

ဆောင်းလှလင်

ဆောင်းလှလင် လွမ်းရုံသက်သက်

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလှလင်

ဆောင်းလှလင်

လွမ်းရုံသက်သက်

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလှလင်

၁၉၇၅ခုနှစ်

သရက်မြို့

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

အောင်မျိုးခိုင်

အသက် (၂၄) နှစ်

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ အမှတ် --၊
ပြည်လမ်းနေဦးကျော်ခိုင်(ဒု-ညွှန်မှူး)(မြန်မာ့
ရေကြောင်းကော်ပိုရေးရှင်း)၊ ဒေါ်ခင်မမခိုင်
တို့၏တစ်ဦးတည်းသောသား၊ မတင်မေရီခိုင်
၏မောင်၊ မခင်နွယ်နီခိုင်၏ အစ်ကို မောင်
အောင်မျိုးခိုင် သည် (၁၈-၁-၇၆) နေ့တွင်
၉၆ပါးဂျောဂါဖြင့်ကွယ်လွန်သွားပါ၍ ကြွင်း
ကျန်ရစ်သောရုပ်ကလာပ်အား (၂၁-၁-၇၆)
နေ့တွင် ကြံတောသူသန်သို့ ပို့ဆောင် မီး
သဂြိုဟ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရပ်ဝေးရပ်နီးနေ
ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများအား အကြောင်းကြား
အပ်ပါသည်။

ကျန်ရစ်သူမိသားစု

ဆောင်းလုလင်

သို့-

လူကြီးမင်းများရှင်.

ကျွန်မစာရေးမေးမြန်းသည်ကို ခွင့်လွှတ်စေလိုပါသည်။ ကျွန်မသည် သရက်မြို့တွင်နေထိုင်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏အမည်မှာ မေသက်ပန်ဖြစ်ပါသည်ရှင်...

လူကြီးမင်းများထံသို့ ကျွန်မ စာရေးရသည့်အကြောင်းမှာ သတင်းစာပါနာရေးကြော်ငြာကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉-၁-၇၆ ထုတ် လုပ်သားသတင်းစာတွင် လူကြီးမင်းတို့၏သား ကိုအောင်မျိုးခိုင်၏နာရေးသတင်းကိုဖတ်ရပါသည်။

ကျွန်မသိလိုသည်မှာ လူကြီးမင်းတို့၏သားကိုအောင်မျိုးခိုင်သည် ကျွန်မနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသော ကိုအောင်မျိုးခိုင်ဟုတ်-မဟုတ်သိလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ခန့်ကပင် ကိုအောင်မျိုးခိုင်ဆိုသူနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မနှင့်ရင်းနှီးသော ကိုအောင်မျိုးခိုင်မှာ ကျွန်မတို့မြို့ဆိပ်ကမ်းတွင် မကြာမကြာလာ၍ဆိုက်ကပ်သော ဆင်ပြောင်သင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

သူနှင့်ကျွန်မအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်မှာ ၂လခန့် ရှိပါပြီရှင်။ ဆင်ပြောင်သင်္ဘောဆိုက်ကပ်စဉ်က ကျွန်မသွားရောက်စုံစမ်းရာ... ကိုအောင်မျိုးခိုင် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်ရန် အလုပ်မှနှုတ်ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းသိခဲ့ရပါသည်။

ယခု နာရေးကြော်ငြာကိုဖတ်ရရာ ဦးတို့ဒေါ်ဒေါ်တို့၏ သားသည် ကျွန်မသိသောကိုအောင်မျိုးခိုင်နှင့် နာမည်ချင်းတူညီနေသည်အပြင်၊ အသက်အရွယ်ပါ တူညီနေပါသည်။ ပြီး...ကိုအောင်မျိုးခိုင်က သူ့ဖခင်မှာ ရေကြောင်းဌာနက အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရန်ကုန်တွင် ကမာရွတ်၊ ပြည်လမ်း၌ နေထိုင်ကြောင်းပြောခဲ့ဖူးသည်ကိုမှတ်မိနေပါသည်။

နာရေးကြော်ငြာတွင်ပါသောအချက်များသည် ကိုအောင်မျိုးခိုင်ပြောခဲ့သည်များနှင့်ကိုက်ညီနေပါသည်။

ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရှင်...

ကျွန်မသည် ကိုအောင်မျိုးခိုင်နှင့် အဆက်အသွယ်မရသည့်အတွက် စိတ်ပူပန်နေရပါသည်။ ယခုကွယ်လွန်သွားသော ဦးတို့ဒေါ်ဒေါ်တို့၏သားမှာ ကျွန်မနှင့်ရင်းနှီးသော ကိုအောင်မျိုးခိုင်ဟုတ်-မဟုတ် အလွန်ပင်သိချင်နေပါသည်။

ကျွန်မကိုစာနာသောအားဖြင့် စာတစ်စောင် ပြန်ကြားပေးပါရန်တောင်းပန်ပါသည်ရှင်...

ကွယ်လွန်သူကိုအောင်မျိုးခိုင်သည် ဆင်ပြောင်သင်္ဘောတွင် သင်္ဘောသားအဖြစ်လိုက်ပါခဲ့ဖူးသူဟုတ်-မဟုတ်၊ ကျွန်မ

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

နှင့်ခင်သော ကိုအောင်မျိုးခိုင်ဟုတ်-မဟုတ်ပြန်ကြားပေးပါရန်
တောင်းပန်ပါသည်။

လူကြီးမင်းတို့ စိတ်သောကရောက်နေချိန်တွင် ဤစာ
ရေးသားရသဖြင့်အားနာမိပါသည်။ ကျွန်မစာကြောင့် စိတ်အ
နှောက်အယှက်ဖြစ်ရပါက တောင်းပန်ပါသည်ရှင်...

စာပြန်ရန် တံဆိပ်ခေါင်းအပိုများ ထည့်ပေးလိုက်သည်
ကို ရိုင်းသည်ဟုမယူဆစေလိုပါရှင်။

ကျွန်မသိလိုသောကိစ္စကို ပြန်ကြားပေးပါရန် အနူးအ
ညွတ်မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

ပြန်ကြားစာကိုမျှော်လင့်နေမည်...

မေသက်ပန်

အမှတ်---၊ သံကြိုးလမ်း

ရွှေဘုံသာရပ်ကွက်၊ သရက်မြို့။

ဆောင်းလုလင်

သို့

သမီးမေသက်ပန်

သမီးရေးလိုက်တဲ့စာကိုရပါတယ်ကွယ်၊

အန်တီက မောင်အောင်မျိုးခိုင်ရဲ့မိခင်ပါ။

သမီးစာထဲမှာမေးထားတဲ့အတိုင်း အန်တီတို့သားမောင်
အောင်မျိုးခိုင်ဟာ သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းအောင်မျိုးခိုင်ပါပဲ။

သားသားဟာ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်သွားတဲ့ဆင်
ပြောင်ဆွဲသင်္ဘောမှာ လိုက်ပါဖူးပါတယ်။ သားသားဟာသင်္ဘော
သားအလုပ်ကိုဝါသနာပါလွန်းလို့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်ဖို့ကြိုး
စားနေသူပါ။ သူ့အဖေက သင်္ဘောအတွေ့အကြုံရအောင်ပြည်
တွင်းသင်္ဘောပေါ်မှာ ခဏတင်ပေးထားတာပဲကွဲ့။

သားသားမှာ အစာအိမ်ရောဂါရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ခုလ
လောက်ကစပြီးအစာအိမ်ရောဂါဖောက်လာလို့ သူ့ကိုဆင်ပြောင်
သင်္ဘောပေါ်ကအလုပ်ထွက်ခိုင်းလိုက်ရတာပဲ။

သားသားမှာ မသေခင် ဝေဒနာကိုအတော်ခံလိုက်ရရှာ
တယ်ကွယ်၊ ဆေးရုံပေါ်မှာချည်းတစ်လလောက်ကြာသွားခဲ့တယ်၊
ဒါ့ကြောင့်လဲ သူ့ သမီးဆီ စာမရေးနိုင်၊ အကြောင်းမကြားနိုင်
တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

မေသက်ပန်အနေနဲ့ အန်တီတို့ကိုခုလိုစာရေးမေးမြန်း
ဖော်ရတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

မေသက်ပန်ကိုမမြင်ဖူးပေမယ့် သားရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုလို့
အန်တီတို့ခင်မင်မိပါတယ်။ သားသားမရှိတော့ပေမယ့် ရန်ကုန်
ရောက်ရင်အန်တီတို့အိမ်ဝင်လည်ပါသမီး။ အန်တီတို့ကသမီးကို
မြင်ဖူးတွေ့ဖူးချင်ပါတယ်ကွယ်။

အန်တီတို့ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း ယောက်ျားလေးဆို
လို့သားသားတစ်ယောက်ထဲပါလို့ ပူဆွေးလို့မဆုံးနိုင်သေးပါဘူး
ကွယ်။ သမီးစာကိုအားလုံးကဖတ်ကြတယ်။ သမီးရဲ့အန်ကယ်နဲ့
သားသားရဲ့အစ်မ၊ ညီမတို့ကလည်း သမီးစာရေးမေးမြန်းတာကို
ဝမ်းသာကြည်နူးကြပါတယ်။

ရန်ကုန်ရောက်ရင်ဝင်လည်နော်။

ရန်ကုန်မှာလိုတဲ့အကူအညီရှိလည်း တောင်းပါကွယ်

စာရေးမေးမြန်းတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်သမီး

သမီးသူငယ်ချင်း ကောင်းရာဘုံဘဝရောက်အောင်သာ
ဆုတောင်းပေးပါတော့ကွယ်...

ခင်မမခိုင်

အမှတ် ---၊ ပြည်လမ်း

ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

ဆောင်းလုလင်

ခုတော့... သက်သက်အဖို့ အရာအားလုံးသည် ဝေဝါး
လွင်ပျယ်သွားလေပြီ။

သက်သက်၏မျှော်လင့်ချက်၊ သက်သက်၏အချစ်နှင့်
သက်သက်၏အနာဂတ်တို့သည် အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ၊ ခံစားမှုမဲ့စွာ ၊
ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ...

သက်သက်ရင်၌... ပြင်းပြစွာခံစားရသောခံစားမှုဆို၍
တစ်ခုသာရှိတော့၏။

အလွမ်း...

မောင့်ကိုလွမ်းသောအလွမ်း...

မောင်သည် သက်သက်အဖို့ လွမ်းရုံသက်သက်သာ
အဓိပ္ပါယ်ရှိပါတော့သည်။

မောင်ကွယ်လွန်သွားခြင်းသည် သက်သက်အတွက် ရှေ့
ဆက်ရမည့်ဘဝခရီးကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ဖြတ်သန်းဖို့ ကံကြမ္မာက
သတ်မှတ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်ခဲ့ပြီ။

မောင်...

ကောင်းရာဘုံဘဝရောက်ပါစေကွယ်...

သက်သက်ကို ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်တွေအတွက် သက်သက်
မောင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်ရေ...

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်ကတော့ တစ်သက်လုံး မောင်ကိုလွမ်းရုံ
သက်သက်နဲ့သာ အသက်ရှင်ရပ်တည်သွားတော့ မယ်မောင်ရေ...

ဆပ်ပြာတိုက်ထားသောရေစိုအဝတ်ကို ကျောက်တုံးပေါ်
သို့ဆောင်ဖွတ်လိုက်သည်။ အခါတိုင်း ဆပ်ပြာမြှုပ်များက ဖွေးက
နဲ့လွင့်စင်ကာ ရေထဲသို့စီးပျောသွားလေသည်။ ဆပ်ပြာမြှုပ်များ
သည်ရေစီးနှင့်အတူပါသွားပြီး လှိုင်းကြက်ခွပ်များနှင့်ရောကာ...
ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်၌ တစ်စစီကြေပျောက်ဆုံးသွားလေ၏။

သက်သက်သည် လျှော်လက်စအဝတ်ကို မြစ်ရေထဲသို့
နှစ်၍စိမ်လိုက်သည်။ ဆပ်ပြာများကိုပွတ်ချလိုက်ပြီး အဝတ်ကို
လိမ်၍ညှစ်လိုက်၏။ ဖေဖေ့ရှပ်အင်္ကျီမှာ သည်နေ့ သက်သက်
နောက်ဆုံးလျှော်သောအင်္ကျီပင်ဖြစ်သည်။

ဖေဖေ့အင်္ကျီကိုရေစင်အောင်ညှစ်အပြီးတွင် သက်သက်
က လျှော်ပြီးအဝတ်များထည့်သောရေပုံးထဲသို့ ရောထည့်လိုက်
လေသည်။

အဝတ်များလျှော်ပြီးလို့ ရေချိုးမည်ပြင်ဆဲမှာပင်... မြစ်
ရေသည် လှိုင်းလုံးကြီးများအဖြစ်ထကြွလာကာ ကမ်းစပ်ဆီသို့
လှိုင်းများတဝုန်းဝုန်းရိုက်ခတ်လာလေ၏။ အင်အားကြီးမားသော
သင်္ဘောကြီးများဖြတ်သန်းသွားသည့်အခါမှသာ ကမ်းစပ်ထိရိုက်
ခတ်လာတတ်သောလှိုင်းလုံးမျိုးဖြစ်လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်၏အကြည်သည် အလိုလိုမြစ်လယ်ဆီသို့
ရောက်သွားလေ၏။

သက်သက်ရင်၌ လျှက်ကနဲဆိုတက်လာကာနာကျင်သွား
လေသည်။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် မြစ်အလည်တည်တည်ဆီမှ ခုတ်
မောင်းသွားသော သင်္ဘောမှာ ဆင်ပြောင်သင်္ဘော ဖြစ်နေလေ
သည်။ ဆင်ပြောင်သင်္ဘော အမှတ်ဘယ်လောက်ဖြစ်သည်ကိုမူ
အလှမ်းဝေးနေ၍မမြင်ရပေ။ ထိုသင်္ဘောသည် ဆင်ပြောင်အမျိုး
အစား ဆွဲသင်္ဘောကြီးဖြစ်တာကိုတော့ သက်သက်က မြင်ရုံနှင့်
သိလေ၏။

သိတာပေါ့၊ ဆင်ပြောင်သင်္ဘောသည် မောင်လိုက်ပါခဲ့
သောသင်္ဘော။ သက်သက်ဘဝမှာ အရေးပါခဲ့ဘူးသောသင်္ဘော
အမျိုးအစားတစ်ခုဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ဆင်ပြောင်ဆွဲသင်္ဘောကြီးက ရေနံတင်သဗ္ဗန်ကြီးတစ်
စင်းကိုဆွဲ၍ အထက်ဖက်မှအောက်ဖက်သို့စုန်ဆင်းသွားနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဆင်ပြောင်သင်္ဘောတို့သည် ခရီးသည်တင်ဆောင်
ခြင်း၊ ကုန်စည်တင်ဆောင်ခြင်းမရှိသည်။ ဆွဲသင်္ဘောသက်သက်
ဖြစ်သည်။ စက်မပါသည်။ ရေနံတင်သဗ္ဗန်ကြီးများ၊ ဘိလပ်မြေ
တို့ ဆန်တို့တင်ဆောင်သည့်ကုန်တင်သဗ္ဗန်ကြီးများကို ဘေးမှ
ဆွဲ၍ လိုရာသို့ပို့ဆောင်ရသောသင်္ဘောများဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

အဖြူရောင်ကိုယ်ထည်နှင့် သစ်လွင်သော နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးများကို ရောဝတီမြစ်အတွင်း၌ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ မကြာသေးချေ။

သက်သက်တို့ရောက်နေသော သရက်မြို့ဆိပ်ကမ်း၌ သင်္ဘောများမျိုးစုံလှပေသည်။ သရက်မြို့တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏တစ်ခုထည်းသော ဘိလပ်မြေစက်ရုံရှိသည်မို့ ဘိလပ်မြေသယ်ရန် ရောက်ရှိလာကြသော သင်္ဘောများဖြစ်လေသည်။ ရောဝတီမြစ်၏ အနောက်ဖက်ကမ်းတွင်ရှိသော သရက်မြို့နှင့် ဆက်သွယ်ရာလမ်းကြောင်းမှာလည်း ရေကြောင်းလမ်းတစ်ခုသာရှိလေသည်။

အောင်မျိုးခိုင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည် ဆင်ပြောင်သင်္ဘောမှာ အစိုးရပိုင်သင်္ဘောဖြစ်ကာ... ဆင်ပြောင်၊ ၂၊ ၃၊ ၄ ဟူ၍ အမှတ်စဉ်အတိုင်းရှိလေသည်။ ဆွဲသင်္ဘောများအဖြစ် ဆင်ပြောင်အမည်နှင့်သာမက... ကြုံ၊ ဆင်ကြီး... အမည်ရှိသည် အစိုးရသင်္ဘောများကိုလဲ အမှတ်စဉ်အတိုင်းတွေ့မြင်ရပါသေးသည်။

တာဝန်အရ ဖေဖေသရက်မြို့သို့ပြောင်းလာရကတည်းက... သက်သက်တို့တစ်မိသားစုလုံး မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်း၍ရေချိုးသည်အလေ့ကိုရခဲ့လေသည်။ သရက်မြို့မှာ ရောဝတီမြစ်ကမ်းဘေးကပ်ရက်၌ရှိသော်လည်း... ကုန်းမြင့်ပိုင်းဖြစ်သည်မို့မြို့တွင်းသို့ရေတင်ရန်ခက်ခဲလေသည်။ မြေလတ်ဒေသ၏ထုံးစံအတိုင်း တစ်မြို့လုံး မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်း၍ ရေချိုးသည်အလေ့ရှိကြသည်။

ဆောင်းလုလင်

မြစ်ဆိပ်၌ပင် လျှော်ဖွတ်စရာအဝတ်များဖွတ်သည်။ သောက်သုံး
ရေလည်း သယ်ကြခပ်ကြသည်။

ဖေဖေတာဝန်အရပြောင်းရွှေ့ရာ တောင်ပေါ်ဒေသများ
၌သာအနေများခဲ့သော သက်သက်သည် သရက်မြို့ရောက်တော့
မြစ်ဆိပ်မှာရေဆင်းချိုးသည်အလေ့တွင် ရင်ခုန်ပျော်မွေ့ခဲ့ရလေ
သည်။

သက်သက် ရ-တန်းနှစ်မှာ သရက်မြို့သို့ပြောင်းလာကြ
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခု သက်သက် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလို့ တ
က္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ အမှတ်စာရင်း စောင့်မျှော်နေရပြီဆိုတော့
သက်သက်တို့ သရက်ကိုရောက်တာလေးနှစ်တောင်ကျော်ပြီကော။

သက်သက်သည် ... မြစ်လယ်မှဖြတ်သန်းသွားသော
ဆင်ပြောင်သင်္ဘောကြီးကိုကြည့်၍ ငိုငွေ့ငေးမောရင်းအတွေး
ထဲနှစ်ဝင်နေမိသည်မှာ... သင်္ဘောကြီးအောက်ဖက်သို့စုန်သွား၍
မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသည်ထိပင်။ ဆင်ပြောင်သင်္ဘောမှ
ဖန်တီးခဲ့သောလှိုင်းလုံးများပင် ငြိမ်သက်သွားကာ မြစ်ရေသည်
သင်ဖျူးတစ်ချပ်လို ပကတိတည်ငြိမ်သွားခဲ့လေပြီ။

ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကား သဘာဝတာဝန်မပျက် ဣန္ဒြေကြီး
စွာစီးဆင်းနေမြဲပင်။ သို့သော် ယခုစီးဆင်းနေသောရေများကား
မနေ့ကစီးဆင်းခဲ့သောရေများ မဟုတ်တော့ပေ။ အသစ်အသစ်
သောရေတို့သည် စဉ်ဆက်မပြတ်စီးဆင်းကာ ဟိုးအောက်ဖက်၌
ပင်လယ်ထဲသို့စုဆုံပေါင်းဝင်ရင်း မြစ်ကြီး၏သက်တမ်းကား တိုး

ဆောင်းလုလင်

၍တိုး၍ခိုင်မြဲလာခဲ့သည်။ အလျဉ်မပြတ်စီးဆင်းနေသောရေများ သည်သာပြောင်းလဲကောင်းပြောင်းလဲသွားပေမည်။ မြစ်ကြီး၏နံဘေးမှမြို့ရွာများ၊ တောတောင်များ၊ မြစ်လည်ထဲကသောင်ခုံသဲပြင်များကား ကမ္ဘာတည်ချိန်မှစ၍ ယခုတိုင်မပြောင်းမလဲရှိနေဆဲ

သက်သက်ရဲ့အချစ်ဟာလည်း မောင်အပေါ်မှာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့မပြောင်းမလဲရှိနေမှာပါမောင်ရေ...

သက်သက်က သူမ၏အချစ်ကို သက်တမ်းရင့်ရော့တီနှင့် မနှိုင်းဆင်္ဂသော်လည်း ... သူမအချစ်သည်မောင်အပေါ်မှာ မြစ်ရေတည်သရွေ့မပြောင်းမလဲရှိနေမှာကိုတော့ ရော့တီကိုသက်သေတည်သစ္စာဆိုဝံ့ပါသည်။

ရော့တီ၌ မရေတွက်နိုင်အောင်များပြားသောဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာရှိပေမည်။ ရော့တီသည် မရေတွက်နိုင်အောင်များပြားသောအတွေ့အကြုံများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးဖြစ်ပေမည်။ ရော့တီကိုသက်သေတည်ဖွဲ့ဆိုထားသောဂန္ထဝင်မော်ကွန်းပေါင်းလည်းမရေတွက်နိုင်အောင်ရှိပေမည်။

မောင်နှင့်သက်သက်တို့၏အချစ်ဇာတ်လမ်းသည် ရော့တီအဖို့မထူးဆန်းလှသော သာမန်အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်သာဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သက်သက်တို့လို လူသားတစ်ဦးအဖို့မှာကား ခံစားရသောနှလုံးသောဝေဒနာသည် ရင်နှင့်အမျှမို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း

ဆောင်းလှလင်

အတွက်... ထုထည်ကြီးမားခိုင်ခံ့လှသော မဟာဂန္ထဝင်မော်ကွန်း
တစ်ပုဒ်ဟုဆိုရလောက်ပေသည်။

သက်သက်က သူမ၏အချစ်ကို ရောဝတီနှင့်နှိုင်းကာ
သက်သေထူတိုင်တည်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။

မောင်နဲ့စတွေ့တဲ့နေ့က သက်သက်သည် ကြူကြူနှင့်
အတူ မြစ်ဆိပ်သို့ရေဆင်းချိုးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းစာ
မေးပွဲဖြေပြီးချိန် အောင်စာရင်းများစောင့်ဆိုင်းနေချိန်မှာ သက်
သက်တို့ကြူကြူတို့သည်အားချင်တိုင်းအားနေကြသည်။ သရက်
မြို့၌ နွေရာသီအားလပ်ရက်တွင်တက်ရောက်နိုင်သည် ပြင်ပသင်
တန်းမျိုးလည်းမရှိချေ။

နှစ်ယောက်သား တစ်အိမ်လုံး၏ဖွတ်စရာအဝတ်များကို
ယူကာ... မြစ်ဆိပ်ဆင်း၍ အဝတ်များကိုဇိမ်ပြေပြေထိုင်ဖွတ်
ရင်း ရောက်တတ်ရာရာစကားများကို တမေ့တမောထိုင်ပြောနေ
ကြသည်။

ထိုစဉ်က သက်သက်တို့ရေချိုးဆိပ်အနီးတွင် ဆိုက်ကပ်
ထားသော ဆင်ပြောင်သင်္ဘောကြီးကိုမြင်မိသော်လည်း... ထို
ဆင်ပြောင်သင်္ဘောကြီးသည် သက်သက်ဘဝမှာ အရေးပါအရာ
ရောက်လာမည်ဟုမထင်ခဲ့မိချေ။

ဆောင်းလုလင်

အဝတ်များဖွတ်ပြီးတော့လည်း သက်သက်နှင့်ကြူကြူ
သည် မြစ်ထဲရေဆင်းကူးကာ အချိန်ဖြုန်းနေကြသေးသည်။

ထိုစဉ်... သဘောဆီမှဂစ်တာသံနှင့်အတူ သီချင်းသီဆို
သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သက်သက်သည် သီချင်းသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ရုတ်တ
ရက်မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆင်ပြောင်သဘော၏သဘောကိုယ်
ထည်မှာမမြင်လှချေ။ ရေပြင်အထက် ၇-ပေ ၈-ပေလောက်ပဲ
ရှိမည်ထင်သည်။

သက်သက်မော်အကြည့်တွင် အသားဖြူဖြူဝဝလူတစ်
ယောက်က အသံမကောင်းပဲနှင့်သီချင်းအော်ဆိုနေ၏။ ဂစ်တာ
တီးပေးနေသူသည် သက်သက်မော်အကြည့်တွင် သက်သက်နှင့်
အကြည့်ချင်းဆုံကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

သက်သက်သည် သူ့အပြုံးကြောင့်ရှက်သလိုဖြစ်သွား
ကာ မလုံမလဲလည်းဖြစ်သွားရလေသည်။ အကြောင်းမှာ သက်
သက်တို့သည် ထမီရင်လျား၍ရေချိုးနေကြခြင်းဖြစ်ရာ... သူတို့
တွေ ဘယ်အချိန်ကတည်းက သဘောပေါ်ကထိုင်ကြည့်နေကြ
သည်မသိ။ ရေထဲမှာလွတ်လပ်စွာကူးခတ်အော်ဟစ်နေမိပြီးမှ
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိထားမိကာ ရှိုးတို့ရှန်းတန်းဖြစ်သွားရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

နောက်ပြီး ခပ်ဝဝဖက်တီးပုတ်သီဆိုနေသည်သီချင်းက
လည်း သေချာနားထောင်ကြည့်မှ သက်သက်တို့ကိုစောင်းဆိုနေ

ဆောင်းလုလင်

တာသိသာလာလေသည်။ သူက ထိုသီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲကို အခါခါကျော့၍ဆိုနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ ညိုချောလေးရယ် ယဉ်ပါတယ်xxx ဘာကြောင့်များ ကွဲဖြူချင်တယ်xxx ညိုချောကိုနဲ့သာဖြူသတော့xxx မယ်ပပ မှိုင်လိမ့်မယ်၊ မောင်ကိုယ်တိုင်လူးပေးမှာပေါ့ကွယ်xxx ”

သီချင်းမှာ လောလောလတ်လတ်နာမည်ကြီးနေသည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

“ ဟေ့- သက်သက်၊ တို့ကိုစောင်းဆိုနေတာကွ၊ သိလား ”

ကြူကြူက သက်သက်အနီးသို့ ကူးခတ်လာရင်းပြောလိုက်သည်။ ကြူကြူပြောတာမှန်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သက်သက်ရော၊ ကြူကြူရောနှစ်ယောက်စလုံးမှာ အသားညိုကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သက်သက်သည် နဂိုအသားက သိပ်မညိုသော်လည်း သရက်ရောက်တဲ့လေးနှစ်လုံးမြစ်ဆိပ်ထဲမှာချည်းရေချိုးခဲ့သောကြောင့် အသားမှာညို၍လာလေသည်။

“ သိကြားမင်းဆင်းကာညိုညိုကို xxx ဖြူအောင် ဖန်ဆင်းလိုက်ပါရင် xxx မောင်ရဲ့စိတ်ဝယ်ဘယ်မမြင် အချစ်လျော့မှာပဲထင် xxx ”

“ အမလေး-ဘယ်သူကများ ဖြူချင်တယ်ပြောနေလို့ တုံး ”

ဆောင်းလုလင်

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသောကြူကြူက သဘောပေါ်မော်
ကြည်ပြီး ပြုန်းကန်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ ဟဲ့- ဟဲ့ ”

သက်သက်ပင် ဟန်ချိန်မရလိုက်တော့ချေ။

“ သူ့ဟာသူ့ဆိုတာပဲဟယ် ”

သက်သက်မှာ သီချင်းဆိုသူများကို အားလည်းအားနာ၊
သူတို့က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်တစ်ခုခုတုံ့ပြန်လိုက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်
ကာ သဘောပေါ်မော်ကြည်လိုက်မိသည်။ သဘောသားအများ
စုမှာ စရိုက်ကြမ်းသူများမဟုတ်ပါလား။ သက်သက်မော်ကြည်
လိုက်တော့... သီချင်းဆိုသူရော၊ ဂစ်တာတီးသူပါ နှစ်ယောက်
စလုံးက အားရပါးရရယ်မောနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ တော်ပါ
သေးသည်။

သီချင်းဆိုသည်လူကြီးက သဘောဘောင်တန်းပေါ်
လက်ထောက်ကာ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ အဖြူရောင်ပြောင်းပစ်လိုက်မှာစိုးလို့ပါဗျာ ”

“ အို ”

သူက သဘောပေါ်မှ အောက်ငုံကြည်ရင်းပြောလိုက်၍
သက်သက်ရော ကြူကြူပါအနေရခက်သွားသည်။ သက်သက်တို့
သည်သဘောနှင့်နီးကပ်စွာရှိနေ၍ သူငုံကြည်လိုက်သည်တွင်
သက်သက်တို့အပေါ်စီးမှ တည်တည်ကြီးဖြစ်နေလေသည်။

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်တို့သည် ခေါင်းလေးများပေါ်ရုံအထိ ရေထဲ ငုံ့နေလိုက်ရ၏။

“ ဟေ့ကောင်၊ လာခဲ၊ မင်းက သူတို့ရေချိုးတာ ငုံ့ကြည့်သလိုဖြစ်နေပြီ ”

ဂစ်တာတီးတဲ့သူကအော်ခေါ်လိုက်မှ လူဝဝသည် သူ့ အဖြစ်ကိုသတိထားမိသွားကာ- “ ဆောရီး၊ ဆောရီး ” ဟု ပြောရင်း သင်္ဘောဝမ်းထဲပြန်ဝင်သွားလေသည်။

“ တက်ကြစို့ ”

“ ဘယ်လိုဟာကြီးမှန်းမသိဘူး ”

သက်သက်တို့ ကုန်းပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ကာ ရေစိုထမီများ ကိုလဲကြရသည်။ အမျိုးသမီးများရေချိုးဆိပ်တွင်အဝတ်လဲသည့် ပုံစံအတိုင်း လဲမည့်ထမီအသစ်ကို ကွင်းလိုက်အောက်မှလှို၍စွပ် ရသည်။ ထမီကိုရင်သားဖုံးသည်ထိလုံလဲစွာရှိပြီးမှ အောက်မှရေ စိုထမီကိုချွတ်ချရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤအပြုအမူသည်ရေချိုးဆိပ် တွင်ဘာမှမဆန်း၊ ခုတော့... သူတို့နှစ်ယောက်က သင်္ဘောပေါ် မှကြည့်နေကြ၍ သက်သက်တို့မှာ လုပ်ရကိုင်ရတာမလုံမလဲဖြစ် ကြရသည်။ အဝတ်မလဲလို့ကလည်းမဖြစ်သည်မို့ သတိကြီးစွာ ထားကာ ထမီရေစိုကိုလဲလိုက်ရလေသည်။

သက်သက်က အဝတ်လဲအပြီးတွင် သင်္ဘောပေါ်လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်မရှိတော့

ဆောင်းလုလင်

ပါ။ သက်သက်တို့အနေခက်နေမှန်းသိ၍ သဘောခန်းထဲဝင်သွား
ပေးတာလားတော့မသိ။

သည်တော့မှ သက်သက်လည်းသက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

“ ဂစ်တာတီးတဲ့တစ်ယောက်ကတော့ မဆိုးဘူးနော်၊
ဟိုကောင်ကြီးက ဝက်ပုတ်ကြီး ”

ကြူကြူကပြောသည်။

“ ငါတော့ သေချာတောင်မကြည့်မိပါဘူးကြူကြူ
ရယ် ”

ကြူကြူကိုပြောလိုက်သော်လည်း ဂစ်တာတီးရင်းပျံ့
ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုမျက်စိထဲပြန်မြင်လာသည်။ ကြူကြူလှမ်း
အော်လိုက်လို့ ရယ်နေကြတုံးကလည်း သူ့မှာသွားတက်ကလေး
ပါတာမြင်လိုက်ရသလားလို့။

သည်တုန်းကတော့ သက်သက်စိတ်ထဲမှာ မောင့်ကို
အမှတ်မထင်သာသတိပြုမိခဲ့တာပါ။ နောက်... ပြန်ဆုံမယ်လို့လဲ
မထင်မိခဲ့ပေ။

ဆုံမယ်ဆိုတော့ ဈေးအလည်ခေါင်တည်တည်မှာသွား
ဆုံလေသည်။

သက်သက်က မနက်တိုင်း အိမ်အတွက်ဈေးဝယ်ပေး
နေကျ။

ဆောင်းလုလင်

ထိုနေ့က ဈေးဝယ်ပြီး၍မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာမုန့်ဟင်းခါး
ဝင်စားအပြီး ဆိုင်မှထအထွက်တွင်... တစ်ဖက်မှလျှောက်လာနေ
သော သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်တည့်တည့်တိုးမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဟာ-ညိုချောလေး ”

သူ့နှုတ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်လာသော စကားလုံးဖြစ်ပါ
သည်။ သက်သက်က ခေါင်းကိုငုံ့ကာ သူတို့ကိုကျော်၍ဆက်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဈေးထိပ်ဟင်းရွက်တန်းရှိ ဖရဲသီးဆိုင်တွင် သက်သက်
ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ အလာတုံးကတည်းက သက်သက်ရှေးထားခဲ့
သောဖရဲသီးအတွက် ပိုက်ဆံရှင်းပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အပြန်မှဝင်
ယူရန် ဆိုင်ရှင်ကိုပြန်အပ်ထားခဲ့သည်။ ဖရဲသီးကိုသက်သက်ကဆိုင်
ရှင်ထံမှတောင်းယူလိုက်၏။ ရေလယ်ကျွန်းမှထွက်သောဖရဲသီး
များမှာ ကြီးလည်းကြီး၍အရည်ရွမ်းကာ အရသာလည်းရှိလှပါ
သည်။

ဘောလုံးတလုံးလောက်ကြီးသည့်ဖရဲသီးကို သက်သက်
တောက်လျှောက်ကိုင်မသွားနိုင်၍ ဝယ်ပြီးမှဆိုင်ရှင်ထံအပ်ထားခဲ့
ကာ အပြန်တွင်ဝင်ယူခြင်းဖြစ်သည်။

သက်သက်သည် တစ်ဖက်ကဈေးဆွဲခြင်း၊ တစ်ဖက်က
ဖရဲသီးကြီးကိုပိုက်ကာဈေးထဲမှထွက်ခဲ့သည်။

ဆောင်းလုလင်

ကိုယ်စောနှင့်ကိုယ်မို့ သက်သက်နောက်မှာ သူတို့နှစ်
ယောက်ပါလာတာကို သတိမထားမိပေ။ ပါလာလိမ့်မယ်လို့လဲ
မထင်ခဲ့ချေ။

ဈေးနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ...

“ ခဏလေးနေပါဦးဗျာ ”

နောက်မှအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူဖြစ်နေ
သည်။ သဘောပေါ်မှာ ဂစ်တာတီးသည့်သဘောသား။

သက်သက်က သူ့ကိုခပ်တည်တည်ပဲပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်
၏။ လိုက်နှောက်ယှက်တယ်လို့ပဲစိတ်ထဲကထင်မိသည်။

“ ဟို- ကျွန်တော်ကို မလိုင်လုံးဝယ်ပေးပါလားဟင် ”

“ ရှင် ”

“ ကျွန်တော်မလိုင်လုံးဝယ်သွားချင်လို့ ”

“ အို- ဘာလဲ၊ ကိုယ်ဟာကိုယ်ဝယ်ပေါ့ ”

သက်သက်တို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ဝသောလူ
က တခစ်ခစ်ရယ်နေလေသည်။

“ ဟေ့ကောင် အောင်မျိုးခိုင်၊ မင်းဟာက အရင်းမရှိ
အဖျားမရှိနဲ့၊ ဒီလိုဗျ မညိုချောရ ”

“ ကျွန်မနာမည်ညိုချောမဟုတ်ဖူး ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဆောရီး၊ ဆောရီး၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုပဲနာမည် ပေးထားမိလို့ပါ။ နာမည်မှမသိသေးတာ။ ဒါဆို နာမည်ကဘယ် လို့ခေါ်လဲဟင် ”

“ ရှင်တို့နော်၊ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လာမလုပ်နဲ့၊ ဒါ ကျွန်မတို့မြို့၊ ရှင်တို့ကဉာဏ်သည်တွေ၊ အေးအေးဆေးဆေးနေ ရင်ကောင်းမယ် ”

“ ဟာကွာ၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ပိုရှုပ်ကုန်ပြီ၊ တော်မီ၊ မင်း အသာနေစမ်းကွာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သဘောကရန်ကုန်ပြန်ထွက်တော့မှာဗျာ၊ အဲဒါ ဒီမြို့ကမလိုင်လုံး နာမည်ကြီးလို့ အိမ်အပြန်ဝယ်သွားချင်လို့ဗျာ၊ ဘယ်ဆိုင်ကောင်း မှန်းမသိလို့ပါ၊ ဒီက... ဒီကညီမ ခဏလောက်လိုက်ဝယ်ပေးပါ လားဟင် ”

သူက တည်တည်ကြည်ကြည်ပြောနေ၍ သက်သက်စိတ် ပြေသွားရလေ၏။ သရက်မလိုင်လုံးမှာ နာမည်ကြီးဒေသထွက် အစားအသောက်ဖြစ်၍ တစ်မြို့တစ်နယ်သွားသူတိုင်းလက်ဆောင် ယူသွားရသောပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

“ တကယ်ဝယ်ဖို့လား ”

သက်သက်က သေချာအောင်မေးလိုက်သေးသည်။

“တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ ဒါနောက်စရာမှမဟုတ်တာ ”

“ ဒါဆို လိုက်ခဲ ”

“ ဗျာ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဈေးထဲမှာမဝယ်နဲ့လို့ပြောတာ၊ ဈေးထဲက တစ်ဆင့်
ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ၊ ရှင်တို့ကို မလိုင်လုံးလုပ်တဲ့အိမ်လိုက်ပို့ပေး
မလို့၊ ကျွန်မနောက်ကလိုက်ခဲ့ ”

“ ဟာ-ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ ”

သက်သက်က ရှေ့မှလျှောက်လာရာ သူတို့နှစ်ယောက်
သက်သက်နောက်မှပါလာကြလေ၏။

“ ဖရဲသီးကြီးကျွန်တော်ကိုပေးလေ၊ ကျွန်တော်သယ်ခဲ့
ပေးပါမယ် ”

“ နေပါစေ၊ ရပါတယ် ”

“ ပေးပါ၊ ခင်ဗျားသယ်လာရပုံကြီးက ကြည့်မကောင်း
လို့ပါ။ ဘေးမှာယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ပါနေပြီး ကူသယ်မ
ပေးတော့လို့မြင်လို့ကောင်းပါ့မလား ”

သူကပြောပြောဆိုဆိုပင် သက်သက်ပိုက်ထားသော ဖရဲ
သီးကြီးကို သက်သက်လက်ထဲမှ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ သက်
သက်သည် မလုံမလဲနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
သရက်မြို့သည် မြို့ငယ်သည်နှင့်အမျှ လူစိမ်းဧည့်သည်များကို
အလွယ်တကူ သတိထားမိတတ်ကြလေသည်။ သင်္ဘောသားများ
ကိုလည်း ပွေတတ်ရှုပ်တတ်သော လူတန်းစားများအဖြစ် မြို့လူ
ထုကသတ်မှတ်ထားကြသည်မို့ သက်သက် သတိထားနေမှတော်
ကာကျပေမည်။

“ မလိုင်လုံးအိမ်က ရှေ့နားလေးတင်ပါ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်က သူတို့နှင့်တတန်းထဲမဖြစ်အောင် ရှေ့မှ
ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာလိုက်သည်။

ခပ်ဝဝနှင့်လူသည် ရယ်စရာမဟုတ်ပဲ တခစ်ခစ်ရယ်
မောနေလေ၏။

“ အဲဒီအိမ်ပဲ ”

မလိုင်လုံးလုပ်သည်အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် သက်သက်
ကလက်ညှိုးထိုးပြကာ... သူ့လက်ထဲမှဖရဲသီးကို လှမ်းတောင်း
လိုက်သည်။

“ ကျွန်တော်တို့ကိုလိုက်ဝယ်ပေးပါဦး ”

“ အို-ဈေးဝယ်တာပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဝယ်ပေါ့၊ ပင်ရင်း
ဆိုင်က ရှင်တို့ကိုဈေးတင်မရောင်းပါဘူး ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ”

သူက ဖရဲသီးကိုလှမ်းပေးရင်း တည်တည်တံ့တံ့ပြော
သော်လည်း လူဝကြီးက...

“ နာမည်လေးပြောခဲ့ပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့နာမည်လည်း
မှတ်သွားဦး၊ ကျွန်တော်က တော်မီသန်းနိုင်တဲ့၊ သူ့နာမည်က
အောင်မျိုးခိုင် ”

“ အို-သွားစမ်းပါ ”

သက်သက်သည် သူတို့ကိုဆိုင်ရှေ့တွင်ထားခဲ့ပြီး ဆက်
လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

နောက်တစ်ခါထပ်ဆုံဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်မိခဲ့ပါချေ။

သို့သော် ဖက်တီကြီးပြောဆိုမိတ်ဆက်သွားသော သူတို့ နာမည်ကိုတော့ တစ်ကြိမ်ထဲပြောခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ထူးဆန်းစွာ စွဲထင်မှတ်မိနေခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်က **တော်မီသန်းနိုင်** တဲ့၊

သူ့နာမည်က **အောင်မျိုးခိုင်**

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်မှာ မမရောက်နေတာကိုတွေ့ရသည်။

“ ဟယ်-မမ၊ နင်ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ၊ အစောကြီးပါလားဟ၊ အကြောင်းမကြားဘာမကြားနဲ့ ”

“ ငါ အောင်လံဖက်ကနေ စက်လှေငှားပြီးကူးလာတာဟ၊ ကူးတို့မော်တော်စောင်ရတာကြာလွန်းလို့ ”

မမလာလည်သည်အတွက် သက်သက်ဝမ်းသာသွားရလေသည်။ မမ**မခက်မာ**သည် သက်သက်၏တစ်ဦးတည်းသော အစ်မဖြစ်ပြီး လောလောဆယ် ပြည်မြို့၌နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သက်သက်သည် မမကို နင်-ငါနှင့်ပြောနေသော်လည်း မမက သက်သက်ထက် ရ-နှစ်ပိုကြီးလေသည်။

“ ကိုစိုးကြီးရော၊ မပါဘူးလား ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ မပါဘူးမိသက်၊ ငါတို့မိတ္တီလာပြောင်းရမယ်၊ အော် ဒါထွက်ပြီ၊ အဲဒါနင်တို့ကိုလာပြောတာ ”

“ ဟယ် ”

မမမေခက်မာသည် ဖေဖေတောင်ကြီးမှာတာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကတည်းကပင် ဖေဖေရုံးမှဖေဖေတပည့်ကိုစိုးလတ်နှင့်အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေသရက်ကိုပြောင်းရသည်နှင့်တပြိုင်ထဲ ကိုစိုးလတ်လည်းပြည်သို့ပြောင်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

“ မိတ္တီလာ၊ အဝေးကြီးဟယ်၊ နင်တို့နဲ့ငါတို့ဝေးသွားပြီပေါ့ ”

ပြည်နှင့်သရက်ဆိုသည်မှာ မက္ကာလှမ်းလှသည်မို့ နေ့ချင်းပြန်ခရီးသွား၍ရသည်။ မိတ္တီလာဆိုတော့ အတော်အလှမ်းဝေးသွားသည်မို့ သက်သက်ဝမ်းနည်းသွားရလေသည်။

“ ဒီလိုပေါ့၊ သမီးတို့ရယ်၊ ဝန်ထမ်းဆိုတာ တာဝန်ကျရာပြောင်းရရွေ့ရတာပဲ၊ ဒီလိုပဲ၊ နီးလိုက်ဝေးလိုက်ပေါ့ ”

ဖေဖေက ပြောရာပြောကြောင်းဝင်ပြောသည်။ ဖေဖေကတော့ မေခက်မာတို့မိတ္တီလာပြောင်းရတာထက် ယခုလက်ငင်းသူ့သမီးရောက်လာတာကိုပျော်နေပုံရသည်။ ဖေဖေမျက်နှာမှာ ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်နေ၏။

“ နင်ဘာတွေဝယ်လာလဲ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

မေခက်မာက သက်သက်ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲယူလိုက်
သည်။

“ ဝက်သား ”

“ အတော်ပဲဟေ့၊ သမီးကြီးက အဖေ့ကိုရှမ်းပြည်အ
လွမ်းပြေ ဝက်သားကိုရှမ်းချက်ကလေးချက်ပေးစမ်းကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ ”

“ ကဲ-လာကြ၊ ချက်ကြပြုတ်ကြစို့ ”

မေမေဦးဆောင်ကာ သားအမိသုံးယောက်မီးဖိုထဲဝင်ခဲ့
ကြ၏။

“ နင်တို့အောင်စာရင်းဘယ်တော့ထွက်မှာလဲမိသက် ”

“ ဂျူလိုင်လဆန်းဆိုတော့ တစ်လလောက်ပဲလိုပါ
တော့တယ် ”

“ နင်အောင်မှာမှုတ်လားမိသက် ”

“ အေးအေးဆေးဆေးအောင်ပါတယ်ဟယ်၊ ဒီ-ပါမပါ
သာစိုးရိမ်ရတာ ”

သားအမိသုံးယောက် ဂျောက်တတ်ရာရာစကားများပြော
ကာချက်ကြပြုတ်ကြ၏။ ဖေဖေကတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သ
တင်းစာဖတ်ရင်းကျန်ခဲ့လေသည်။

“ ဒါနဲ့သမီးကြီး၊ ညီးတို့ကလေးမယူကြသေးဘူးလား ”

ဆောင်းလုလင်

“ ကလေး၊ ကလေးကမယူသေးတာမဟုတ်ပါဘူးမေမေ မရသေးတာပါ။ သမီးတို့ဘာမှတားဆီးမထားပါဘူး ”

“ အေးအေး၊ သမီးအဖေကြီးက မြေးချိုချင်နေပြီကွဲ့ ”
မေခက်မာက တစ်ချက်တွေ့သွားလေသည်။

“ ကလေးမရအောင်တော့တားမထားပါဘူးမေမေရယ်၊ ကိုစိုးကလည်း ကလေးလိုချင်ပြီပြောတယ်၊ သမီးကတော့ မရတာပဲခပ်ကောင်းကောင်းရယ် ”

“ ဟဲ့-ဘာဖြစ်လို့တုန်း ”

“ ကလေးတာဝန်တစ်ဖက်နဲ့ မိသက်တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ကိုမထောက်ပံ့နိုင်မှာစိုးလို့ပါ။ မိသက် ဆယ်တန်းအောင်မှာကသေချာတယ်လေ။ မိသက်ကိုတက္ကသိုလ်ဆက်တက်ပါစေမေမေ၊ သမီးတတ်နိုင်သလောက်ပို့ပေးပါ့မယ် ”

“ သမီးကြီးရယ် ”

မေမေကတော့ဘယ်လိုနေတယ်မသိ၊ အစ်မ၏စေတနာအတွက် သက်သက်ရင်ထဲမှာခိုက်သွားရသည်။ မေခက်မာသည် ဆယ်တန်းမအောင်ခဲ့ချေ။ ဒုတိယအကြိမ်ပြေမည်နှစ်မှာ ကိုစိုးလတ်နှင့်လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေက သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကိုဘွဲ့ရစေချင်၏။ ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်၏။

သူ့အနေနဲ့ ဖေဖေ့ဆန္ဒကိုမပြည့်ဆည်းခဲ့ရ၍ ညီမဖြစ်သူပညာရေးကိုအားပေးဖို့ စဉ်းစားနေရာခြင်းဖြစ်လေသည်။

အောင်လုလင်

“ အောင်လည်း ငါတက္ကသိုလ်ဆက်တက်ချင်မှတက်မှာ ပါမရယ်၊ စာပေးစာယူသင်တန်းနဲ့လည်း ဘွဲ့ရတာပဲ၊ အရေးကြီးတာက အလုပ်ရဖို့ပဲမဟုတ်လား ”

“ ဆယ်တန်းအောင်ရုံနဲ့အလုပ်ကရောလွယ်လို့လား၊ သရက်မြို့လိုနေရာမျိုးမှာ ”

“ အမလေး၊ ကျောင်းဆရာမဝင်လုပ်ချင်ရင်တော့ အချိန်မရွေးပဲ၊ မသကာ ရွာဆင်းရင်ဆင်းရဖို့ပဲ၊ ရွာမှာနေလဲ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ပါ၊ နောက်တော့ မြို့ကျောင်းပြန်ပြောင်းရမှာပဲ ”

“ ဆယ်တန်းတောင်အောင်ပြီးမှတော့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ပဲစဉ်းစားစမ်းပါမိသက်ရယ် ”

မေခက်မာက သူလက်လွှတ်ခဲ့ရသောအခွင့်အရေးကို သက်သက်အား ရစေချင်ပါသည်။

“ သမီးကြီးရယ်၊ မိသက်ပညာရေးကိုအမေတို့တတ်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ်အိမ်ထောင်ရေးသာယာအောင်သာကြိုးစားပါကွယ်၊ ကလေးကတော့ ယူရမယ်ကွဲ့၊ ကလေးရှိမှအိမ်ထောင်ရေးခိုင်မြဲမှာ၊ သက်သက်ထောက်ပံ့ဖို့အတွက်တော့ ကလေးမယူတာမျိုးမဖြစ်ပါစေနဲ့ကွယ် ”

ဆောင်းလုလင်

ညနေ မြစ်ဆိပ်မှာရေဆင်းချိုးတော့ မမပါပါလာသည်။
ရေချိုးဆိပ်တွင် ဆင်ပြောင်သင်္ဘောကို မတွေ့ရတော့
ချေ ကမ်းကခွာသွားလေပြီ။ သူတို့ရန်ကုန်အပြန်အတွက် မလိုင်
လုံး လက်ဆောင်ဝယ်သည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်ပုံရသည်။ သက်
သက်နှင့်လမ်းမှာတွေ့၍ တမင်တကာဝင်ရောခြင်းမဟုတ်။

သက်သက်က ရေချိုးရန်အတူပါလာသောကြူကြူကို မ
နက်က အောင်မျိုးခိုင်တို့နှင့်တွေ့ခဲ့သည်အကြောင်းအားပြောပြ
လိုက်သည်။ မေခက်မာမသိအောင် သူ့ရေချိုးနေစဉ်ပြောရခြင်း
ဖြစ်၏။

“ သီချင်းဆိုတဲ့ဖက်တီးကြီးနာမည်က တော်မီသန်းနိုင်
တဲ့၊ ဂစ်တာတီးတဲ့ဟိုတစ်ယောက်နာမည်က အောင်မျိုးခိုင်တဲ့၊
သိလားကြူကြူ ”

“ နင်က ဘယ်သူ့ကိုခိုက်တာလဲဟေ ”

“ ဟယ်-ကောင်မစုတ်၊ ဘယ်သူ့မှမခိုက်ဖူးဟဲ့၊
သင်္ဘောသားများကြောက်လွန်းလို့၊ နင်သာ တော်မီသန်းနိုင်ဆို
တဲ့ဖက်တီးကြီးကိုကြိုက်၊ နင်နဲ့လိုက်တယ် ”

“ အမယ်၊ သင်္ဘောသားကြောက်လို့သာပဲ၊ ခုက
တည်းက အောင်မျိုးခိုင်ငါ့ဖက်ပါသွားမှာစိုးလို့ ဖက်တီးကြီးနဲ့ငါ
ကိုခွဲတမ်းချပေးနေတာ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

ကြူကြူစကားကြောင့် သက်သက်ကဟားတိုက်ရယ်
လိုက်သည်။ ကြူကြူကဆက်ပြောပြန်သည်။

“ ဒီဝက်ပုတ်ကြီးများတော့ တော်ပါဟယ်၊ သူ့ကြည်ရ
တာ ဝက်သားစားချင်စိတ်တောင်ပျောက်တယ် ”

“ ဟဲ့-ဘာဖြစ်လို့တုန်း ”

“ သူ့မျက်နှာကဝက်ကြီးနဲ့တူလို့ပေါ့၊ ကြည်ပါလား၊
ပါးကြီးတွေဖောင်းနေတဲ့အထဲ နှာခေါင်းကတိုတိုပြားပြားနဲ့ ”

ကြူကြူခိုင်းနှိုင်းပုံကြောင့် တိုး၍ရယ်မိရပြန်သည်။

“ ပြောတတ်လိုက်တာကြူကြူရယ်၊ ဟိုကကြားသွားမှ
ဖြင့်မကောင်းပါဘူး ”

“ အမလေး၊ ကြားသွားမှာစိုးရိမ်တယ်ပေါ့၊ အတွင်း
စိတ်တွေပေါ်ကုန်ပြီဟေ့ ”

“ တော်စမ်းပါ၊ နင်တော်မိသန်းနိုင်မျက်နှာမြင်ရတာ
ဝက်သားစားချင်စိတ်ပျောက်သင့်တာမဟုတ်ဖူး၊ ဝက်သားစားချင်
စိတ်ပေါက်လာသင့်တာ ”

“ ဝက်သားစားရင်း သူ့မျက်နှာကြီးမြင်ယောင်လာရင်
အားနာနေရမှာစိုးလို့ပါဟယ် ”

“ တော်တော့ဟယ်၊ ရယ်ရလွန်းလို့အူတွေနာကုန်ပြီ၊ ဒီ
နေ့ငါ့တို့အိမ်မှာဝက်သားချက်တာဟဲ့၊ နင်ပြောမှပဲ သူ့ကိုသတိရ
ဦးတော့မှာပဲ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဖက်တီးကိုသတိရရင်းနဲ့ အောင်မျိုးခိုင်ကိုပါ ရောပြီး သတိရလိုက်ဦးပေါ့ ”

သက်သက်ကကြူကြူပခုံးကိုလှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ ရေစိုနေစဉ်အရိုက်ခံလိုက်ရ၍ နာသွားကာ ကြူကြူကတအားအော်လိုက်၏။

“ ဟဲ့-မိသက်တို့၊ မြစ်ဆိပ်မှာ နင်တို့ချည်းမဟုတ်ဖူးဆိုတာလဲသတိရဦး ”

မေခက်မာက လှမ်းအော်ဟန်တားလိုက်မှ နှစ်ယောက် သားမျက်နှာပိုးသတ်မိကြတော့၏။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာသည့်အချိန်တွင် သူတို့ကို ပြန်၍တွေ့ရပြန်လေသည်။

သည်တစ်ခေါက်လည်း သူတို့သဘောက သက်သက်တို့ ရေချိုးသည့်ဆိပ်ကမ်း၌လာ၍ဆိုက်ကပ်ထားလေသည်။

သူသည်ဂစ်တာတီးရင်း သက်သက်ကိုလှမ်း၍ပြုံးပြနေပေသည်။ သက်သက်ကပြန်ပြုံးပြရကောင်းနိုး၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရကောင်းနိုး စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင်... ဘယ်လိုမှမတုန်ပြန်မိပဲ ခေါင်းကိုငုံ့ပစ်လိုက်မိသည်။

ဆောင်းလုလင်

အောင်မျိုးခိုင်ဆိုသူသည် အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားပြီး ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာဂစ်တာပါလာလေသည်။ လူဝကြီးတော်မီကိုတော့ မမြင်မိပေ။

သူက ဂစ်တာကိုအသံစမ်းရင်း ဟိုတစ်ခါဆိုခဲ့သည်။ ညိုချောသီချင်းကိုပင် လိဒ်နှင့် သီချင်းအလိုက်အတိုင်းတီးခတ်ရင်းနှုတ်မှလေချွန်နေလေ၏။

“ ဒီနေ့တော့ အဆိုတော်မတွေ့ပါလားဟေ့ ”

“ နင့်ဖက်တီးကြီးကိုလွမ်းနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လားကြူကြူ ”

“ မဟုတ်ပေါင်တော်၊ သဘောပေါ်ကများ ကျကျန်ခဲ့တာလားမသိ၊ ဟီဟီ ”

“ မဦးမချွတ်ဟယ်၊ သူတို့ခများ ရေလမ်းခရီးသွားလာနေရတာ၊ အဲလိုမပြောပါနဲ့ ”

“ မခံချင်ဘူးပေါ့လေ ”

ကြူကြူနှင့်နှစ်ယောက်သားရေကူးရင်း ရောက်တတ်ရာရာတွေလျှောက်ပြောနေကြစဉ်မှာပင်... သဘောခန်းတစ်ခုထဲမှထွက်လာသော တော်မီသန်းနိုင်ကိုမြင်လိုက်ကြရလေ၏။

“ ဟော-ဟော-ဟိုမှာ၊ ညီးလူကြီးအသက်ရှည်ဦးမယ်ဟဲ့ကြူကြူ ”

“ ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ သဘောပေါ်ကကျမကျန်ခဲ့ပဲကိုး ”

ဆောင်းလုလင်

တော်မီသန်းနိုင်ဆိုသူကတော့ သက်သက်တို့သူ့ကိုရယ် စရာလုပ်နေကြတာကိုသိပုံမပေါ်ချေ။ သူက သက်သက်တို့ကို အမြင်တွင် ညိုချောသီချင်းကို အသံပြဲကြီးနှင့်အော်ဆိုလိုက် သေး၏။

“ ညိုချောလေးရယ် ယဉ်ပါတယ်xxx ဘာကြောင့်များ ကွဲဖြူချင်တယ်xxx ညိုချောကိုနဲ့သာဖြူသတော့xxx မယ်ပပ မှိုင်လိမ့်မယ်၊ မောင်ကိုယ်တိုင်လူးပေးမှာပေါ့ကွယ်xxx ”

“ သိကြားမင်းဆင်းကာညိုညိုကို xxx ဖြူအောင် ဖန်ဆင်းလိုက်ပါရင် xxx မောင်ရဲ့စိတ်ဝယ်ဘယ်မမြင် အချစ် လျော့မှာပဲထင် xxx ”

အဲသည်နေ့က ရေချိုးပြီး၍ မြစ်ဆိပ်မှတက်လာကြ တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သက်သက်နှင့်ကြူကြူနောက်မှာ မယောင်မလည်ပါလာကြလေသည်။ သက်သက်တို့အိမ်ရှိသည် သံကြိုးလမ်းထိပ်အထိ သူတို့ပါလာသည်။ လမ်းထိပ်မှာရပ်၍ သက်သက်တို့အိမ်ထဲဝင်သည်ထိလှမ်းကြည့်နေကြတာကိုမြင်ရ၏။

ညနေပိုင်း သက်သက်နှင့်ကြူကြူလမ်းလျှောက်ထွက် လာကြတော့ သက်သက်တို့အိမ်နားရောက်နေသည် သူ့ကိုတွေ့ လိုက်ရပြန်၏။ သက်သက်တို့နှင့်ကျောချင်းကပ်လမ်းဖြစ်သည် လမ်းမတော်လမ်းပေါ်တွင် ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်ရှိပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

သူနှင့်လူဝကြီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး စာကြည့်တိုက်ထဲ၌ထိုင်နေသည်ကို ကြူကြူကစ၍မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဟေး-မိသက်၊ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ နင့်ကောင်လေးနဲ့ဝက်ပုတ်ကြီးနဲ့ထိုင်နေတယ်တော့။”

ကြူကြူက သူတို့သက်သက်အိမ်နားကို တမင်သက်သက်လာပတ်ခြင်းဖြစ်မည်ဟုစွတ်စွဲသည်။

“ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါဟယ်၊ စာကြည့်တိုက်ဘယ်သူဝင်ဝင်ရတာပဲ၊ သူတို့ဟာသူတို့ စာဝင်ဖတ်တာနေမှာပေါ့။”

အစိုးရပိုင်စာကြည့်တိုက်မှာ ညပိုင်းအထိ ဖွင့်ထားလေသည်။ စာကြည့်တိုက်မှာ နေ့စဉ်သတင်းစာများအပြင် လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းများလည်းထားပေး၏။

“သူ့မျက်လုံးက ဒီဖက်ပဲကြည့်နေတာဟဲ့၊ ညနေတုန်းက တို့ရေချိုးဆိပ်ကအပြန် မယောင်မလည်နဲ့ လိုက်လာတာ နင့်အိမ်ကိုလိုက်ချောင်းတာနေမှာပဲ၊ ကြည့်ပါလား၊ နှစ်ယောက်စလုံး တို့ဖက်ကိုကြည့်နေတယ်။”

“ကြူကြူရယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါ့ကိုပတ်တာလဲဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့ဟဲ့၊ နင့်ကိုပတ်နေသလားမှမသိတာ၊ နင့်နဲ့ငါနဲ့က အမြဲနှစ်ယောက်တွဲရက်ကြီးဟာကို။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အောင်မျိုးခိုင်မျက်လုံးကနင့်ဆီပဲရောက်နေတာကို။”

ဆောင်းလုလင်

ဘူးလား “ တော်မီသန်းနိုင်က နင့်ကိုလာပတ်တာရောမဖြစ်နိုင်

“ တော်စမ်းပါဟယ်၊ ဒီဝက်ပုတ်ကို ”

“ ဖြူဖြူလုံးလုံးနဲ့ ချစ်စရာကြီးပါဟဲ့ ”

သက်သက်က ကြူကြူမကြိုက်မှန်းသိ၍ တမင်နောက်
လိုက်သည်။

“ သူ့ခမျာညိုချောသီချင်းဆိုဆိုနေတာ နင့်ကိုဆိုတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်ကြူကြူ ”

“ အို-အသားညိုတာကဖြင့်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုများ”

မလား “ ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုရည်ရွယ်တာလဲဆိုတာမေးကြည့်

“ အေး-မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံရင်မေးကိုမေးပစ်မယ် ”

ဆောင်းလုလင်

ကြူကြူက တကယ်ပင်မေးခဲ့လေသည်။
နောက်တစ်နေ့အထိ သူတို့သင်္ဘောမထွက်သေးပေ။
ထုံးစံအတိုင်း သူကလဲဂစ်တာတီးမြဲ၊ တော်မီဆိုသောလူ
ဝကြီးကလဲ ညိုချောသီချင်းကိုအော်ဆိုမြဲပင်။
သက်သက်နှင့်ကြူကြူရေချိုးပြီးလို့ အဝတ်လဲနေတော့
သူတို့နှစ်ယောက်သင်္ဘောပေါ်ကနေ ကုန်းပေါင်အတိုင်းဆင်းလာ
ကြသည်။

သက်သက်တို့ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ သူတို့လဲ နောက်
ကပါလာပြန်၏။

လေးငါးလှမ်းခန့်လှမ်းအပြီးတွင် ကြူကြူကနောက်သို့
ရုတ်တရက်လှည့်ကာ...

“ ဟေ့-ခင်ဗျားတို့ညိုချောဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာ
လဲ ”

မမျှော်လင့်ပဲ ကြူကြူက မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာမေး
လိုက်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကြောင်သွားလေသည်။
သက်သက်လည်းအံ့ဩသွားရ၏။ နောက်တော့မှ ညကကြူကြူ
ပြောထားသောစကားကိုသတိရကာ ကြူကြူရဲတင်းမှုအတွက်
သူတို့ကိုပင်ပြန်၍အားနာသွားရလေသည်။

“ ပြောလေ၊ ညိုချော၊ ညိုချောနဲ့ဘယ်သူ့ကိုစောင်းဆို
နေတာလဲ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

ကြူကြူကရန်တွေ့သလိုပြောနေ၍ သူတို့နှစ်ယောက်
နည်းနည်းတော့ဖြုံသွားကြလေသည်။

“ ကျွန်တော်ဆိုတာမဟုတ်ဖူးလေ၊ သူ... သူ ”

အောင်မျိုးခိုင်က တော်မီသန်းနိုင်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြကာ
လွဲချလိုက်တော့ သက်သက်ရယ်ချင်သွားမိသည်။ ကြူကြူလည်း
ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားရ၏။

“ ဪ-ဒီလိုပါ၊ ဟိုဟာလေ၊ သူ့ကို-သူ့ကို ”

တော်မီသန်းနိုင်က သက်သက်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း
ယောင်ချာချာပြောလေသည်။

“ ဪ-နင့်ကိုဆိုတာတဲ့ဟေ့မိသက် ”

“ နာမည်ကမိသက်တဲ့လား၊ ကျွန်တော်တို့ကနာမည်မ
သိလို့ ညှိချောလို့ပေးထားတာပါ-ဟဲ-ဟဲ ”

“ ဟာကွာ၊ ဘာလို့လမ်းလယ်ခေါင်မှာ စကားတွေ

လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ လာ-ပြန်မယ် ”

ရေချိုးဆိပ်မှအပြန် လမ်းသွားလမ်းလာများရှိနေ၍
သက်သက်ကကြူကြူကိုလှမ်း၍ဟန်တားလိုက်သည်။ သဘော
သားတွေနှင့် ပြောဆိုနှုတ်ဆက်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကစကားတင်းဆိုကြလိမ့်မည်။

“ ငါကရှင်းအောင်မေးကြည့်တာပါဟယ်၊ ဒီမယ်၊ ခင်

ဗျားတို့ကိုစကားပြောချင်လို့မဟုတ်ဖူး၊ သိလား၊ ညှိချောဆိုတာ

ဆောင်းလုလင်

ဘယ်သူ့ကိုဆိုတာလဲသိချင်လို့မေးရုံမေးတာ။ ခင်ဗျားတို့နောက်ကလိုက်မလာကြနဲ့တော့။ ”

“ ရက်စက်လိုက်တာဗျာ၊ နာမည်အပြည့်အစုံလေးတော့ပြောခဲ့ပါဦး ”

“ မပြောဘူး ”

“ သူ့နာမည်တော့သိပြီ၊ မသက်တဲ့၊ ဟုတ်လား၊ သူ့ကို ညှိချောလို့ခေါ်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ခင်ဗျားနာမည်ကရော ”

“ မပြောပါဘူးဆို ”

“ ခင်ဗျားကိုလဲ ကျွန်တော်ကနာမည်ပေးထားပါတယ် ”

“ ဟင်-ဘယ်လိုပေးထားတာလဲ ”

“ ညှိဂျမ်း ”

“ ဘာ ”

“ ညှိဂျမ်းလေ၊ ဟိုတစ်ယောက်ကညှိချောဆိုတဲ့နာမည်နဲ့လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားကလဲ ညှိဂျမ်းဆိုတဲ့နာမည်နဲ့လိုက်တယ်၊ ဟဲ ဟဲ ”

“ ဟင်း-ဝက်ပုတ်ကြီး၊ နင်ကမှဝက်ပုတ်ကြီး ”

လမ်းလယ်ခေါင်မှာ စကားများနေကြတဲ့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သက်သက်ဝင်ရလေပြီ။

ဆောင်းလုလင်

“ ကြူကြူကလဲဟယ်၊ လမ်းမကြီးမှာ၊ လာပါ၊ သွားရ
အောင်၊ ရှင်တို့လဲမလိုက်ကြနဲ့တော့နော်၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါ
တယ် ”

သည်အခါမှ ဘာစကားမှမပြောပဲပါလာသည်။ အောင်
မျိုးခိုင်ကစကားဝင်ပြောလေတော့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နှောက်ယှက်တာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ တော်မီကနောက်တတ်လို့ပါ၊ မသက်ကို၊ နာမည်
မသက်ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ မလိုင်လုံးဝယ်ပေးတာကျေးဇူးတင်
ကြောင်းပြောချင်လို့ပါ ”

“ အို ”

သူ့စကားပြောလိုက်သည်အခါပေါ်ပေါ်လာသည်။ သွား
တက်ကလေးကို သက်သက်ကငေးကြည့်နေမိ၏။

“ မသက်ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့မလိုင်လုံးကို ကောင်းလွန်း
လို့တဲ့၊ အိမ်က ခုတစ်ခေါက်တောင် ထပ်မှာလိုက်သေးတယ် ”

“ ဘာဆိုလို့လဲ၊ ကိုယ်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ဝယ်တာပဲဟာ၊
သက်သက်ကဆိုင်ပြုရုံပြုပေးတာပါ၊ အဲ-ဒါပဲလား၊ ရှင်တို့ပြောချင်
တာဒါပဲလား၊ ပြန်ပါတော့နော်၊ လိုက်မလာပါနဲ့တော့၊ အိမ်က
မြင်သွားမှာစိုးလို့ပါ ”

သက်သက်ကစကားကိုဖြတ်ရင်း ကြူကြူလက်ကိုဆွဲကာ
အမြန်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သူတို့အလိုက်သိစွာပင်ရပ်ကျန်နေခဲ့ကြပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ မနက်ဖန်မျှော်နေမယ်နော်ညိုလျမ်း ”

တော်မိက ကြူကြူကိုလှမ်းနောက်ပြစ်အောင်နောက်
လိုက်သေးသည်။

“ မေတ္တာကိုမရှိဘူး၊ ရေထဲကျကျန်ခဲ့ပါစေတော်၊ ရေ
ထဲကျရင် ပြန်မပေါ်မယ်ကိုယ်လုံးကြီး ”

နောက်တစ်နေ့မနက် ရေချိုးဆင်းတော့ သူတို့ကိုတွေ့
ရမည်ဆိုသည်မျှော်လင့်ချက်က နှစ်ယောက်စလုံးရင်မှာရှိနေကြ
သည်။

တကယ်တမ်းမြစ်ဆိပ်ရောက်တော့ သူတို့ဆင်ပြောင်
သင်္ဘောကြီးဆိပ်ကမ်းမှာ မရှိတော့တာကိုတွေ့ကြရလေ၏။

ဆင်ပြောင်သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ခဲ့သည်နေရာမှာ ဟာလာ
ဟင်းလင်း။

“ ဟယ်တော့၊ ဆင်ပြောင်သင်္ဘောမရှိတော့ဘူး ”

သက်သက်နှုတ်မှအမှတ်တမဲ့ထွက်သွားမိသည်။

“ ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ သူတို့ပဲ မနက်ဖန်မျှော်နေမယ်
လေးဘာလေးပြောပြီးတော့ ”

သေချာပေါက်ရှိနေလိမ့်ဦးမည်ထင်ထားသောသင်္ဘောကို
မတွေ့တော့၍ နှစ်ယောက်စလုံးစိတ်မှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားကြ

ဆောင်းလုလင်

သည်။ ပြောမိပြောရာပြောပြီးမှ... သူတို့ကိုတမ်းတမိသည်။ စကားများအတွက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ရှက်သွားကြလေသည်။

“ ဟင်း-ကြည်မရဘူး၊မရဘူးနဲ့ မတွေ့ရတော့လည်း တမ်းတလိုက်တာ ”

သက်သက်ကဦးအောင်နှက်လိုက်သည်။

“ အောင်မယ်၊ မိန်းမ၊ တော်ကကျုပ်ထက်တောင်ပိုဆိုးသေးတယ်၊ သဘောလဲမတွေ့လိုက်ရဏေ၊ မှိုင်သွားလိုက်တာများ...ဟွန်း ”

“ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ လွမ်းလောက်စရာမရှိပါဘူး ”

ပြောမယ်သာပြောရသည်။ သက်သက်ဏေ၊ ကြူကြူပါယခင်နေ့များကထက် အသံတိတ်စွာ၊ စကားနည်းစွာရေကိုချိုးနေကြ၏။ မြစ်ထဲမှာကူးရင်းခတ်ရင်း သူတို့သဘောတခြားဆိပ်ကမ်းဖက်ရွှေကပ်ထားလေသလား ရှာကြည့်မိကြသည်။ မတွေ့ရပါ။

“ သူတို့ကဆွဲသဘောဆိုတော့ အလုပ်ပေါ် ပေါ်သလို လုပ်ရတယ်ထင်ပါရဲ့ဟယ် ”

“ လွမ်းလောက်စရာမရှိဘူးဆို ”

“ လွမ်းလို့ပြောနေတာမဟုတ်ဖူးဟဲ့၊ ပြောပြတာ ”

ဆောင်းလုလင်

သည်လို့နှင့် အောင်မျိုးခိုင်နှင့်တော်မီတို့ကို သုံးရက်
လောက်မတွေ့တော့ပဲပျောက်နေပြန်သည်။

လေးရက်မြောက်သည်နေ့မှာ မမျှော်လင့်ပဲပြန်တွေ့
တော့... မြစ်ဆိပ်မှာမဟုတ်ချေ။

သက်သက်နှင့်ကြူကြူတို့ ညနေခင်းလမ်းလျှောက်ရင်း
ကမ်းနားဖက်ထွက်အလာ... ပြန်ကြားရေးစာကြည့်တိုက်ထဲမှ
ထွက်လာသောသူတို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဟယ်-ဟိုမှာ၊ ဟိုနှစ်ယောက် ”

“ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ညနေကရေချိုးတော့ သူတို့သင်္ဘော
မမြင်မိပေါင် ”

သက်သက်တို့သည် မြစ်ဆိပ်ဖက်သို့လမ်းလျှောက်လာ
ခဲ့ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်နောက်မှ မလှမ်းမကမ်းလိုက်ပါလာ
ကြတာကိုသတိထားမိသည်။

“ ဟေး-သက်သက်နဲ့ကြူကြူ၊ ရင်ခုန်နေပြီလားကွ ”

တစ်နေရာတွင် စက်ဘီးစီးလာသော သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်က လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ မနက်ဖန်မနက်တွင်
သက်သက်တို့ဖြေထားသော ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်စာရင်း
များထွက်ပေတော့မည်။ သူငယ်ချင်းက ထိုအရာကိုရည်ရွယ်၍
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ ရင်မခုန်ပါဘူး၊ အောင်တာနဲ့ကျတာနှစ်မျိုးပဲရှိတာ ”
ကြူကြူကပြန်အော်သည်။

“ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ နင်ကောရင်ခုန်မနေဘူးလားဟ ”

“ တို့ကသေချာတယ်လေ၊ ကျဖို့ ”

သူငယ်ချင်းက စက်ဘီးပေါ်ကပင်နှုတ်ဆက်ကာ ဆက်
နင်းသွားလေသည်။

အောင်မျိုးခိုင်တို့နှစ်ယောက် သက်သက်တို့စကားများ
ကိုကြားနေကြမည်ဖြစ်သည်။

သက်သက်တို့သည် ကမ်းနားလမ်းအရောက်တွင် မြစ်
ကမ်းပါးကိုမီ၍ဆောက်ထားသော အမိုးမပါသည့်ဧရပ်ကလေး
ပေါ်သို့တက်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ မြစ်ကမ်းပါးတလျှောက် ထိုအ
တိုင်းဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အဦးလေးများများစွာရှိပါ
သည်။ မြစ်ရှုခင်းကိုကြည့်ရန်နှင့် လေညှင်းခံရန်၊ အနားယူအ
ပန်းဖြေရန်ဆောက်ထားသောထိုစင်ကလေးများကို ဒေသခံတို့က
ရေစင်-ဟုခေါ်ကြလေသည်။

သက်သက်နှင့်ကြူကြူသည် ညောင်ပင်ကြီးကို ပတ်၍
ဆောက်လုပ်ထားသောရေစင်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ ဘေးပတ်
ပတ်လည်တွင်ရိုက်ထားသောခုံတန်းလျားလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
ကြသည်။

ဆောင်းလုလင်

ရေချိုးဆိပ်မှာရေချိုးနေကြသူများကို မြင့်မားသောကမ်း
ပါးပေါ်မှ အပေါ်စီးဖြင့်မြင်နေရလေသည်။ ညနေခင်းဖြစ်၍
မြစ်ဆိပ်မှာရေချိုးသူများဖြင့်ပြည့်ကျပ်နေသည်။

အနောက်ဖက်သို့စောင်းကျသွားသောနေက ရောင်ပြန်
ဟပ်ပေးထားသောကြောင့် ကောင်းကင်ပြင်သည် အနီရောင်
သန်းနေ၏။ ရေစင်ပေါ်မှကြည့်ရသော ရေဝတီမြစ်၏ညနေ
ခင်းရှုခင်းမှာ သာယာလှပလှပေသည်။ ရေလည်တွင် သင်္ဘော
ကြီးများဖြတ်သွားသည့်အခါတိုင်း လှိုင်းများထကြွကာ ကမ်းခြေ
သို့ရိုက်ခတ်လာသည်တွင် ရေချိုးနေသောကလေးများလှိုင်းစီး
ရင်းပျော်နေကြလေသည်။

သက်သက်တို့ မြစ်ထဲသို့ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူတို့
နှစ်ယောက် ရေစင်ပေါ်တက်လာကြသည်။ သက်သက်တို့နှစ်
ယောက် သူတို့ရောက်လာတာကိုသိသော်လည်း မသိချင်ယောင်
ဆောင်ကာလှည့်မကြည့်ပဲနေကြသည်။

“ မသက်တို့ကိုလက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ ”

အောင်မျိုးခိုင်က သက်သက်နောက်သို့ရောက်လာကာ
သက်သက်ကိုပင်တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်သည်အတွက် လှည့်ကြည့်
လိုက်ရလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ပုန်းရည်ကြီး
ထုတ်များကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။

ဆောင်းလုလင်

“ ဒီတစ်ခေါက် ကျွန်တော်တို့ အထက်ကိုတက်သွားတာဗျ၊ ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းထိ ရောက်ခဲ့တယ်၊ မသက်တို့ဖို့ အမှတ်တရလက်ဆောင်ဝယ်လာတာပါ ”

သူကပြောရင်း ပုန်းရည်ကြီးထုတ်များကိုသက်သက်ဆီ သို့ကမ်းပေးနေလေသည်။

“ အို-မယူချင်ပါဘူး ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ”

“ ရှင်တို့နဲ့ သက်သက်နဲ့သိမှမသိပဲ ”

“ ဟောဗျာ၊ မသိသေးဘူးလို့မှတ်ယူနေတုံးပဲလား၊ မသက် ကျွန်တော်တို့ကို မလိုင်လုံးဆိုင်ပြပေးခဲ့တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့နာမည်ကိုလည်း မသက်ကိုပြောပြခဲ့ပြီးသား၊ နာမည်တောင်မှတ်မိရဲ့လားမသိဘူး၊ ပြန်ပြောပြဖို့လိုသေးလားဟင် ”

“ ပြန်မပြောပါနဲ့ ”

“ ဒါဖြင့်မှတ်မိလို့ပေါ့ ”

“ မမှတ်မိပါဘူး၊ မှတ်မိစရာမှမလိုတာ ”

“ ဟာဗျာ၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်နာမည်က အောင်မျိုးခိုင်၊ ဒီကောင်နာမည်က တော်မီသန်းနိုင်၊ မှတ်ထားပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကဧည့်သည်တွေပါ၊ ဒီမြို့မှာအသိမိတ်ဆွေဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး၊ မသက်တို့နာမည်အပြည့်အစုံလေးလဲသိပါရစေ ”

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်ကကြူကြူမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ကြူကြူကိုတစ်ခုခုပြန်ပြောရန် အကူအညီတောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်
ပါသည်။

“ ဒီမှာ ကိုအောင်မျိုးခိုင် ”

ကြူကြူသည်အတည်ပေါက်ဖြင့် ထိုင်ရာမှခါးထောက်
ရပ်လိုက်လေ၏။

“ ခင်ဗျာ ”

“ ရှင်-ကျွန်မတို့နဲ့ခင်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ”

တော်မီသန်းနိုင်က ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ခင်ဗျားကိုပြောတာမဟုတ်ဖူး ”

“ ငြော်-ဒါဆို ခင်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ဆိုတာ
ကျွန်တော်မ ပါဘူးပေါ့နော်၊
ကျွန်တော်ကတော့ခင်လို့ရတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား မညိုဂျမ်း ”

“ ခင်ဗျားကြီးနော် ”

“ ဟာ-ကြူကြူကလဲဟာ၊ နင်တို့ဝင်မှပိုဆိုးကုန်ပြီ၊ ဟို
မှာ လူတွေကြည့်သွားကြပြီဟဲ့ ”

ရေချိုးဆိပ်မှတက်လာသောလူများ ကွက်ကြည့်-ကွက်
ကြည့်လုပ်သွားကြသည်အတွက် သက်သက်ကထိုင်ရာမှထရပ်
လိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ဒီလိုပါကိုအောင်မျိုးခိုင်၊ သက်သက်တို့အိမ်က ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ခင်မင်တာမကြိုက်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ရှင်တို့က သဘောသားတွေဖြစ်နေတယ်လေ။ မြို့လေးကကျဉ်းကျဉ်းလေးရှင်၊ ခုတောင် သူတို့နဲ့စကားပြောနေတာ အိမ်နားကလူတွေမြင်သွားကြပြီ။ အိမ်ကိုပြန်ပြောရင်ဆူခံထိလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ။ သူတို့ပေးတာတွေလဲမယူပါရစေနဲ့။ သက်သက်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦးနော်။ လာ ကြူကြူ။ သွားစို့ ”

ကြူကြူလက်ကိုဆွဲပြီး ရေစင်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

“ ဟာဗျာ၊ သဘောသားဖြစ်တာအပြစ်လား၊ ကျွန်တော်တို့က ရိုးရိုးသားသားလေးတွေပါ ”

တော်မီသန်းနိုင်က နောက်မှလှမ်းအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဟေ့ကောင်၊ တော်တော့၊ မင်းအဲဒီလိုနောက်နောက်နေလို့ သူတို့ကြောက်သွားတာ ”

အောင်မျိုးခိုင် လှမ်းဟန်လိုက်သည်အသံကိုလည်းကြားလိုက်ရ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် ကြူကြူကပြောသည်။

“ သက်သက်ကလဲဟယ်၊ ပုန်းရည်ကြီးတွေယူလိုက်တာ မဟုတ်ဖူး ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဟင်၊ မိန်းမ၊ ပါးစပ်ကပြောတော့တစ်မျိုး၊ ပုန်းရည်
ကြီးလိုချင်ရင် ဘာလို့ရန်တွေ့နေသေးတုန်း၊ လိုချင်ရင် နင်ဟာ
နင်လှည့်ပြန်ယူ ”

သက်သက်ငေါက်လိုက်သောကြောင့် ကြူကြူခေါင်းပု
ဝင်ရင်း ပခုံးကိုတွန့်လိုက်လေသည်။

“ ငါ ပုန်းရည်ကြီးကြိုက်လို့ပြောတာပါဟယ် ”

သက်သက်မနက်အစောကြီးနိုးနေသည်။

တကယ်တော့ ကောင်းကောင်းပင်မအိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အိပ်
မက်မက်သလိုဖြစ်လိုက် လန့်နိုးလိုက်နှင့် တစ်ညလုံးစိတ်လှုပ်
ရှားစွာသံသရာလည်ရင်းအချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။

သက်သက်လိုပဲ... ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေဆိုထားသည်
ကျောင်းသားတိုင်းရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေကြမည်ထင်သည်။

မနက်ငါးနာရီတွင် သက်သက်အိပ်ရာထဲမှထလိုက်သည်။

သက်သက်မျက်နှာသစ်နေတော့ အမေရောက်လာကာ...

“ သွားတော့မလားသမီး ”

-ဟုမေးသည်။ အမေလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ကြူကြူနဲ့အတူသွားမှာမို့လား၊ အမေလိုက်ခဲ့ဖို့လို သေးလား ”

“ မလိုက်နဲ့အမေ၊ သမီးတို့စက်ဘီးနဲ့သွားကြမှာ၊ လမ်း မှာတခြားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့လဲဆုံမှာပါ ”

“ အေး-အေး-ကံကောင်းပါစေကွယ် ”

သက်သက်စက်ဘီးနှင့်ထွက်လာတော့ သုံးအိမ်ခြားတွင် နေသောကြူကြူက အိမ်ရှေ့မှာအသင့်ထွက်စောင့်နေတာတွေ့ရ သည်။

“ ငါတော့ သံဗုဒ္ဓေရော၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးရော၊ အခေါက်ပေါင်းမရေနိုင်တော့ဘူးဟေ့၊ ရင်တုန်ရလွန်းလို့သေ တော့မယ် ”

ကြူကြူကဆီးပြောသည်။

သည်နေ့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်မယ်နေ့ဖြစ်၏။ အောင်စာရင်းကို မနက်ခြောက်နာရီတွင်ကပ်လိမ့်မည်။ အောင် စာရင်းကပ်မည်ပါတီယူနစ်ရုံးကိုသွားရန်ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

မနက်ဝေလီဝေလင်းကြီးမှာ စက်ဘီးကိုယ်စီနင်း၍လာခဲ့ ရာ... လမ်းတွင်အောင်စာရင်းကြည့်ရန်သွားသော ကျောင်းသား များကို စက်ဘီးနဲ့ရော၊ ခြေလျင်ပါတွေ့ကြရသည်။

သက်သက်နှင့်ကြူကြူသည် သံကြိုးလမ်းမှချိုး၍ လမ်း မတော်လမ်းအတိုင်း မြို့မြောက်ဖက်အစွန်ရှိပါတီယူနစ်ရုံးကိုတိတ် ဆိတ်စွာပဲနင်းလာခဲ့ကြသည်။

လွမ်းရုံသက်သက်

အောင်းလုလင်

သက်သက်သည် ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်၍ အောင်မည် ဟုတွက်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ ခက်သည်က ယခုနှစ်စာမေးပွဲမှာ ခန့်မှန်းရန်မလွယ်ကူခြင်းဖြစ်သည်။

ပြသနာတစ်ခုကြောင့် မနှစ်ကစာသင်နှစ်တွင် နှစ်တစ်ဝက်ခန့်ကျောင်းပိတ်ထားခဲ့လေသည်။ စာကိုလည်းသင်ရိုးကုန်အောင်မသင်ခဲ့ရပေ။ စာမေးပွဲအတွက် သင်ခန်းစာတစ်ဝက်လောက်ကိုလည်းလျော့ပစ်လိုက်သည်။

စာတစ်ဝက်ပဲကျက်ရလို့ ကျောင်းသားများအတွက်သက်သာသည်ဟုဆိုနိုင်ပါသည်။ စာမေးပွဲတွင်လည်း ကျောင်းသားတိုင်းလိုလိုကောင်းကောင်းဖြေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ စိတ်ထင်နေကြသည်က သည်မျှလွယ်၍ ကျောင်းသားအများစုဖြေနိုင်နေသောကြောင့်... အောင်ချက်ရာခိုင်နှုန်းကိုစိစစ်ပစ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သက်သက်သည် အောင်မည်သေချာသော်လည်း... အများနည်းတူ ကြံဖန်တွေးကာစိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။ ဆယ်တန်းဆိုတာလည်း ဘဝရဲ့သော့ချက်မို့ သည်လိုပဲ လူတိုင်းစိတ်လှုပ်ရှားကြလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

မြို့မြောက်ဖက်အစွန် ကမ်းနားလမ်းပေါ်မှာရှိသည့်ပါတီယူနစ်ရုံးအရောက် နာဂီဝက်လောက်စက်ဘီးနင်းခဲ့ရ၏။

ပါတီယူနစ်ရုံးကိုရောက်တော့ ကျောင်းသားတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြတာကို တွေ့ရသည်။ အောင်စာရင်းကမကပ်

အောင်လုလင်

သေး။ ဖိနာရီထိုးမှကပ်မည်ဖြစ်သည်။ အောင်စာရင်းကပ်မည် ဘလက်ဘုတ်ကြီးနားတွင် ကျောင်းသားတွေရော၊ ကျောင်းသူ တွေပါကျပ်ခဲနေကြလေသည်။

“ မသက်တို့ အောင်စာရင်းလာကြည့်တာလား ”

အနီးကပ်မေးလိုက်သံကြားလိုက်ရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက် ရာ... အောင်မျိုးခိုင်တို့နှစ်ယောက်ဖြစ်နေလေသည်။

မနက်ဝေလီဝေလင်းကြီးတွင် ဤနေရာ၌ သူတို့ကိုတွေ့ လိုက်ရ၍အံ့သြသွားသည်။

“ ဟင်-ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ ”

“ မသက်တို့ကိုလာစောင့်နေတာလေ ”

“ ဘာ ”

“ မသက်တို့ အောင်စာရင်းလာကြည့်မှာသိလို့ လာ စောင့်နေတာ ”

“ ဪ... ”

မနေ့က နှုတ်ဆက်သွားသောသူငယ်ချင်းက အောင်စာ ရင်းထွက်မည်အကြောင်းပြောတာကိုကြားသွားလို့ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“ ကျွန်တော်တို့သဘောက ဒီနားလေးတင်ပဲကပ်ထား တာ ”

“ ဟုတ်လား ”

“ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီလား ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဒီလိုပါပဲ ”

“ ဘာအတွက်စိုးရိမ်နေတာလဲ၊ မအောင်မှာစိုးလို့လား၊
ဂုဏ်ထူးမပါမှာစိုးလို့လား ”

“ နှစ်မျိုးလုံးပါပဲကိုအောင်မျိုးခိုင်ရယ် ”

သက်သက်တို့စာမေးပွဲအောင်၊မအောင်သိချင်လို့ လာ
စောင့်တာပဲလား၊ တမင်သက်သက် တွေ့ရအောင်လာတာပဲလား
တော့မသိ၊ ကိုယ့်အတွက် အစောကြီးထလာဖော်ရတဲ့အတွက်
သက်သက်က စကားကောင်းကောင်းပြန်ပြောနေမိတော့သည်။

စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် ... တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေ
ရောင်ပွင့်၍လာလေသည်။

သက်သက်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူစကားပြန်ပြောနေ
တော့ ကြူကြူနှင့်တော်မီတို့လဲလေပေးဖြောင့်နေကြလေ၏။

“ မညိုဂျမ်းကြီး ကျရင်ဘာလုပ်မလဲ ”

“ ကြည့်စမ်း၊ မေးပုံကိုက၊ အောင်ရင်ဘာလုပ်မလဲမေး
ရမှာဝက်ပုတ်ကြီးရဲ့ ”

“ ဪ-ဟုတ်သားပဲ၊ မှားသွားလို့၊ ကျရင်တော့
ကျောင်းပြန်တက်ရမှာပေါ့နော် ”

“ ဒါ ခင်ဗျားပြောမှလား ”

“ နောက်တာပါမညိုဂျမ်းရယ်၊ မညိုဂျမ်းအောင်မှာပါ၊
ကျွန်တော်သိနေတယ် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ညိုကျမ်းမခေါ်ပါနဲ့၊ နာမည်ရှိတယ် ”

“ နာမည်ရှိရင် အပြည်အစုံပြောလေ ”

“ မပြောဘူး ”

ခြောက်နာရီထိုးလုပေပြီ။

အောင်စာရင်းကပ်ပေးမည် ဝန်းထမ်းတစ်ဦးက အောင်စာရင်းများပါသော ချိတ်ပိတ်ထားသည့် စာအိပ်ညိုကြီးကိုကိုင်ကာ ရုံးထဲမှထွက်လာလေသည်။

ကျောင်းသားများလှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြ၏။

အောင်စာရင်းကပ်မည် ဘလက်ဘုတ်ကြီးရှေ့သို့တိုးကပ်သွားကြ၏။

“ ကျောင်းသားတွေ နည်းနည်းဖယ်ပေးကြဦး၊ စာရွက်တွေအကုန်ကပ်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးကြည်ကြပါ ”

ကော်ဗူးကိုင်ထားသော ဝန်ထမ်းနောက်တယောက် ထွက်လာပြန်သည်။ ပထမလူက စာအိပ်ညိုကြီးကိုဖောက်လိုက်၏။

“ ဟေး ”

ကျောင်းသားများက ဟေး-ကနဲအော်ကာ စာရွက်များကိုဆွဲလုမည်ကဲ့သို့ ရှေ့တိုးသွားကြပြန်သည်။

ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးကကျောင်းသားများကိုတောင်းပန်ရင်း စာရွက်များကိုတစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်ကပ်နေ၏။

ဆောင်းလုလင်

ကျောင်းသားများက ကပ်ပြီးသည်စာရွက်ပေါ်မှ နာမည်များကို အော်ကာ ဆူညံနေကြလေသည်။ ကိုယ်နာမည်ပါသည်ကို သိလိုက်သူများက ခုန်ပေါက်မြူးတူးနေကြ၏။

ခုံနံပါတ်ကို နာမည်၏နောက်ဆုံးစာလုံးကို ယူ၍ အက္ခရာစဉ်ထားရာ သက်သက်အမည်သည် ပထမကပ်သော စာရွက်များထဲ၌ ပါဦးမည်မဟုတ်ပေ။

စာရွက်တွေအားလုံးကပ်ပြီးသွားတော့ ဘလက်ဘုတ်ရှေ့၌ ရောက်နှင့်နေသော ကျောင်းသားများနှင့် ချည်းပြည့်ကာ သက်သက်တို့ မိန်းကလေးများ တိုးဖို့ မလွယ်ကူတော့ချေ။

ကျောင်းသားများက တဟေးဟေးတဟားဟားအော်ကာ ဆူညံနေကြလေ၏။

“ ဟဲ့- ငါတို့ဘယ်လိုကြည့်ရမှာတုံး၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ် ”

ကြူကြူက ခေါင်းကုပ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

ဘယ်သူရေ- ဘယ်ဝါရေ- ငါ့နာမည်ကြည့်ပေးပါဦး၊ အောင်သလား၊ ကျသလား၊ ဒီပါသလား၊ ဘယ်သူတော့အောင်တယ်၊ ဘယ်သူနာမည်တော့မတွေ့ဘူးဆိုသည် အသံများ ဆူညံနေတော့၏။

“ ဒုက္ခပါပဲ ”

“ ကျွန်တော်တို့ကြည့်ပေးပါ့မယ်၊ မသက်ခုံနံပါတ်ပြော ” အောင်မျိုးခိုင်ကပြောသည်။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ ဖသ ၁၆၃ပါကိုအောင်မျိုးခိုင် ”

“ နာမည်ကဏေ၊ မသက်နာမည်အပြည်အစုံကဏေ ”

“ မေသက်ပန် ရှင် ”

ဘာလိုလိုနှင့် မပြောပဲချိုထားသောနာမည်အပြည်အစုံ
ကိုပြောလိုက်ရပေပြီ။

“ ကဲ-မညိုဂျမ်း၊ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်နဲ့ခုံနံပါတ်ပြောပါ”

တော်မီကမိန့်မိန့်ကြီးမေးလိုက်သည်။ သူတို့ကိုပဲ အား
ကိုးရတော့မှာမို့ ကြူကြူကနာမည်နှင့်ခုံနံပါတ်ကိုပြောပြလိုက်ရ
လေ၏။

“ ခုံနံပါတ်က ဖသ၅၄၊ နာမည်အပြည်အစုံက
မိုင်အေးကြူပါတဲ့ရှင်၊ ကဲ-မြန်မြန်သွားကြည့်ပေး ”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကျောင်းသားထုထဲသို့ရောက်
တိုးခွေဝင်သွားကြလေသည်။

အောင်မျိုးခိုင်ကအရင်ပြန်ထွက်လာ၏။

“ မသက်၊ မသက်ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုပါတယ်ဗျ ”

ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုပါတယ်ဆို၍ သက်သက်ရင်မှာ ချမ်းမြေ့
ကြည်နူးသွားလေသည်။ သတင်းကောင်းပေးလိုက်သည် သူ့ကို
လဲကျေးဇူးတင်သွားမိ၏။

“ ဘိုင်အိုနဲ့မက်စ်ဂုဏ်ထူးထွက်တယ်မသက်၊ ဝမ်းသာ
လိုက်တာဗျ ”

ဆောင်းလုလင်

သင်္ချာနှင့် ဇီဝဗေဒဂုဏ်ထူးထွက်သည် အတွက် သူကပါ
ရော့၍ ဝမ်းသာနေရှာသည်။

ကြူကြူ အတွက် ကြည့်ပေးသည် တော်မီသန်းနိုင်က
တော်တော်နှင့် ပြန်ထွက်မလာသေး။

“ ဝမ်းသာလိုက်တာမိသက်ရယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်ကလဲ
ကြာလိုက်တာနော် ”

သက်သက်အတွက် ဝမ်းသာပေးရင်း ကြူကြူ ခမျာသူ့အ
တွက် သူရင်ခွန်နေရရှာပြန်သည်။

တော်မီသန်းနိုင်သည် သူ၏ဝသောခန္ဓာကိုယ်ကို လူကြား
ထဲမှာ အတင်းတိုးဝှေ့ကာ ထွက်လာလေ၏။

“ စိတ်မကောင်းပါဘူးမညိုဂျမ်း ”

“ ဟင် ”

ကြူကြူသည် သတိမေ့လဲမတတ် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ
တောင်တောင်ကြီးဖြစ်သွားလေ၏။

“ ခင်ဗျားဂုဏ်ထူးတစ်ခုမှမပါဘူးဗျ၊ အောင်ရုံပဲအောင်
တယ် ”

“ မသာကြီး ”

ကြူကြူက နှုတ်မှဆဲရင်း တော်မီ၏ပြည်ဖိုးသော
လက်မောင်းကြီးကို ဖြန်းကနဲလှမ်းရိုက်လိုက်သည်။

“ ကျများကျပလားလို့လူကိုရင်ထိတ်အောင်လုပ်တယ် ”

ဆောင်းလုလင်

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ သက်သက်နှင့်အောင်မျိုး
ခိုင် ရယ်နေရလေသည်။

ခုတော့ ... သက်သက်ရော ကြူကြူပါ စိတ်ထဲမှာ
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားပေပြီ။

စာမေးပွဲအောင်သူများ၏ အားပါးတရအော်ဟစ်သံများ
ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်းဆူညံနေလေ၏။ မိုးလည်း
စင်စင်လင်းခဲ့လေပြီ။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုအောင်မျိုးခိုင်၊ သက်သက်တို့
ကိုခွင့်ပြုပါဦး ”

“ ကျွန်တော်တို့ဈေးအထိလိုက်ခဲ့ပါရစေ ”

“ ရှင် ”

“ မသက်တို့အောင်မြင်မှုကိုဂုဏ်ပြုချင်လို့ပါ။ တစ်ခုခု
ကျွေးပါရစေ ”

“ မဟုတ်တာရှင်၊ သက်သက်တို့က ကျွေးရမှာပါ ”

“ ဒါဖြင့် လိုက်စားမယ်ဗျာ ”

သက်သက်က ကြူကြူကိုသဘောထားတောင်းသလိုမျိုး
ကြည့်လိုက်သည်။

“ ကျွေးလိုက်တာပေါ့အေ၊ သူတို့ကျေးဇူးကကိုယ်အ
ပေါ်ရှိနေပြီပဲ၊ အယ်-ဒါပေမယ် ကျွန်မတို့က စက်ဘီးနဲ့လာ
တာနော် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ကျွန်တော်တို့ကိုတစ်စီးပေးလေ ”

“ စက်ဘီးပေးတာအရေးမကြီးဘူး၊ ကျွန်မကသက်သက် ကိုတင်မနင်းနိုင်ဘူး၊ သက်သက်ကလဲကျွန်မကိုတင်မနင်းနိုင်ဘူး”

“ ဒါဆိုလဲလွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကမသက်ကိုတင် နင်းခဲ့မယ်၊ တော်မီက မညိုဂျမ်း-အဲ-မကြူကိုတင်နင်းခဲ့လိမ့် မယ်လေ ”

သည်လိုနဲ့ လေးယောက်သား စက်ဘီးနှစ်စီးကိုတစ်တွဲ စီစီးရင်းပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ သက်သက်က အောင်မျိုးခိုင် နင်းသည်စက်ဘီးနောက်ခုံမှာ၊ ကြူကြူက တော်မီသန်းနိုင်နင်း တဲ့စက်ဘီးရဲ့နောက်ခုံမှာ။

“ မညိုဂျမ်း၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ခါးကိုမဖက်နဲ့နော်၊ ကျွန်တော်ကယားတတ်တယ် ”

“ အမလေး၊ ဖက်ချင်လွန်းလို့ ”

“ ဖက်ချင်လွန်းတဲ့စိတ်ကိုထိမ်းထားပါဗျာ ”

“ မဖက်ချင်ဘူးလို့ပြောတာဝက်ပုတ်ရဲ့ ”

ထိုနှစ်က အောင်ချက်ရာခိုင်နှုန်းတော်တော်ကောင်းခဲ့ပါ သည်။ ဂုဏ်ထူးပါသူတွေလည်းတော်တော်များသည်။

ဆောင်းလုလင်

ဖေဖေနှင့်မေမေက သက်သက်အောင်သည် အတွက် အတော်ဝမ်းသာနေကြ၏။ ဂုဏ်လည်းယူသည်။ မမမေခက်မာ တုံးက အိမ်ထောင်စောစောကျပြီး ပညာရေးကိုလက်လွှတ်ခဲ့ရသောကြောင့် သက်သက်ကိုအားကိုးရှာသည် မိဘများဆန္ဒကိုပြည်ဆည်းပေးလိုက်နိုင်သည် အတွက်ဝမ်းသာမိသည်။

“ မမတို့ဆီကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြားမလဲဖေဖေ ”

ထိုခေတ်က တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ်မှာခက်ခဲလွန်းလှသည်။ မမတို့သည်မိတ္တီလာသို့ရောက်သွားကြပေပြီ။ ပြည်တုံးကလို့ မကြာမကြာအသွားအလာလုပ်ဖို့မလွယ်တော့။

“ ဖေဖေမနက်ဖန်ကျမှ ရုံးကနေဖုန်းခေါ်ကြည့်ပါဦး မယ်ကွယ်၊ သမီးသံကြိုးရိုက်ချင်ရင်ရိုက်လိုက်ပေါ့ ”

“ ဟုတ်သားပဲ ”

ဆယ်တန်းအောင်သွား၍ သက်သက်တို့သည်အထိုက်အလျောက်လွတ်လပ်ခွင့်ရသွားလေသည်။ ယခင်ကလောက် ကလေးများလို သွားတာလာတာစစ်ဆေးမေးမြန်းခံရခြင်းမရှိတော့ပေ။

အောင်မျိုးခိုင်တို့နှင့်ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ပြေလည်လာခဲ့ပါ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ သဘောသားများဆိုသော်လဲ သက်သက်တို့ထင်သလိုရမ်းကားသူများမဟုတ်ကြချေ။

ဆောင်းလုလင်

အောင်မျိုးခိုင်၏ဖခင်မှာ ရေကြောင်းဌာနမှအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ... သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသဘောအတွေ့အကြုံရစေရန် ပြည်တွင်းသဘောတွင် ခေတ္တအလုပ်သွင်းပေးထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ နောက်နှစ်ကျရင် နိုင်ငံခြားသဘောလိုက်ဖို့အတွက် သင်တန်းတစ်ခုတက်ရမယ်၊ ဖေဖေက သဘောအတွေ့အကြုံရအောင် ပြည်တွင်းလိုင်းမှာခဏဝင်လုပ်ခိုင်းထားတာပါ။ ကိုယ်တို့ရည်ရွယ်ချက်က ပင်လယ်ကူးသဘောပေါ်မှာသဘောသားဖြစ်ဖို့နဲ့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေရောက်ဖူးဖို့ပါသက် ”

ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသူတွေပါလား။ နိုင်ငံခြားဆိုတာကိုစိတ်ကူးပင်ယဉ်ခွင့်မရှိသော သက်သက်တို့အဖို့ သူတို့နှင့်အခြေအနေချင်းအလှမ်းကွာလှပါသည်။ ဒါကိုသက်သက် အစကတည်းကစဉ်းစားခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။

သည်ကြားထဲမှာ အောင်မျိုးခိုင်က သူ့အချစ်ကိုဖွင့်ဟလာတော့ သက်သက်လက်ခံခဲ့မိသည်။ အခြေအနေထက် နှလုံးသားကိုဦးစားပေးလိုက်မိခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

“ ကိုယ်နိုင်ငံခြားသဘောလိုက်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားဦးမယ်၊ ခြောက်နှစ်ခုနှစ်လောက် သဘောလိုက်စီးပွားရှာပြီးရင် ပိုက်ဆံတော်တော်စုမိပါပြီ၊ အဲဒီကျမှ သက်နဲ့လက်ထပ်ကြမယ်နော် ”

ဆောင်းလုလင်

မောင်က သက်သက်ကို “သက်” လို့ခေါ်ခဲ့သည်။ သက်သက်ကလည်းမောင်ကို “မောင်” လို့အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းလဲခဲ့လေသည်။

မောင်အချစ်ကိုလက်ခံလိုက်ခြင်းအတွက် ကြူကြူက ဝေဖန်ခဲ့လေသည်။

“ မစောလွန်းဘူးလားသက်သက်ရယ်၊ သူတို့အကြောင်းကို နင်မစုံစမ်းတော့ဘူးလား ”

“ ငါသူ့ကိုချစ်တာပဲသိတယ်ဟယ်၊ သူပြောတာတွေကိုလည်းယုံပါတယ်၊ မောင် မညာတန်ကောင်းပါဘူးကြူကြူ ”

“ အေးပါ၊ သူဟာ အရာရှိသား၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်၊ ဘွဲ့လဲရပြီးသား၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတက်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ အမှန်တွေပဲဖြစ်မှာပါ။ ကိုတော်မိကလည်း ငါ့ကိုဒီအတိုင်းပဲပြောပြတယ်၊ ငါဆိုလိုတာက သူနဲ့ကိုယ်နဲ့က ဘဝချင်းအလှမ်းဝေးတယ်လေ၊ သူသင်္ဘောတက်သွားတဲ့အချိန်မှာခွဲနေရမှာကအကြာကြီး၊ သူ့မေတ္တာက ဒီအထိရေရှည်ခံပါ့မလားဆိုတာ နင်စဉ်းစားဖို့လိုတယ်၊ ငါက နင်အတွက်ပြောတာနော် ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကြူကြူ၊ သူ့ငါ့ကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာမြင်နေရတယ်ဟာ၊ ရေရှည်ခံမခံဆိုတာတော့စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ ”

“ နယ်မကျွံမိအောင်သတိထားပေါ့ဟယ် ”

“ ဟင် ”

ဆောင်းလုလင်

မြို့၌ သင်္ဘောသားနှင့်လက်ထပ်ကာ သင်္ဘောသားက မည်သည်အခါမှပြန်မလာတော့သောအဖြစ်နှင့်ကြုံရသည် မိန်းမ သားများစွာရှိပါသည်။ သင်္ဘောသားတို့သည်လူပေါ်ကြော့များသ ဖွယ် အိမ်ရာမှထွက်ခွာလာကြသူများဖြစ်ရာ အိမ်ထောင်ရှိသူက လည်း လူပျိုပါလို့လိမ်ညာပြောကြသည်။ ဒေသခံမိန်းကလေး တို့နှင့်ချစ်ကြိုက်ကာ တရားဝင်လည်းလက်ထပ်ကြပါသည်။ ရာ သက်ပန်ပေါင်းသင်းသွားသည်များလည်းရှိသလို သင်္ဘောနှင့် ထွက်ခွာသွားပြီး ရာသက်ပန်ပြန်မလာတော့သောအဖြစ်များလဲ ရှိလေသည်။

မြို့ပေါ်၌ သင်္ဘောသားဖခင်နှင့်မွေးပြီး ကိုယ်အဖေ ကိုယ်မမြင်ဖူးသော ကလေးပေါင်းလဲများစွာရှိလေ၏။ သက်သက် တို့လမ်းထိပ်ကအစ်မကြီးပင်ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့်ကြုံရသည်။ ပုဆိုး တန်းတင် မင်္ဂလာဆောင်ပေါင်းသင်းပြီးမှ သင်္ဘောနှင့်ထွက်ခွာ သွားလိုက်သည်မှာပြန်မလာတော့ချေ။ စုံစမ်းကြည့်တော့ အ လုပ်မှအပြီးနှုတ်ထွက်သွားပြီဟုဆိုသည်။ ဘယ်ကိုလိုက်ရမှန်းလဲ မသိ။ ဘယ်ကမျိုးရိုးဇာတိမှန်းလည်းမသိသည်အဖြစ်ပင်။ ထို အစ်မကြီးသည် သင်္ဘောသားနှင့်ရသောကိုယ်ဝန်ကိုမွေးဖွားခဲ့ရာ ကလေးပင်ကျောင်းထားသည်အရွယ်ရောက်နေပေပြီ။ မိန်းမ သားယောက်အတွက် အထိနာလှသောအဖြစ်ဆိုးပင်ဖြစ်လေ၏။

ထိုအဖြစ်မျိုးသည် သရက်မြို့၌သာမဟုတ်၊ မြစ်ကမ်း နားတလျှောက်ရှိမြို့များမှာဖြစ်လေ့ရှိသော မဆန်းလှသည် ဖြစ် ရပ်များဖြစ်လေ၏။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

ကြူကြူက ထိုအဖြစ်မျိုးကိုရည်ရွယ်ကာ သက်သက်ကို စေတနာနှင့် သတိပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ နင်သတိပေးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြူကြူရယ်၊ ငါလဲ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ငါပါ။ အိမ်မှာ အဖေရော အမေရော ပညာရေးအတွက်ငါ့ကိုမျှော်လင့်ချက်ထားတာဆိုတော့ မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင်ငါမလုပ်ပါဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ မောင် နဲ့ငါဟာချစ်သူတွေပေါ့ဟယ်၊ ပေါင်းဖို့မပေါင်းဖို့ကတော့ ကံတရားကစီမံပါလိမ့်မယ်၊ မောင်ကလဲ ငါ့ကိုခုချက်ချင်းယူပါ့မယ်လို့ သိမ်းသွင်းနေတာမှမဟုတ်ပဲ၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကိုအကုန်ပြော ပြထားတာပဲ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိုအောင်မျိုးခိုင်ကရိုးသားပါတယ် သဘောသားပေမဲ့ ကလေးကချေတွေ့မှမဟုတ်တာ၊ ဘွဲ့ရသူဌေး သားတွေပဲ၊ နင်ကံကောင်းပါစေဟယ် ”

ခရီးလှည့်နေတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေရသူကိုမှ ချစ်မိ တော့လည်း မျှော်ရလွမ်းရသည်မှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အလုပ်တစ်ခု လိုဖြစ်နေပေ၏။

မောင်တို့သဘောသည် သရက်မြို့ကိုဗဟိုထားကာ အထက်အောက်စုန်ဆန်၍ ကုန်တင်တွဲကြီးများကိုသယ်ဆောင်ပေးရ သောဆွဲသဘောဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိုကြိုတင်ခန့်မှန်း၍မရပေ။

ဆောင်းလုလင်

တခါတရံ သက်သက်နှင့် နောက်တစ်နေ့ တွေ့ရန်ချိန်း သွားသည့် မောင်ကို သင်္ဘောထွက်သွား၍ မတွေ့ရတာမျိုးရှိသည်။ တခါတခါတော့လည်း နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်နှင့် မောင်တို့ သင်္ဘောပြန်ရောက်လာတတ်သလို တခါတခါ နှစ်ပတ်သုံးပတ် လောက်ကြာရင်ကြာသွားတတ်ပါသည်။

မောင်ကတော့ တစ်နေရာကပြန်လာတိုင်း သက်သက် အတွက်လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးဝယ်လာတတ်မြဲဖြစ်ပါ၏။

ကြာတော့ မေမေသည် မောင်နှင့်သက်သက်တို့အဖြစ် ကိုရိုပ်မိလာသည်။

“ သမီး သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆို၊ သင်္ဘောသားဆိုတဲ့ လူတန်းစားကို သတိထားပါကွယ် ”

“ သမီးမညာပါဘူးမေမေ၊ သူနဲ့ သမီးချစ်သူတွေဖြစ်နေ ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ဒီအလုပ်ကိုခဏပန်းဝင်လုပ်တာပါ၊ သူက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်ဖို့ လုပ်နေတာပါမေမေ၊ ရမ်းရမ်းကား ကားထဲကမဟုတ်ပါဘူး ”

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိသေးတယ်၊ အ သွားအလာဆင်ခြင်ပါကွယ်၊ အမေကဟန်တားတာတော့ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ သမီးလည်း စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီပဲ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ ”

“ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ ရှိသေးတယ်၊ ဘွဲ့ရမှ အိမ် ထောင်ရေးကို စဉ်းစားစေချင်တယ်၊ သမီးကြီးက ငယ်ငယ်ရွယ်

ဆောင်းလုလင်

ရွယ်နဲ့အိမ်ထောင်ပြုသွားတော့ မေမေတို့ကသမီးကိုပဲပညာရေး မှာဖြစ်မြောက်ဖို့အားကိုးတယ်လေ။ မေမေတို့ကဝန်ထမ်းတွေဆို တော့လည်း သမီးကိုအမွေပေးစရာဆိုလို့ ပညာပဲရှိတယ်မဟုတ် လား ”

“ စိတ်ချပါမေမေရယ်၊ သမီးမမိုက်ပါဘူး ”

ဆယ်တန်းအမှတ်စာရင်းများစောင့်နေစဉ်မှာပင်... ကြူ ကြူက မူလတန်းဆွဲခန့်ဆရာမအလုပ်ကိုဝင်လုပ်လိုက်လေသည်။ မြို့နှင့်ဆယ်မိုင်ခန့်ဝေးသောရွာကလေးတွင် အလုပ်ရသွားသော ကြူကြူသည်ရွာတွင်တစ်ပတ်လုံးသွားနေရကာ... စနေ၊တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်မှအိမ်ကိုပြန်လာနိုင်တော့၏။

စာမေးပွဲပြီးကတည်းက အားလပ်နေသောသက်သက် သည် ကြူကြူကိုအားကျမိသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေလေးနဲ့ဣန္ဒြေရ ရကျောင်းဆရာမဘဝကိုအားကျမိ၏။ မိဘများကိုလည်းတစ်ဖက် တစ်လမ်းပံ့ပိုးချင်၍ သက်သက်ကအလုပ်လုပ်လိုကြောင်းဖေဖေ တို့ကိုပြောခဲ့လေသည်။

“ သမီးကဂုဏ်ထူးနှစ်ခုနဲ့အောင်ထားတာ၊လိုင်းကောင်း ကောင်းရမှာသေချာတယ်၊အမှတ်စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဖေဖေ

ဆောင်းလုလင်

သမီးကိုဘွဲ့ရတဲ့အထိကျောင်းထားပေးနိုင်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ အလုပ်လုပ်ဖို့မစဉ်းစားပါနဲ့ဦး ”

ကြူကြူအလုပ်ဝင်လုပ်လိုက်တော့ သွားရာလာရာမှာ သက်သက်အတွက်အဖော်မဲ့သွားရသည်။

မောင်နှင့်တွေ့ဖို့သွားရာတိုင်းတွင် ကြူကြူပါနေကျဖြစ်သည်။ ကြူကြူနှင့်ကိုတော်မီတို့က မောင်နှင့်သက်သက်တို့ကိုစောင့်ပေးနေကျဖြစ်ပါ၏။ ကြူကြူနှင့်ကိုတော်မီတို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြသည်တိုင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စကားပြောမတည်ကြပေ။ ကိုတော်မီကစတတ်နောက်တတ်သလို ကြူကြူကလည်း တစ်ခွန်းမခံပြန်ပြောတတ်ရာ တွေ့တိုင်းတကျက်ကျက်ဖြစ်နေတတ်၏။

“ အမလေးဗျာ၊ သူ့ကျောင်းဆရာမသွားလုပ်တဲ့ကျောင်းက ကလေးတွေကိုသနားလိုက်တာ ”

ကြူကြူရွာမှာအလုပ်သွားလုပ်လို့ ပါမလာနိုင်တော့ကြောင်းပြောလိုက်၍ ကိုတော်မီကညည်းညူလိုက်လေသည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲကိုတော်မီရဲ့ ”

“ ဪ- ကလေးတွေဆရာကောင်းတပည့်ဖြစ်သွားကြမှာတွေ့မိလို့ပါ ”

“ ကိုတော်မီကလဲ၊ ကြူကြူကသဘောကောင်းပါတယ် ”

“ စကားပြောလဲကြမ်းတယ်ဗျာ၊ အရိုက်အနှက်ကလဲလက်မြန်သလားမမေးနဲ့ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

သူ့ကိုတစ်ခုခုနောက်လိုက်တိုင်း လက်မောင်းကိုဗျန်းက နဲ့လှမ်းလှမ်းရိုက်တတ်သည်။ ကြူကြူအပြုအမူကိုရည်ရွယ်၍ပြော သည်။

“ မင်းနဲ့ကြူကြူနဲ့လိုက်သားပဲ၊ မင်းကြူကြူကိုမချစ် ဖူးလားတော်မီ ”

အောင်မျိုးခိုင်က မေးလေသည်။

“ ချစ်ဖို့တော့စဉ်းစားကြည့်သေးတယ်၊ သံချပ်ကာ အကျီဖိုးမတတ်နိုင်သေးလို့၊ သံချပ်ကာအကျီဝယ်နိုင်မှရည်းစား စကားပြောတော့မယ်လို့ပြောလိုက်ပါမသက်ရယ် ”

“ ဒါနဲ့ ကြူကြူနာမည်ရှေ့မှာ မိုင်-ဆိုတဲ့စာလုံးဘာလို့ ထည့်ထားတာလဲသက် ”

“ ကြူကြူတို့ကချင်းလူမျိုးတွေလေ၊ မြေပြန့်ချင်းတွေ ပေါ့၊ မိုင်ဆိုတာ ချင်းအမျိုးသမီးတွေရှေ့မှာထည့်တဲ့ ဗမာလို မ-နဲ့အဓိပ္ပါယ်တူတဲ့စာလုံးပေါ့၊ ယောကျ်ားတွေကျတော့ ဆလိုင်း လို့တပ်ကျတယ်၊ ဗမာလိုမောင်-ပေါ့ ”

“ ဪ... ”

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်တို့၏အောင်မှတ်များကိုသိရပေပြီ။

သက်သက်၏ရမှတ်သည် အများကြီးမဟုတ်သော်လည်း သိပ်မနည်းလှချေ။ သက်သက်သည် သိပ္ပံဘာသာတွဲယူသူဖြစ်၍ အမှတ်မီပါက ဆေးတက္ကသိုလ်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်တို့ကို အကောင်းဆုံးအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတက္ကသိုလ်များအဖြစ် တက်ရောက်နိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။ သက်သက်အမှတ်က ထိုတက္ကသိုလ်များတက်ရလောက်အောင်တော့ မပြည့်မီခဲ့ချေ။

တက္ကသိုလ်လမ်းညွှန်စာအုပ်အရ သက်သက်သည်ပညာရေးတက္ကသိုလ်တက်ရောက်ရန်အဆင်မီပေ၏။ ဘီအီးဒီခေါ်ပညာရေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရရန်လျှောက်လွှာတင်လိုက်သည်။

“ သမီးလုပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ဆရာမအလုပ်ကို အဆင်မီမိလုပ်နိုင်ပြီပေါ့ကွယ် ”

ဖေဖေကပြောသည်။ ဘီအီးဒီဆင်းလျှင် အထက်တန်းဆရာမအဖြစ်တိုက်ရိုက်ခန့်အပ်ခံရမည်ကိုရည်ရွယ်၍ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ သက်-ဘီအီးဒီတက်ခွင့်ရတာကောင်းတာပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာတက်ရမှာမှတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်မောင် ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ ပညာရေးတက္ကသိုလ်နဲ့ မောင်တို့အိမ်နဲ့ကနီးနီးလေးရယ် ”

“ ဟုတ်လား ”

“ မောင်တို့အိမ်ကပြည်လမ်းမှာ၊ ကားတစ်မှတ်တိုင်စာပဲဝေးတယ်သက်ရဲ့ ”

“ ဪ... ”

“ မောင် သက်ဆီလာလည်လို့ရတာပေါ့ ”

“ ဟင်-မောင်ကရန်ကုန်မှာမှမရှိပဲ ”

“ မောင်တို့ ဒီသင်္ဘောပေါ်ကဆင်းရတော့မယ်သက်ရဲ့၊ သိပ်မကြာခင် ဆင်မလိုက်သင်္ဘောကျင်းမှာသင်တန်းတစ်ခုတက်ရမယ်၊ အဲဒီသင်တန်းပြီးမှ မောင်နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတက်ခွင့်ရမှာ၊ မောင် နိုင်ငံခြားမထွက်ခင် သက်နဲ့တွေ့နေရဖို့အကြောင်းဖန်လာတာပေါ့လေ ”

သာမန်လိုဆိုလျှင် ဆင်ပြောင်သင်္ဘောပေါ်က အလုပ်ထွက်တော့မည့်မောင်အတွက် သက်သက်ဝမ်းနည်းနေရဦးမည်။ ခုတော့ သက်သက်ရန်ကုန်မှာပညာရေးတက္ကသိုလ်ဆက်တက်မှာ နှင့် မောင်သင်တန်းတက်ရမှာ အချိန်ကိုက်နေ၍ အဆင်ပြေသွားရသည်။ သက်ရောမောင်ရောဝမ်းသာနေကြ၏။

“ သက်ကဘီအီးဒီဆိုတော့ငါးနှစ်တက်ရမယ်၊ မောင်က ငါးနှစ်လောက်သင်္ဘောလိုက်ပြီးရင်တော်တော်စုမိပြီ၊ သက်ဘွဲ့ရ၊

ဆောင်းလုလင်

မောင်သင်္ဘောတစ်ခေါက်ပြန်တာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကြမယ်နော် သက် ”

ရှေ့အစီအစဉ်များက စိတ်ကူးထဲမှာအဆင်ပြေချောမွေ့ နေသည်။

“ အင်း- မောင်သင်္ဘောပေါ်မှာလေးငါးနှစ်ကြာတဲ့အ ချိန်ကတော့ ခွဲနေရဦးမှာပဲနော်၊ သက်တော့လွမ်းနေတော့မှာပဲ မောင်ရယ် ”

“ ဒီကောင်ကတော့ မလွမ်းတတ်တဲ့ကောင်မို့လားသက် ရယ်၊ ဒီလိုပဲပေါ့၊ မောင်လဲဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ ”

“ ကိုယ်နိုင်ငံမှာပဲ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပါလားမောင် ”

“ သက်၊ ကိုယ်တို့ဆီမှာ ကြီးပွားစရာလမ်း ဘာမှမရှိ ဘူးကွ၊ အစိုးရအလုပ်ဝင်လုပ်ရင် စာရေးပဲရမယ်၊ အခု ဆင်ပြောင်ပေါ်မှာမောင်လုပ်နေတာ လခဘယ်လောက်ရလို့လဲ၊ တစ်ရာသုံးဆယ်ပဲရတယ်၊ နိုင်ငံခြားကိုအထင်ကြီးလို့မဟုတ်ပါဘူး သက်ရယ်၊ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဆိုတော့ လခကဒေါ်လာနဲ့ရမှာ လေ၊ မြန်မြန်ချမ်းသာမှာ၊ မောင်တို့ရှေ့ရေးအတွက်ပါသက်ရယ်”

ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဘယ်လောက်တော်တော်၊ ဘယ် လောက်တတ်တတ်၊ ဘယ်လောက်အစွမ်းအစရှိရှိ လူငယ်တွေအ တွက် ကြီးပွားရာလမ်းစမဲ့ ချောင်ပိတ်မိသလိုဖြစ်နေတဲ့ကာလ မျိုးမှာ... ဒေါ်လာရမယ်လမ်းစကို မက်မောတွယ်တာကြတဲ့လူ

ဆောင်းလုလင်

ငယ်တွေကိုအပြစ်မဆိုသာပေ။ မောင်ဟာလည်း အများနည်းတူ
ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

“ အဲဒီကာလတွေကို လွန်မြောက်ချင်လှပါပြီမောင်ရယ်၊
မောင်နဲ့အတူတူနေချင်လှပြီ ”

“ မောင်လဲ ဒီလိုပဲပေါ့သက်ရယ် ”

သက်သက် ပညာရေးတက္ကသိုလ်တက်ရန်လျှောက်လွှာ
တင်ထားဆဲ... ဝင်ခွင့်ရရန်စောင့်မျှော်နေဆဲကာလမှာပင် မိုး
တွေဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျလာလေသည်။

မိတ္တီလာရောက်နေသောမမမေခက်မာက စာလှမ်းရေး
သည်။ သက်သက်ပညာရေးအတွက် တစ်လတစ်ရာ ပို့ပေးမည်
ဟုဆိုသည်။ တကယ်တော့ တစ်ရာဆိုသည်ငွေသည် မေခက်မာ
တို့အတွက်များလှပါသည်။ ကိုစိုးလတ်မှာ တစ်လ ၂၁၀ကျပ်ရ
သောစာရေးကြီးအဆင့်သာဖြစ်သည်။ လခနှစ်ရာကျော်ထဲက
သက်သက်အတွက်တစ်ရာပို့ပေးမည်ဆိုတော့ သူတို့အတော်ချိုး
ခံချေတာရပေမည်။ ဒါတောင်

ကလေးမရသေးလို့တော်သေး၏။
သက်သက်သည်အစ်မနှင့်ခဲအို၏စေတနာကိုလေးစားကာ သနား
လည်းသနားမိလေသည်။ မေခက်မာထောက်ပံ့မှုကိုမယူလို့လဲမ

ဆောင်းလုလင်

ဖြစ်ပေ။ ဖေဖေတစ်ယောက်ထဲကသက်သက်တက္ကသိုလ်စရိတ်ကို ထုတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သက်သက်သည် တက္ကသိုလ်တက်နေသူများထံမှကုန်ကျ စရိတ်ကိုစုံစမ်းကြည့်ရာ... အဆောင်နေခွင့်ရသည်ထားဦး၊ တစ်လ သုံးရာငါးဆယ်၊ လေးရာလောက်ကုန်ကျသည်ဟုသိရသည်။ ဖေဖေသည် ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိဖြစ်သော်လည်း ရသည့်လခမှာ လေးရာငါးဆယ်ဖြစ်၏။ မမတို့ကတစ်ရာထောက်မည်ဆိုတော့ ဖေဖေ့အနေနှင့် သက်သက်အတွက် တစ်လနှစ်ရာငါးဆယ်၊ သုံး ရာလောက်ပို့ပေးရလိမ့်မည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေကိုလည်းသနားလှ၏။ စုဆောင်းထားသောရွှေတိုရွှေစလေးတွေ ရောင်းချဖို့စီစဉ်နေသည့်မေမေ့ကို မြင်ရတော့ သက်သက်မျက်ရည်ပင်လည်မိသည်။ မိသားစုထဲတွင် သက်သက်သည်အခွင့်ထူးခံဖြစ်နေပြီလား။

ဖေဖေ့အသက်မှာငါးဆယ်လေးနှစ်ရှိပြီ။ နောက်ခြောက်နှစ်ဆိုပင်စင်ယူရတော့မည်။ ဖေဖေပင်စင်ယူချိန်နှင့်သက်သက်ဘွဲ့ရမည့်အချိန်မှာအံ့ကိုက်ဖြစ်၏။ မိဘကိုတစ်လှည့်လုပ်မကျွေးပဲ ကိုယ်က အိမ်ထောင်တန်းပြုမည်ဆိုလျှင်ကော... တရားရာကျပါမည်လား။

သက်သက်သည် တွေးရင်းနှင့် ကျောင်းဆက်တက်ချင်စိတ်ပင်မရှိတော့ချေ။ ကြူကြူလှိုပင်အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်ပေါက်

ဆောင်းလုလင်

လာသည်။ ဝင်ငွေလည်းရသည်။ ကျောင်းကိုစာပေးစာယူနဲ့ဆက်တက်ရင်လည်းဘွဲ့ရတာပဲ။

သို့သော် သက်သက်အကြံအစည်ကိုပြောပြတော့ ဖေဖေတို့ကလုံးဝလက်မခံပေ။ ခါးခါးသီးသီးငြင်းသည်။

“ ဖေဖေတို့တတ်နိုင်ပါသေးတယ်သမီးရယ်၊ သမီးတာဝန်ကစာကြိုးစားဖို့ပဲ၊ ဖေဖေဘွဲ့မရခဲ့ဘူး၊ ဘွဲ့ရမဟုတ်လို့အလုပ်ထဲမှာမျက်နှာငယ်ခဲ့ရတယ်သမီး၊ အရာရှိဖြစ်လာတာဖေဖေကြိုးစားနိုင်လွန်းလို့၊ ဒါတောင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှအရာရှိဖြစ်တာသမီးအသိ၊ သမီးအစ်မကလဲ ပညာရေးမှာမထွန်းပေါက်ဖူး၊ ငါ့သမီးကြိုးစားစမ်းပါကွယ်၊ ဖေဖေတို့အလိုကျ ဘွဲ့တစ်ခုယူပြနိုင်တာလဲ မိဘကျေးဇူးဆပ်သလိုပါပဲသမီးရယ် ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း သက်သက်ဖက်ကသာလိမ္မာဖို့လိုတော့သည်။ သက်သက်အတွက် အချစ်ရေးကိုချည်းဦးစားပေးနေလို့မဖြစ်သေးပေ၊ တာဝန်ကျသောမိဘများကိုတစ်လှည့်လုပ်ကျွေးဖို့စဉ်းစားရဦးမည်။

မောင်ရေ... သက်ကိုနားလည်ပေးပါကွယ်။

သည်လိုနှင့် ဝါဝင်လာသည်အချိန်မှာ မိုးတွေတော်တော်သည်းသည်းမည်းမည်းရွာကာ မြစ်ထဲ၌ရေတွေကြီးခဲ့လေသည်။ ထိုနှစ်ကရေကြီးပုံသည် ဘယ်တုန်းကမှမကြုံခဲ့ဖူးလောက်

ဆောင်းလုလင်

အောင်ထူးကဲလှပြီး စိုးရိမ်ရေမှတ်ကျော်သည်ထိမြင့်တက်ခဲ့လေ၏။

မြစ်ရေကြီးသည်တလျှောက်လုံး ဆင်ပြောင်သင်္ဘောသည်ထွက်ခွာခြင်းမရှိပဲ ကမ်းမှာချည်းကပ်နေရလေသည်။ သက်သက်နှင့်မောင်လည်း နေ့စဉ်လိုတွေ့နေရတော့၏။

သက်တို့တွေ့ကြသည်နေရာမှာ မြစ်ကမ်းစပ်ရှိရေစင်ကလေးပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။ ညဦးပိုင်းမှာ လေကလေးတဖြူးဖြူးနှင့်မောင်နှင့်ထိုင်စကားပြောရသည်မှာ ကြည်နူးစရာကောင်းလှလေသည်။

တော်သလင်းလရောက်လို့ ရေကျသွားချိန်မှာ မောင်တို့သင်္ဘောထွက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ အောက်ဖက်သို့ ဆုန်ဆင်းသွားသည်မှာ တစ်လလောက်ပင်ကြာသွားလေ၏။

တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်လာသောအချိန်နှင့်အတူ သက်သက်တို့ တက္ကသိုလ်တက်ရောက်ခွင့်များလည်း ကျလာလေသည်။ မကြာမီ သက်သက်သည် ရန်ကုန်ပညာရေးတက္ကသိုလ်၌ သွားရောက်ပညာသင်ကြားရပေတော့မည်။

ကျောင်းတက်ခွင့်ကျသည်ကို မောင်မသိသေး။ မောင်ကိုမပြောရသေးပေ။

သီတင်းကျွတ်ရက်များနီးမှ မောင်တို့ဆင်ပြောင်သင်္ဘောကြီး သရက်မြို့ဆိပ်ကမ်းကိုပြန်ရောက်လာတော့သည်။

ဆောင်းလုလင်

သက်က ကျောင်းတက်ခွင့်ကျပြီဖြစ်ကြောင်းမောင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ မောင်၊ သက် ဘီအီးဒီတက်ခွင့်ကျလာပြီ သိလား ”

“ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် သက် ရန်ကုန်မှာကျောင်းတက်ရတော့မှာပေါ့၊ အတော်ပဲ၊ မောင် လည်း ဆင်ပြောင်ပေါ်ကဆင်းပြီး ဆင်မလိုက်မှာသင်တန်းတက် ရတော့မှာ ”

“ မောင်နဲ့နီးရမှာတော့ဝမ်းသာပါတယ်မောင်ရယ်၊ ဒါ ပေမယ် ခုလိုနီးရတာကြီးက ခွဲရခါနီးလို့နီးတာကြီးပဲ၊ မောင်နဲ့ လေးငါးနှစ်ခွဲနေရဖို့လည်းနီးလာပြီပေါ့နော် ”

“ ဘဝအတွက်ပဲသက်ရယ်၊ သက်ကျောင်းပြီးမယ်အချိန် နဲ့မောင်ပြန်လာမယ်အချိန် အတူတူလောက်ကျမှာပါ၊ အဲဒီကျမှ အတူတူပျော်ပျော်ကြီးနေကြမယ်နော် ”

“ မောင်ရယ်၊ မောင်နဲ့လည်းနီးချင်တယ်၊ ဘွဲ့ရတာနဲ့ ယောကျ်ားယူမယ်ဆိုရင် မိဘလုပ်မကျွေးနိုင်ပဲ သက်တော့ သမီး ဆိုးကြီးဖြစ်တော့မှာပဲမောင်ရယ် ”

“ ဟာ-ဟာ- သက်က နိုင်ငံခြားပြန်သင်္ဘောသားက တော်ကြီးဖြစ်လာမှာလေကွာ၊ သက်အလုပ်လုပ်စရာတောင်မလို ဘူး၊ ယောက္ခမကြီးတွေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ကျွေးထားမယ်ကွာ ”

“ ဟင်အင်၊ အဲလိုမျိုးကြီးလဲမကြိုက်ဖူး၊ သက်က သက်တတ်တဲ့ပညာနဲ့ဝင်ငွေရှာပြီးမိဘကိုထောက်ပံ့ချင်သေးတာ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ ဒါတော့ သက်သဘောလေ ”

ရှေ့အစီအစဉ်များက စိတ်ကူးထဲမှာရေးဆွဲကြည့်တော့ အဆင်ပြေလို့နေသည်။

“ မောင်၊ မောင်ဖက်က သက်နဲ့သဘောမတူတာ၊ ဖျက်တာမျိုးများရှိနေဦးမလားဟင် ”

သက်သက်သည် ခုမှ မောင်မိဘတွေအကြောင်းကို တွေးမိကာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာလေသည်။

“ မရှိပါဘူးသက်ရယ်၊ မောင်တို့အိမ်က သားသမီးတွေ အိမ်ထောင်ရေးကိုဝင်မစွက်ဖက်ဘူးတဲ့၊ ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်ယူ၊ အဆင်မပြေရင်လဲ ကိုယ်ထိုက်နဲ့ကိုယ်ကံပဲလို့ပြောထားပြီးသား၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက သူတို့တုန်းကလဲ သူတို့ချင်းမေတ္တာမျှပြီးယူခဲ့ကြတာ၊ မောင်တို့ကိုလည်း အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးမကန့်သတ်ပါဘူး ”

“ သက်ကိုရော သဘောကျကြပါ့မလားဟင် ”

“ ဟောဒီက ရိုးရိုးသားသားအညာသူလေးကိုချစ်ကြမှာ ပါဗျာ ”

“ သက်ကသရက်သူမဟုတ်ဖူးမောင်၊ ရှမ်းပြည်မှာမွေးတာ၊ သရက်မြို့ဟာအညာလဲမဟုတ်ဖူးမောင်ရဲ့၊ သဘောသားလုပ်နေပြီး ဒါလောက်မှဒေသမခွဲတတ်ဖူးလား ”

“ ဟင်-အညာမဟုတ်ရင်ဘာလဲ ”

ဆောင်းလုလင်

“ သရက်မြို့ဟာ အညာအရပ်လဲမဟုတ်ဖူး၊ အောက်အရပ်လဲမဟုတ်ဖူး၊ အညာနဲ့အောက်ကြားက မြေလတ်ဒေသမောင်ရဲ့ ”

“ မြေလတ်ဒေသ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းနဲ့အောက်ပိုင်းကို သရက်မြို့ကို နယ်ခြားထားပြီးသတ်မှတ်တာ၊ ကိုလိုနီခေတ်က အင်္ဂလိပ်မင်းတွေရုံးစိုက်တဲ့မြို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့်ကြည့်ပါလား၊ မြို့ရဲ့မြောက်ဖက်မှာ အစိုးရရုံးကြီးတွေ၊ ဘိတ်တွေ၊ ဂေါက်ကွင်းတွေရှိနေတာ၊ အဲဒါ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အကျွင်းအကျန်တွေပေါ့မောင်၊ လေယာဉ်ကွင်းတောင်ရှိသေးတယ် ”

“ သရက်မြို့သူသာမဟုတ်တယ်၊ သိလှချည်လား ”

“ လေ့လာထားတာပေါ့မောင်ရဲ့ ”

“ အင်း-သက်ကို မောင်အိမ်ကချစ်ကြမှာပါသက်ရယ်”
မောင်က သက်သက်ပခုံးလေးကို ညင်သာစွာဖက်ရင်း ပြောသည်။

ခဏနေတော့ မောင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက် ကာ...

“ မောင် သက်ကိုပြောပြစရာတစ်ခုရှိသေးတယ် ”

“ ဘာများလဲမောင် ”

“ နောက်တစ်ခေါက်မှ မောင်ပြောပါတော့မယ်လေ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ ဟင် ”

သက်သက်က မောင်ရင်ခွင်ထဲမှရုန်း၍ထလိုက်သည်။

“ မောင်ရယ်၊ သက်ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ မောင်ဘာပြော
မလို့လဲဟင် ”

“ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ရင်ထိတ်စရာအကြောင်းမဟုတ်
ပါဘူးသက်ရယ်၊ မောင်ပြောရင်သာ သက်စိတ်မဆိုးရဘူးနော် ”

“ ဟင်-ရင်ထိတ်စရာမဟုတ်ဖူးလဲပြောသေးတယ်၊
စိတ် မဆိုးရဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုလဲမောင်ရယ်၊ ပြော၊
ခုပဲပြောတော့ မောင် ”

မောင်ကဖြည်းညှင်းစွာခပ်သဲ့သဲ့ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မောင်ပြောလိုက်မိတာတောင်မှားပြီ၊ ဘာမှထူးခြားတဲ့
အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်နောက်တစ်ခေါက်မှပြောတော့
မယ်နော် ”

“ မောင်ကလဲကွာ၊ လူကိုသက်သက်ရင်ထိတ်အောင်
လုပ်တယ်၊ တကယ်ပဲ ”

ထိုစဉ်က မောင်ပြောမယ်ဆိုတဲ့စကားကိုရအောင်မမေး
လိုက်မိသည်အတွက် သက်သက် နောင်တရလို့မဆုံးတော့ပေ။
သက်သက်သည် မောင်ပြောမည့်စကားကို မည်သည့်အခါမှ
ကြားနာခွင့်မရခဲ့တော့ပါ။ မောင် ဘာများပြောချင်ခဲ့ပါလိမ့်။

ဆောင်းလုလင်

ထိုအခေါက် မောင်ရောက်နေသည်အချိန်မှာပင်သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့နှင့်ကြုံလေသည်။

သက်သက်တို့မြို့တွင် သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်ကို ရွှေဘုံသာဘုရား၌ နှစ်စဉ်ကျင်းပလေသည်။ ရွှေဘုံသာဘုရားသည် သက်သက်တို့နေသောသံကြိုးလမ်းထိပ်တွင်ရှိလေ၏။ ရွှေဘုံသာဘုရားတည်နေပုံမှာ ထူးခြားမှုရှိပေသည်။ လမ်းငါးလမ်းဆုံရာခွဆုံတွင်တည်ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ပွဲတော်ကျင်းပချိန်တွင် လမ်းတစ်သွယ်ကိုပိတ်၍ ဇာတ်စင်ဆောက်လိုက်သည်နှင့်ကျယ်ပြန့်သောပွဲခင်းကြီးဖြစ်သွားလေ၏။

လပြည့်နေ့ကျောင်းပိတ်သော်လည်း ကြူကြူရွာမှပြန်မလာခဲ့ချေ။ ရွာဘုရားပွဲတွင် ကလေးများကသူတို့ဆရာမကိုရှိစေချင်၍ရွာ၌ပင်နေနေရလေသည်။

သည်နှစ်တော့ သက်သက်သည် အိမ်နီးချင်းများနှင့်ပင်ပွဲကြည့်ရပေတော့မည်။ ရွှေဘုံသာဘုရားပွဲတွင် သက်သက်နှင့်ကြူကြူတို့ နှစ်တိုင်း ဖျာတစ်ချပ်ဝယ်၍ နှစ်ယောက်ထဲပွဲကြည့်နေကျဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

သည်နှစ်သိတင်းကျွတ်ပွဲတွင် ကသောအငြိမ်းမှာ ဆန်နီ အငြိမ်းဖြစ်သည်။ သက်သက်သည် ဘေးအိမ်မှ အစ်မကြီးသုံး ယောက်နှင့်တွဲ၍ဖျာနှစ်ချပ်ဝယ်လိုက်လေသည်။

မောင်နှင့်တွေ့တော့ အငြိမ်းကြည်မည်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

“ ဒါဆိုမောင်လဲလိုက်မှာပေါ့ ”

“ မောင်ကြည်ချင်ရင် ပွဲခင်းထဲကိုသာလာခဲ့မောင်၊ ပွဲ ခင်းထဲကိုမောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တွဲသွားလို့မကောင်းဘူး၊ မောင်နဲ့ ကိုတော်မီ နှစ်ယောက်လာခဲ့ကြ၊ ဖျာကနှစ်ချပ်တောင်ဝယ်ထား တာ၊ သက်တို့ဖျာနံပါတ်မှတ်ထားဦး ”

သက်သက်ကဖျာနံပါတ်ကို မောင်ကိုပြောပြထားခဲ့သည်။ ညပိုင်းတွင် ပွဲထွက်နေသည့်အချိန်ကျမှ မောင်တစ် ယောက်ထဲရောက်လာလေ၏။ တော်မီသန်းနိုင်ပါမလာချေ။

“ ကိုတော်မီကြီးရောမောင် ”

“ နေမကောင်းလို့သက်၊ အအေးမိပြီးချောင်းတွေဆိုး နေတယ် ”

“ ဟင်-သနားပါတယ် ”

“ ဒီကောင်က လူသာဝတာ၊ ရောဂါကစုံသားပဲ ”

သက်သက်က ဘေးအိမ်မှအစ်မသုံးယောက်နှင့်မောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

အငြိမ်သည် လူပျက်ဈေးသည်ကြီးဆန်နီခေါင်းဆောင်
သောအငြိမ်ဖြစ်၍ မင်းသမီးများထက် လူပျက်တွေကပိုကောင်း
နေ၏။ အငြိမ်စထွက်သည်မှစ၍ တဝါးဝါးတဟားဟားရယ်နေရ
လေသည်။

“ ဟိုနှစ်ယောက်ကိုသတိရလိုက်တာကွာ ”

“ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုတော်မိနဲ့ကြူကြူသာပါရင် ရယ်လိုက်
ကြမယ်ဖြစ်ခြင်း၊ နဂိုကအရယ်သန်သန်နဲ့ ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့်အချိန်လင့်လာရာ ခေါင်းဆောင်မင်း
သမီးထွက်ချိန်သို့ရောက်လာလေသည်။ ဆောင်းဦးမို့နှင်းများကျ
ကာအေးစိမ့်လာလေ၏။ အစ်မကြီးသုံးယောက်ကတော့နယ်မြို့
များထုံးစံအတိုင်း စောင်ကြီးတွေချုံကာ လက်ဖက်သုပ်ပွဲကိုအ
လည်မှာချရင်း မငိုက်တမ်းကြည်နေကြလေသည်။

မောင်က သက်သက်၏လက်ဖဝါးကိုဆုပ်နယ်ကာအချမ်း
ပြေအောင်ဖန်တီပေးနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်သက်သက်သည်
မောင့်ရင်ခွင်ထဲသို့ရောက်သွားလေ၏။ အရပ်ရှည်သောမောင်၏
ထွက်သက်ဝင်သက်များက သက်သက်၏လည်တိုင်သို့လာ၍တို့ထိ
ကြည်စယ်နေလေ၏။

“ ပျင်းလာပြီကွာ ”

ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအလှည့်မို့ မင်းသမီးကိုဦးစား
ပေးကာ လူပျက်တွေကဏ္ဍလျော့နည်းသွားလေ၏။

“ အပြင်ထွက်ပြီးတစ်ခုခုစားကြအောင် ”

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်လည်းအပေါ့အပါးသွားချင်လာသည်မို့ အစ်
မကြီးများကိုခွင့်ပန်ပြီး မောင်နှင့်အတူပွဲခင်းအပြင်ဖက်သို့ထွက်ခဲ့
လေသည်။

ပွဲဈေးတန်းက အကြော်ဆိုင်မှာထိုင်ကာအကြော်စားဖြစ်
ကြသည်။

စားသောက်ပြီးတော့ မောင်က...

“ ပွဲခင်းထဲပြန်မဝင်ချင်သေးဘူးသက်ရယ်၊ ငြီးစိစိနဲ့၊
မောင်တို့လမ်းလျှောက်ကြအောင်လေ ”

“ ဘယ်ကိုလျှောက်မှာလဲမောင်ရဲ့ ”

“ ကမ်းနားဖက်ကိုလမ်းလျှောက်ရအောင်၊ ဒီအချိန်ဆို
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့လျှောက်လို့ကောင်းတယ် ”

လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ည ၂ နာရီရှိနေပြီ။

“ ဖြစ်ပါ့မလားမောင်ရယ်၊ ကြောက်စရာကြီး ”

“ လသာနေတာပဲ၊ လသာသာမှာ မြစ်ရှုခင်းကြည့်ရ
တာသိပ်ကြည့်ကောင်းတယ်၊ လာပါသက်ရဲ့၊ လမ်းလျှောက်ရင်း
မောင်တို့ထိုင်နေကျရေစင်ပေါ် သွားထိုင်ရအောင်ပါ ”

သက်သက်သည် မောင်အလိုလိုက်ကာ မောင်နှင့်အတူ
လမ်းလျှောက်ရင်း ကမ်းနားဖက်သို့ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကမ်းနားဖက်ချိုးအကွေ့တွင် လမ်းမှခွေးများက သက်
သက်တို့ကိုထိုးဟောင်လိုက်ရာ သက်သက်လန့်ဖျတ်ပြီးမောင်ကို
ဖက်ထားမိလေသည်။ မောင်ကခွေးတွေကိုချောက်လွှတ်လိုက်၏။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

ချမ်းချမ်းနှင့် နှင်းတောထဲတွင် မောင်က သက်ပခုံးကို ဖက်ထားရင်းလမ်းလျှောက်လာကြလေသည်။

လမင်းကြီးကဝိုင်းစက်စွာသာနေပေ၏။ တိမ်ကင်းစင်နေသောလမင်း၏အရောင်သည် မြစ်ရေထဲတွင် ငွေရောင်ဟပ်ကာ လင်းလက်နေလေသည်။ မြစ်ရေက သင်ဖျူးတစ်ချပ်ခင်းထားသလို ငြိမ်သက်နေသည်။

သက်သက်နှင့်မောင်တို့ တွေ့နေကျရေစင်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကားတိတ်ဆိတ်လျှက်ရှိလေသည်။ သက်သက်တို့လျှောက်လာရာလမ်းတလျှောက်တွင်လည်း လူသူကင်းမဲ့လျှက်ရှိသည်။ တချက်တချက်တွင် လေအသင့်၌ ပွဲခင်းထဲမှဆိုင်းသံဗုံသံများပျံ့လွင့်လာလေ၏။

မောင်က သက်သက်ကို ရင်ခွင်ထဲ၌ထွေးပွေ့ထားလေသည်။

“ ချစ်ရဲ့လားသက် ”

“ မေးနေစရာမလိုတဲ့မေးခွန်းပါမောင်ရယ် ”

မောင်ရဲ့အနမ်းများက သက်သက်၏ပါးပြင်၊ လည်တိုင်များဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

လရောင်သည် လူတို့စိတ်ကိုညွတ်နှူးစေသည်ဆိုသည်မှာ မှန်လှပါကလား။ လရောင်အောင်၌ချစ်သူနှင့်တွေ့ဆုံရခြင်းသည်

ဆောင်းလုလင်

စိတ်ကြည်နှူးချမ်းမြေ့မှုကိုပေးသလို လရောင်၏တိုက်တွန်းမှုကြောင့် အချစ်စိတ်တို့ပို၍နိုးကြွရလေပြီ။

“ ပြန်ကြပါစို့မောင်ရယ် ”

သက်သက်ကငြင်းဆန်ပါသေးသည်။

မောင်သည် လရောင်၏ညို့ယူဖမ်းစားမှုအောက်တွင် မိန်းမောလျှက်ရှိလေပြီ။

“ ချစ်တယ်သက်ရယ် ”

သက်သက်သည်သတိနှင့်ထိန်းချုပ်ထားသော်လဲ မောင်ဆန္ဒကိုမငြင်းပယ်ရက်သကဲ့သို့ရှိသည်။

“ မောင်ရယ် ”

သက်နှင့်မောင်သည် မိုးကောင်းကင်တိမ်တိုက်ထဲတွင် လွင့်မျောသွားကြလေသည်။ လမင်းကြီးသည် တိမ်တိုက်စီးကာ ခရီးနှင့်နေသောချစ်သူစုံတွဲကိုငုံ့ကြည့်လျှက်ရှိ၏။

ကြယ်ကလေးတစ်လုံးကြွေဆင်းကာ မြစ်ထဲသို့ကျသွားလေသည်။ မြစ်ရေသည်လှိုင်းထသွား၏။

“ ပြန်ကြပါစို့မောင်ရယ် ”

သက်သက်က ပွယောင်းသွားသောဆံပင်များကို လက်နှင့်ထိုးသပ်ကာထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“ သက်နဲ့ဒီလိုပဲလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တယ်ကွာ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဘယ်ဖြစ်မလဲမောင်၊ ကဲပါ၊ ထပါ၊ အစ်မကြီးတို့
မျှော်နေကြတော့မယ်၊ သိပ်ကြာလို့မကောင်းဘူးမောင်ရယ် ”

မောင်ကထရပ်ရင်း သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီကို သက်ကိုခြုံ
ထားပေးလိုက်သည်။

ပွဲခင်းထဲသို့ သက်တို့ပြန်လာသည်ထိ လမ်းမပေါ်တွင်
လူတိတ်ဆိတ်ဆဲ။

သက်တို့ပွဲခင်းထဲပြန်ရောက်တော့ ပြဇာတ်ထွက်နေလေ
ပြီ။ မောင်က ဝယ်လာသည့်အကြော်များကို အစ်မကြီးတွေကို
ပေးကာမျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။ ပြဇာတ်ကိုစိတ်ဝင်စားနေ
သောအစ်မကြီးများသည် သက်တို့ပြန်လာတာကိုသတိပင်မပြုမိ
ကြပေ။

သက်သည် မောင့်ရင်ခွင်ထဲတွင်မိနွဲ့ရင်း မောင့်မျက်နှာ
ကိုသာငေးမောကြည့်နေမိတော့သည်။ သည်ညသည် မိန်းမသား
သက်အတွက် မောင့်အပေါ်အချစ်ပိုရသောညဖြစ်သည်။ သက်
မောင့်ကိုတစ်ဘဝလုံးပုံခဲ့မိပြီ။ သက်ကိုသစ္စာရှိပါမောင်ရယ်။
သက်သက်စိတ်ထဲကပြောလိုက်သည်ကို မောင်ကကြားလိုက်ရ
သည့်အလား သက်ကိုငုံ့ကြည့်ကာ ပြုံးပြလေ၏။

ဆောင်းလုလင်

မောင်တို့သဘော နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လည်ထွက်ခွာ
ချိန်ရောက်လာပြန်လေပြီ။

သက်ကိုနှုတ်ဆက်တုန်းက မြန်အောင်-ကြံခင်းထိသွား
ပြီး သုံးလေးရက်ပဲကြာမည်ဟုပြောကာ နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ မောင်
ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ... မောင်အမူအရာများသည်
လုံးဝမပျက်ယွင်းခဲ့ပေ။ ဒါကလဲ ထိုအခေါက်သည် မောင်နှင့်
တွေ့ခဲ့သောနောက်ဆုံးအခေါက်ဆိုတာကို နောင်မှသိလာရသည်။
အတွက် သက်သက်ပြန်စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မောင်က နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဆုံလျှင် သူပြောမည်ဆို
သည်စကားကိုပင် ထပ်၍စကားဦးသန်းခဲ့ပါသေးသည်။

“ မောင်ပြောမယ်ဝန်ခံစကားကိုကြားရရင် သက်မောင်
ကိုစိတ်မဆိုးရဘူးနော် ”

“ ဘာစကားများလဲမောင်ရယ်၊ သက်ကိုအဲလိုမျိုး စိတ်
ထဲမှာမတင်မကျဖြစ်နေအောင်မလုပ်ပါနဲ့မောင် ”

“ မောင် ပြောဖို့အားမရှိသေးလို့ပါသက်ရယ် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဘာလဲဟင်၊ မောင်မှာမိန်းမရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းများလားမောင်ရယ် ”

သက်သက်သည် ဖြစ်လေ့ဖြစ်တတ်သောအဖြစ်မျိုးကို ခုမှပင် တွေးမိကာ ရင်ခုန်ထိတ်လန့်စွာမေးလိုက်၏။

မောင်က ပြာပြာသလဲငြင်းလေသည်။

“ ဟာ-သက်၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မောင်ကိုယုံပါ၊ စိတ်ချပါသက်ရယ်၊ မောင်ပြောမယ်စကားဟာ သက်နဲ့မောင်တို့ အချစ်ရေးမှာ ဘာမှအခုအခံဖြစ်သွားစရာအကြောင်းမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ”

“ ဒါနဲ့များမောင်ရယ်၊ ခုပဲပြောခဲ့ပြီးရော ”

မောင်သည် သည်တစ်ခေါက်ပြန်လာမှပြောမည်ဆိုကာ ထိုစကားကိုမပြောခဲ့ပါချေ။ သက်သည်လည်း မောင်ပြောမည်စကားကို ကြားနာခွင့်မကြုံရတော့ချေ။

သုံးလေးရက်ကြာမည်ဆိုသောမောင်၊ တစ်ပတ်ကျော်သည်ထိပြန်ရောက်မလာသည်ကိုလဲ သက်ကသံသယမဝင်သေး။

မောင်တို့ဆင်ပြောင်သင်္ဘောကြီး သက်တို့ဆိပ်ကမ်းမှာ ထင်ထင်ရှားရှားလာကပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည့်အခါတွင်ကား... သက်သည်အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူစိုးထိတ်ရင်ဖိုရလေပြီ။ ဆင်ပြောင်သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ထားသည်မှာ တစ်ညကုန်လွန်သွားသော်လည်း နောက်တစ်နေ့ထိ မောင်ကိုမမြင်ရချေ။ သက်ကိုစောင့်နေကျလမ်းထိပ်မှာလည်း မောင်ကိုမတွေ့ရပေ။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်ရေချိုးသည် ဆိပ်ကမ်းနှင့် နီးကပ်စွာ ဆိုက်ကပ်
ထားပါသော်လည်း... သက်သည် သဘောပေါ်၌ မောင်၏ အရိပ်
အယောင်ကို မမြင်ရပါချေ။ ကိုတော်မီကိုလည်း မတွေ့ရပါ။ သ
ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာသော အခြားသဘောသားများကို သာ တွေ့ရ၏။

သက်သက်ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိ။ မေးလည်း မမေးရဲ
ပေ။ သည်လိုနှင့် သုံးရက်ပင် တိုင်သွားလေ၏။ မောင်ကို တော
သဘောပေါ်မှာ လည်း မတွေ့။ ကမ်းပေါ်တက်လာသည်ကိုလည်း
မတွေ့။

သက်ရင်မှာ သံသယများနှင့် ရှုပ်ထွေးရလေပြီ။ မောင်
သက်ကို ညာသွားပြီလား။

နောက်တစ်နေ့တွင် လခထုတ်ရန် မြို့ကို တက်လာသည်
ကြူကြူကို သက်သက်ရင် ဖွင့်မိတော့သည်။

“ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ကိုတော်မီကိုပါ မတွေ့ရဘူး
လား ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ကိုတော်မီပါ ပျောက်နေတာ ”

“ သဘောပေါ်ကို တက်မေးမယ်ဟယ် ”

“ အို-ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကြူကြူရဲ့၊ သဘောပေါ်ကို တို့
တက်သွားရင် လူတွေက ဘယ်လိုထင်မလဲ ”

“ ဒါဖြင့် သဘောပေါ်က ဆင်းလာမယ် တစ်ယောက်
ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်း စောင့်မေးမယ်ဟယ် ”

ဆောင်းလုလင်

သို့ဖြင့် သက်သက်နှင့်ကြူကြူသည် ညနေပိုင်းတွင် ဆင်ပြောင်သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ထားသည် ဆိပ်ကမ်း၌ ကမ်းပေါ် တက်လာမည့်သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်ဆိုင်း နေခဲ့ကြလေသည်။

အသက်အရွယ်ခပ်လတ်လတ်နှင့် ရူးထူးကြီးပုံရသော လူတစ်ယောက် ဆင်ပြောင်ပေါ်မှဆင်းလာလေ၏။

ကြူကြူကပင် ထိုသူကိုလှမ်းခေါ်မိတ်ဆက်ကာ အောင် မျိုးခိုင်တို့အကြောင်းကိုမေးပေးလေ၏။

“ ဒီမှာ ဒီမှာအန်ကယ်ကြီး၊ သမီးတို့မေးစရာရှိလို့ပါ ”

“ ဘာများလဲကဲ့ ”

“ သမီးတို့က ကိုအောင်မျိုးခိုင်နဲ့တော်မီသန်းနိုင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုမတွေ့လို့ ”

“ အောင်မျိုးခိုင်နဲ့တော်မီလား၊ သူတို့အလုပ်ကထွက် သွားကြပြီကဲ့ ”

“ ရှင် ”

“ သူတို့က နဂိုကတည်းက လုပ်အားပေးအနေနဲ့ ယာယီဝင်လုပ်နေကြတာပဲ၊ အောင်မျိုးခိုင်အဖေက ရေကြောင်း ကအရာရှိကြီးလေ၊ အလုပ်ကထွက်ခဲ့ဖို့ အိမ်ကကြေးနန်းလှမ်း ရိုက်လိုက်လို့ တော်မီရော၊ အောင်မျိုးခိုင်ရော နှစ်ယောက်လုံး ထွက်သွားကြတာ ”

ဆောင်းလုလင်

လူကြီးက

သက်သက်တို့ကိုအကဲခတ်ရင်းထပ်ပြောသည်။

“ ပြည်ဆိပ်ကမ်းမှာ သူတို့သဘောပေါ်ကဆင်းသွားကြတာကွဲ့၊ ရန်ကုန်တန်းပြန်သွားကြတယ် ”

“ ကိုအောင်မျိုးခိုင်လိပ်စာလေးများသိရမလားရှင် ”

ကြူကြူကပင်ဦးဆောင်၍မေးပေးပါသည်။

သက်သက်ကတော့ ထိုအချိန်မှစ၍ အမူအရာပျက်ယွင်းနေပေပြီ။

“ သူ့အဖေကတော့ ဦးတို့ဌာနကအရာရှိကြီးပဲ၊ နာမည်ကဦးကျော်ခိုင်တဲ့၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးကွဲ့၊ လိပ်စာတော့ ဦး မသိဘူး၊ ဒီသဘောပေါ်ကလူတွေလဲသိမှာမဟုတ်ဖူး၊ ကလေးမတို့ သိချင်ရင် ဦးစုံစမ်းထားလိုက်မယ်လေ ”

“ ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးရယ် ”

သက်သက်သည်တလျှောက်လုံး ဘာစကားမှဝင်မပြောမိပေ။ လူကြီးက သက်သက်အမူအရာကိုကြည့်ရင်း အောင်မျိုးခိုင်တို့နှင့်ပတ်သက်သူမှာ သက်သက်သာဖြစ်ကြောင်းရိပ်မိပုံရပေသည်။ သက်သက်ကိုသေချာကြည့်သွားလေ၏။

အမူအရာပျက်ကာ တုန်လှုပ်ဟန်ပေါ်နေသော သက်သက်ကို ကြူကြူက လက်မောင်းမှဆွဲခေါ်ခဲ့လေသည်။

သက်သက်သည် ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ မျက်ရည်များသွန်ကျလာတော့၏။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ သက်သက်၊ သတိထားမှပေါ့ကွာ၊ လမ်းမကြီးမှာ ”

“ မောင်၊ မောင်၊ သူငါ့ကို... ”

“ ဟေး- သက်သက်၊ မင်းမျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပစ်လိုက်၊ သူ့အလုပ်ထွက်သွားတာနဲ့ မင်းကိုပစ်ပြေးသွားပြီလို့ပြောလို့ရမလား၊ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားစမ်းကွာ ”

“ ကိုအောင်မျိုးခိုင်က သူတို့ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အတွေ့အကြုံရရုံခဏလိုက်တာ၊ မကြာခင်အလုပ်ထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလှိုင်းပြောင်းမယ်ဆိုတာကို စကတဲက တို့ကိုပြောထားခဲ့သားပဲသက်သက်ရယ် ”

“ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ”

“ ဒါဆို မင်း ဘာမျက်ရည်ကျစရာလိုလဲ၊ သူ့အဖေက လှမ်းခေါ်လို့ ရုတ်တရက်အလုပ်ထွက်သွားတာမျိုးပါ၊ မင်းကို ဆက်သွယ်ပါလိမ့်မယ်သက်သက်ရယ် ”

“ ဒါက မင်းအထင်ကိုး၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့တစ်မျိုးကြီးပဲကြူကြူရယ် ”

“ သက်သက်၊ ကိုအောင်မျိုးခိုင်မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘေးလူတို့တွေတောင်သိတယ်၊ မင်းကအသိဆုံးဖြစ်မှာပါကွာ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ကတို့ကိုသိပ်ချစ်တာပါ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ပြီးတော့ အလုပ်ထွက်တာ သူတစ်ယောက်ထဲမဟုတ်ဖူး၊ ကိုတော်မီပါ ပါတယ်၊ မင်းကိုပစ်ပြေးတာဆိုရင် ကိုတော်မီကဘာလို့ရောပြီးအလုပ်ထွက်ရမှာလဲဟယ်၊ သူတို့ပြောထားတဲ့ စကားအတိုင်းလုပ်သွားတာပဲဟာ၊ အတွေးခေါင်မနေစမ်းပါနဲ့ သက်သက်ရယ် ”

ကြူကြူနှစ်သိမ်စကားများသည် သက်သက်ရင်ကိုရှင်းမသွားစေခဲ့ပေ။ ကြူကြူအကြောင်းပြချက်များသည် မှန်ကန်၍ သဘာဝကျသော်လည်း သက်သက်ရင်ထဲမှာမတင်မကျကြီးခံစားနေရလေသည်။ တကယ်တော့ သက်သက်သည် ချစ်စိတ်ဖြင့် အနာဂတ်ကိုကြိုမြင်နေမိခြင်းသာဖြစ်သည်။ သက်သက် မောင်နှင့်မဆုံဆည်းရတော့ဘူးဆိုတာကို စိတ်ထဲကအလိုလိုသိနေ၏။ ဘယ်လိုဘယ်ပုံမဆုံဆည်းတော့မှာလဲဆိုတာသာ မကွဲပြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ သူက မင်းကို သူ့အိမ်လိပ်စာပေးသွားတယ်ဆို ”

“ လိပ်စာအတိအကျပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ်နဲ့နီနီးလေးရယ်၊ ဘတ်စ်ကားတစ်မှတ်တိုင်စာပဲဝေးတယ်လို့ပြောဖူးတာပါ ”

“ ဒါဆို မင်းရန်ကုန်ရောက်တော့ ရှာကြည့်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းတောင်ရှာစရာမလိုပါဘူး၊ ကျောင်းတွေဖွင့်ချိန်ကျတော့ ကိုအောင်မျိုးခိုင် မင်းဆီရောက်လာပါလိမ့်မယ်သက်သက်ရယ် ”

“ အဲဒီလိုဖြစ်ရင်ကောင်းတာပေါ့လေ ”

ဆောင်းလုလင်

ကြူကြူက သက်သက်ကိုအဖြစ်သည်းတယ်လို့ထင်နေ
သည်။ တကယ်တော့ သက်သက်အဖြစ်သည်းနေခြင်းမဟုတ်ပါ။
စိတ်ထဲကကြိုသိနေတဲ့အသိကြောင့် ခံစားနေရခြင်းသာဖြစ်ပါ
သည်။

သက်သက်ရင်ထဲမှာ မောင်နှင့်ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့်မရ
တော့ဘူးဆိုတာကို အသေအချာ ယုံကြည်သိရှိနေလေသည်။
မောင်အချစ်ကိုယုံကြည်သည်ကတစ်ပိုင်း မောင်နဲ့ကွဲရမယ်အဖြစ်
ကိုကြိုတင်သိရှိနေသည်ကတစ်ပိုင်းပင်။

သက်သက်ရဲ့ကြိုတင်သိမြင်နေမှုများ မှန်ကန်တယ်ဆို
တာ နောက်ဆယ်ငါးရက်လောက်အကြာတွင် အဖြေပေါ်လာခဲ့
လေ၏။

လောကတွင် မထင်မှတ်သောအကြောင်းများသည် မ
မျှော်လင့်သောအချိန်တွင် မဖြစ်ချင်ပဲနှင့်လည်း ကြုံဆုံဖြစ်ပျက်
လာတတ်ပါကလား။ သက်သက်သည် ထိုတရားသဘောကိုငယ်
ရွယ်နုနယ်သည်ကာလမှာပင် သိရှိနားလည်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။

မောင်နှင့်သက်တို့၏အချစ်ခရီးသည် ဖြောင့်ဖြူးသည်
ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ မောင်အချစ်ကိုသက်ယုံသည်။ သက်သက်ရဲ့
မောင်အပေါ်အချစ်ကတော့ ကာယကံရှင် သက်သက်ကိုယ်တိုင်

ဆောင်းလုလင်

သာအသိဆုံးဖြစ်သည်။ သက်တို့အချစ်ကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမဲ့
သူလည်းမရှိ၊ ဟန့်တားမည်သူလည်းမရှိ။ မောင်နှင့်သက်တို့
အနာဂတ်ခရီးအတွက် ကြိုတင်တွေးဆကာ ရှေ့အစီအစဉ်ကိုရေး
ဆွဲကြပြီးလည်းဖြစ်လေသည်။

သည်လိုအစစပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုနိုင်လောက်တဲ့အချစ်
ခရီးကိုမှ မမျှော်လင့်သောအဖျက်အမှောင်ကဝင်၍လာပေသေး
၏။ ထိုအမှောင်ပယောဂကား မည်သူမှမျှော်လင့်မထားသော
မရဏတရားပင်တည်း။

ငယ်ရွယ်သေးသောသက်သည် မရဏတရားကိုတွေးပင်
မတွေးမိခဲ့သေးပါ။ မောင်နှင့်ခွဲခွာရမည်ဆိုတာ ကြိုသိခံစားနေ
ရသော်လည်း သေမင်းက ချစ်သူတို့ကြားဝင်ခွဲလိမ့်မယ်လို့တော့
မမျှော်လင့်မိ။ မစဉ်းစားမိချေ။

၁၉-၁-၇၆နေ့ထုတ် လုပ်သားသတင်းစာ၏ နာရေး
စာမျက်နှာတွင်ပါလာသော နာရေးကြော်ငြာတစ်ပုဒ်သည် သက်
သက်ရင်ကိုမိုးကြိုးဖြင့်ပစ်ခွင်းလိုက်သလို နာကြင်ကြေကွဲသောခံ
စားမှုကိုပေးလိုက်၏။

အောင်မျိုးခိုင်ဆိုသောအမည်...

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ရေကြောင်းဌာနအရာရှိဆိုသောဂုဏ်ပုဒ်...

နာရေးရှင်များ၏ကမာရွတ်ပြည်လမ်းနေရပ်လိပ်စာ...

...စသည်များက သက်သက်ကိုမူးမေ့လဲကျမတတ်သော
ဝေဒနာကိုပေးလိုက်ကာ ဖျတ်ဖျတ်လူးမျှနာကြင်ခံခက်စေခဲ့ပြီ။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

အောင်မျိုးခိုင်၊ အသက်(၂၄)နှစ်ဆိုတာ မောင်ပဲလား...
သက်သက်မှာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစရာ၊ ရင်ဖွင့်စရာလူလဲ
မရှိပေ။

ကြူကြူလည်း ရွာပြန်သွားပြီ။
သရက်မြို့မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်လိုက်၍ရွာပါသော်လည်း
ဆင်ပြောင်သင်္ဘော၏အစအနကိုမှမတွေ့ရချေ။

အောင်မျိုးခိုင်၊ အသက်(၂၄)နှစ်ဆိုတာ မောင်ပဲလား...
သက်နှင့်ခွဲခွဲသည်နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကျန်းမာသန်
စွမ်းစွာဖြင့် သွက်လက်ဖြတ်လတ်နေသော လူငယ်လေးတစ်
ယောက်သည် သတင်းစာထဲမှနာရေးပိုင်ရှင်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။
သက်သက်သည်မခံနိုင်တော့ပေ။

နာရေးထဲမှလိပ်စာအတိုင်း စာရေး၍မေးလိုက်မိတော့
၏။

ရက်ပိုင်းလောက်ပဲခြားကာ... မောင်မေမေဆီမှစာပြန်
လာခဲ့ပါလေသည်။

သမီးစာထဲမှာမေးထားတဲ့အတိုင်း အန်တီတို့သားမောင်
အောင်မျိုးခိုင်ဟာ သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းအောင်မျိုးခိုင်ပါပဲ။

သားသားဟာ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်သွားတဲ့ဆင်
ပြောင်ဆွဲသင်္ဘောမှာလိုက်ပါဖူးပါတယ်။ သားသားဟာသင်္ဘော
သားအလုပ်ကိုဝါသနာပါလွန်းလို့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်ဖို့ကြိုး

ဆောင်းလုလင်

စားနေသူပါ။ သူ့အဖေက သင်္ဘောအတွေ့အကြုံရအောင်ပြည်
တွင်းသင်္ဘောပေါ်မှာ ခဏတင်ပေးထားတာပဲကွဲ့။

သားသားမှာ အစာအိမ်ရောဂါရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ခုလ
လောက်ကစပြီးအစာအိမ်ရောဂါဖောက်လာလို့ သူ့ကိုဆင်ပြောင်
သင်္ဘောပေါ်ကအလုပ်ထွက်ခိုင်းလိုက်ရတာပဲ။

မောင်မိခင်ထံမှပြန်စာက... မသဲမကွဲနှင့်ဇဝေဇဝါဖြစ်
နေသောသက်သက်စိတ်များကို ပြတ်သားထင်ရှားသွားစေသည်
သာမက... သက်သက်နှလုံးသားကို တစ်စစီဆွဲဖြုတ်ပြီး စကြာ
ဝဠာထဲလွှင့်ပစ်လိုက်သလို... ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ပါ အဓိပ္ပာယ်
မဲ့သွားစေခဲ့ပြီ။ ဖြစ်ရလေမောင်ရယ်၊ မောင်မရှိပဲ သက်
ဘယ်လိုအသက်ဆက်ရှင်ရမှာလဲမောင်...

ခုတော့ မောင်ပြောခဲ့မယ်ဆိုတဲ့စကားကိုလည်း သက်
သက်နားလည်လိုက်လေပြီ။ မောင်သည် သူ့မှာအစာအိမ်ရောဂါ
ရှိတာကိုဖွင့်ပြောခဲ့ချင်ပုံရသည်။ သက်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာ
ကိုလည်းစိုးရိမ်ပုံရသည်။

“ မောင်ပြောမယ်စကားဟာ သက်နဲ့မောင်တို့ အချစ်
ရေးမှာ ဘာမှအခုအခံဖြစ်သွားစရာအကြောင်းမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ”
မောင်ရယ်... သက်ကိုညှာတာလှချေလားကွယ်...

ဆောင်းလုလင်

သံစဉ်ရှည်လျားစွာပေါ်ထွက်လာသော သဘောဥသြသံ
ကြောင့် မေသက်ပန်၏အတွေးများသည်ပြတ်တောက်သွားရလေ
၏။

အင်အားကြီးမားသောသဘောကြီး၏ ခုတ်မောင်းမှု
ကြောင့်အတွေးများဖြင့်ငေးဝိုင်းကာရပ်နေမိသော မေသက်ပိုင်၏
ခြေထောက်များဆီသို့ ပြင်းထန်သောလှိုင်းလုံးများကရိုက်ပုတ်
လိုက်လေသည်။

သက်သက်သည် ထိုအခါမှသတိဝင်လာကာ လျှော်ပြီး၍
ရေညှစ်ပြီးသောအဝတ်များကို သံပုံးထဲသို့ထည့်၍လက်စသတ်
လိုက်လေသည်။

အကြည့်များက မြစ်လယ်ဆီမှ ခုတ်မောင်းသွားသော
သဘောဆီသို့အမှတ်မထင်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အို...

တိုက်ဆိုင်စွာပင် ရောဝတီမြစ်ရိုးအတိုင်းခုတ်မောင်းသွား
သောသဘောကြီးမှာ ဆင်ပြောင်သဘောဖြစ်နေလေသည်။ ဆင်
ပြောင်အမှတ် ဘယ်လောက်ဆိုတာတော့ ဝေးလံသည့်အတွက်
ဖတ်လို့မရနိုင်ပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်ပြောင်သဘောဆိုသည်ပုံရိပ်သည်ပင်
သက်သက်ရင်ကိုနာကြင်ကြေကွဲမှုပေးလိုက်လေပြီ။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

မောင်ရေ... ဟောဒီရောဝတီမြစ်ကြီးကိုသက်သေထား
ပြီးတိုင်တည်ပါတယ်မောင်ရေ၊ ရောဝတီမြစ်ကြီးတည်ရှိနေသမျှ
ကာလပတ်လုံး သက်အချစ်တွေဟာ မောင်အပေါ်မှာမပြောင်းမ
လဲထာဝရတည်မြဲနေမှာပါဆိုတာ... တမလွန်ကမောင် ယုံကြည်
ပါတော့ကွယ် ...

ဖွတ်စရာအဝတ်များ များပြားသည့်အတွက် မြစ်ဆိပ်၌
သက်သက်အချိန်အတော်ကြာမြင့်သွားလေသည်။

မြစ်ဆိပ်မှတက်လာတော့ နေပင်အတော်မြင့်နေပြီ။

သက်သက်သည် စိတ်ကြောင့် မြစ်ကမ်းပါးအုတ်လှေ
ကားပေါ်တက်လာရင်းမောနေသည်။

အိမ်ရောက်သည်ထိ နေပူကြီးထဲမှဖြတ်လာရသည့်အ
တွက် ခေါင်းထဲမှာအုံ့ခဲခဲကြီးလည်းဖြစ်နေ၏။

အိမ်ရောက်တော့... ဖွတ်ပြီးသားအဝတ်များကိုရေစင်
အောင်ခါရင်း ကြိုးတန်းပေါ်၌လှမ်းနေလိုက်သေးသည်။

အဝတ်များ လှမ်းပြီးတော့ အစာမစားရသေးလို့လား
မသိ ရင်ထဲမှတုန်ပြီး မောလာလေသည်။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်ကပြည်ညှင်းစွာလျှောက်လှမ်းလာရင်း အိမ်
၏လှေကားထစ်ပေါ် သို့လှမ်းတက်လိုက်လေ၏။

မိုက်ကနဲဖြစ်သွားကာ လှေကားထစ်မှတစ်ဆင့် မြေကြီး
ပေါ်သို့ မူးဝေလဲကျသွားလေသည်။

“ ဟဲ့-သမီး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ”

အလန့်တကြား လှမ်းအော်လိုက်သည် အမေ့အသံကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဆောင်းလုလင်

၁၉၅၅ခုနှစ်

ညောင်လေးပင်မြို့

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

လွမ်းဆွတ်သတိရခြင်း အောင်မျိုးခိုင်

သားသား မာမိတို့ကိုခွဲခွာသွားသည်မှာ ဆယ်နှစ်
တင်းတင်းပြည့်ပြီဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦးထဲသောသားသားကို
မာမိတို့ တစ်နေ့မှမေ့မရပါ။

သားသားရဲ့ဒက်ဒီနဲ့အတူ ကောင်းရာဘုံဘဝမှာစံမြန်း
နိုင်ပါစေလို့ မာမိတို့ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်

သားသားအောင်မျိုးခိုင် ကောင်းရာသူဂတိရောက်ရှိ
ပါစေ

မာမိ- ဒေါ်ခင်မမခိုင်
မမ- တင်မေဂီခိုင်
ညီမလေး- ခင်နွယ်နီခိုင်

ဆောင်းလုလင်

သတင်းစာကိုကိုင်ထားသော ဒေါ်မေသက်ပန်၏ လက်များက တုန်ရီလို့နေသည်။

ဘာလို့လို့နဲ့ ဆယ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပါကော။

သည်နေ့သည် ၁၉၈၆ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၈-ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ မောင်ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ဆယ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့။

မေသက်ပန်သည် သတင်းစာမဖတ်မီကတည်းကပင် သည်နေ့ဟာ မောင်ကွယ်လွန်တဲ့နှစ်ပတ်လည်နေ့ဆိုတာ သတိတရရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဆယ်နှစ်ပြည့်မှရယ်မဟုတ်၊ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းသတိရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုနေ့ရက်ရောက်တိုင်းလဲ မောင်အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်ဖြင့် လုပ်ခဲ့မြဲဖြစ်၏။

သည်နှစ်တော့ မောင်တို့မိသားစုက မောင်အတွက် လွမ်းဆွတ်သတိရခြင်းစာတမ်းကို သတင်းစာထဲတွင်ထည့်ထားတာတွေ့ရသည်။ ယနေ့ထုတ်ကြေးမုံသတင်းစာကိုကိုင်ရင်း မေသက်ပန်သည် လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကလွမ်းမောဖွယ်အဖြစ်များကိုပြန်လည်သတိရမိသည်။

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်က ၁၉-၁-၈၆နေ့ထုတ်လုပ်သား သတင်းစာပါ အောင်မျိုးခိုင်၏နာရေးကြော်ငြာလေးသည် မေသက်ပန်ထံ၌ ယခုထိရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ မေသက်ပန်သည် ထိုကြော်ငြာလေးကို ကပ်ကျေးဖြင့်ကိုက်၍သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

နာရေးကြော်ငြာသာမဟုတ်။ မောင်မေမေထံမှပြန်စာ
ကိုလည်း မေသက်ပန်သိမ်းထားပါသေးသည်။

မေသက်ပန်က မောင်တို့မိသားစု၏လွမ်းဆွတ်သတိရ
ခြင်းစာတမ်းလေးကိုပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သားသားရဲ့ဒက်ဒီနဲ့အတူ ကောင်းရာဘုံဘဝမှာစံမြန်းနိုင်
ပါစေလို့ မာမီတို့ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်...တဲ့။ သည်ပုံအတိုင်းဆို
မောင်ဖေဖေသည်ကွယ်လွန်သွားပေပြီ။

သက်လည်း မောင်ကိုသတိရနေဆဲ၊ ချစ်နေဆဲပါမောင်
ရေ၊ ဒါပေမယ့် သက်ဘဝက မောင်ကိုသတိရကြောင်း၊ လွမ်း
ကြောင်းကိုအများတကာသိအောင် သတင်းစာထဲကနေဖွင့်ဟနိုင်
ခွင့်မရှိတဲ့ဘဝပါ။ သက်ရင်ထဲမှာတော့ မောင်ဟာ ယခုတိုင်ခိုင်
ခိုင်မာမာတည်ဆဲပါမောင်ရေ၊ သက်ရဲ့တစ်သက်တစ်ခါပေါ်ပေါက်
တဲ့အချစ်ဟာလည်း မောင်တစ်ယောက်ထဲအတွက်သာဆိုတာကို
တမလွန်ကမောင် သိပါစေတော့ကွယ်...

ဒေါ်မေသက်ပန်၏အတွေးစများသည် သတင်းစာကို
ကိုင်ထားရင်းမှ အတိတ်ဆီသို့ပျံ့လွင့်လျှက်ရှိပေသည်။

“ ဆရာမ၊ တယ်လီဖုန်းလာနေပါတယ် ”

“ ဟင် ”

ကျောင်းရုံးခန်းအကူလူငယ်လေးက ဒေါ်မေသက်ပန်အ
နီးသို့လာရပ်ရင်း ပြောလိုက်မှပင် မေသက်ပန်၏ စိတ်များက
လက်ရှိကာလထဲ ပြန်ဝင်လာလေသည်။

“ နယ်ကဖုန်းပါဆရာမ၊ မိတ္တီလာကတဲ့ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

မေသက်ပန် ထိုင်နေရာမှလျင်မြန်စွာထလိုက်သည်။

မိတ္တီလာကဖုန်း၊မိတ္တီလာကဖုန်းဆိုတော့ မမမေခက်မာ ဆီကဖုန်းပဲဖြစ်ပေမည်။ ညောင်လေးပင်မြို့သည် အော်တိုတယ် လီဖုန်းရသောမြို့မဟုတ်ပါ၍ နယ်မြို့များနှင့် ဖုန်းဆက်သွယ်ရာ တွင် ခက်ခဲလေ့ရှိပါသည်။ လိုင်းပြတ်မသွားခင် အမြန်ကိုင်မှ။

“ ဟယ်လို-မမလား ”

“ဟယ်လို၊ ညောင်လေးပင်ရပြီ၊ မိတ္တီလာ၊ ညောင်လေးပင်ကထူးနေပြီ၊ ပြောပါ ”

အရင်လိုစွာပြောလိုက်မိရာ ကြားကပြောပေးသောတယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာများကိုပင်မေ့သွားမိသည်။ မြို့နှစ်မြို့မှဖုန်းအော်ပရေတာများက တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်ဆက်သွယ်ပေးလိုက်မှစကားအပြန်အလှန်ပြောခွင့်ရလေ၏။

“ ဟယ်လို၊ မိသက်လား၊ တို့ပါ၊ မေခက်မာ ”

“ ကြားတယ်မမ၊ ပြော၊ အကြောင်းထူးလို့လား ”

“ အေး၊ ကိုစိုးရန်ကုန်ပြောင်းဖို့အော်ဒါထွက်တယ်၊ ဟယ်လို၊ ဟယ်လို၊ ကြားလား ”

“ ကြားပါတယ်၊ ဆက်ပြောမမ ”

“ ဒီလကုန်ပြောင်းရမယ်မိသက်၊ အဲဒါနင်သိအောင်အကြောင်းကြားတာ ”

“ အေး-အေး၊ ဘယ်လိုပြောင်းရတာလဲ၊ ပရိုမိုးရှင်းနဲ့လား ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဂုဏ်ထူးတက်တဲ့အထဲတော့မပါသေးဘူး၊ ရန်ကုန်ရုံး ချုပ်ရောက်မှ ပရိုမိုးရှင်းအော်ဒါထွက်မယ်ပြောတယ် ”

“ အေးပါ၊ ရန်ကုန်ပြောင်းရတော့ကောင်းတာပေါ့၊ သားသားပညာရေးအတွက်ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ သားသား ဂျော့နေကောင်းလား၊ စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား ”

“ အခုပါပါတော်၊ ပြောဦးမလား ”

“ ပါလား၊ ဒါဆိုပြောမယ်၊ သားသားကိုပေးလိုက်ပါဦး ”
မေခက်မာကတယ်လီဖုန်းကိုသားသားထံလွှဲပေးလိုက်၏။
ခဏအကြာတွင် တယ်လီဖုန်းထဲမှ သားသားအသံထွက် ပေါ်လာ၏။

“ ဟယ်လို-သားသား မောင်ဂျော့အောင် စကားပြော နေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဂျော့အောင်စပီကင်း ”

သားသားဂျော့အောင်၏ချို့အေးသောအသံလေးကို ကြား လိုက်ရသည်နှင့် မေသက်ပန်ရင်တွင်ချမ်းမြေ့သွားလေ၏။

“ သား၊ နေကောင်းလားသားသား၊ စာဂျော့လိုက်နိုင် လား ”

“ လိုက်နိုင်ပါတယ်ဒေါ်လေးသက်၊ သလက်ဆင်စ်အာ ဗဲရီးအီးဇီးဇော်မီ The lessons are very easy for me ”

ဂျော့အောင်က ဗမာလိုတစ်လှည့်၊ အင်္ဂလိပ်လိုတစ်လှည့် ပြောနေလေသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ သားသားတို့ရန်ကုန်ပြောင်းရတော့မယ်ဒေါ်လေး သက်၊ We will move to Yangon soon ၊ သားသား ပြောတာ တွေမှန်ရဲ့လားဟင်ဒေါ်လေးသက် ”

“ မှန်ပါတယ်တော်၊ မှန်ပါတယ်၊ သားသားကသိပ်တော် တာပဲ ”

လေးတန်းကျောင်းသားတူလေး၏ သွက်လက်ချက်ချာမှု အတွက် မေသက်ပန်ကပီတိဖြစ်နေမိသည်။

“ စာကြိုးစားနော်သားသား၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင်သား သား ခုထက်ပိုကြိုးစားရမယ်၊ ရန်ကုန်မှာကအပြိုင်အဆိုင်များ တယ်လေ၊ တော်တဲ့လူလဲပိုများတယ်၊ ကြားလားသား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်လေးသက်၊ အိုင်ပရေမစ်စ် ”

“ မေမေ့ကိုပြန်ပေးဦးသား၊ မေမေနဲ့ပြောဦးမယ် ”

သားသားမိခင်မေခက်မာက ဖုန်းကိုပြန်ကိုင်လိုက်သည်။

“ မိသက် ”

“ အေး- နင်တို့ဘယ်တော့ပြောင်းမလဲ၊ ငါလာဖို့လိုဦး မလား ”

“ ကိုစိုးအရင်သွားနှင့်လိမ့်မယ်မိသက်၊ ငါတို့ဝန်ထမ်း လိုင်းခန်းရမှာလေ၊ နင်မလာပါနဲ့တော့၊ တို့သားအမိကတော့ သားသားစာမေးပွဲပြီးမှလိုက်နိုင်တော့မှာလေ၊ စာမေးပွဲက ၂လပဲ လိုတော့တာ ”

“ ဟုတ်သားပဲ ”

ဆောင်းလုလင်

“ နင်လဲစာမေးပွဲစစ်ရမှာတွေဘာတွေရှိသေးတယ်မှတ်လား၊ နွေကျောင်းပိတ်မှသာရန်ကုန်လာခဲ့ပါတော့၊ ရန်ကုန်လိပ်စာကိုဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ ”

“ အေး-အေး-ဒါဖြင့်အတော်ပဲမမရေ၊ ငါဒီနှစ်ဆယ်တန်းအဖြေလွှာတွေစစ်ဖို့တင်ထားတယ် ”

“ ဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်မှာလာစစ်ရမှာလား ”

“ ဒါပေါ့ ”

“ အဆင်ပြေတာပေါ့ဟယ်၊ ဒါပဲနော်မိသက် ”

“ သားသားကိုဂရုစိုက်နော်၊ စာလဲကျက်ခိုင်းဦး ”

“ အေးပါဟယ် ”

မိတ္တီလာဖက်မှဖုန်းကိုအရင်ချသွားလေသည်။

ဒေါ်မေသက်ပန်သည် ဖုန်းကိုစင်ပေါ်ပြန်တင်ပြီး စားပွဲရှိရာသို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အချိန်ပြောင်းခေါင်းလောင်းထိုးသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

နောက်တစ်ချိန်မှာ မိမိသင်ပြရမည့်အချိန်မို့ မေသက်ပန်က စားပွဲပေါ်မှသင်ခန်းစာမှတ်စုစာအုပ်များကိုယူပြီး တာဝန်ကျသည်စာသင်ခန်းရှိရာသို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မေသက်ပန်သည် ညောင်လေးပင်အထက(၁)တွင် ကိုးတန်း၊ဆယ်တန်းကျောင်းသားများအား ဓာတုဗေဒဘာသာရပ်သင်ပြပေးရသောအထက်တန်းပြဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေပြီ။

ဆောင်းလုလင်

ဆယ်နှစ်ဆိုသောအချိန်ကာလသည် အမှတ်မထင်စွာ ကုန်လွန်ခဲ့လေပြီ။

ဆယ်နှစ်အတွင်းဖြတ်သန်းကြုံတွေ့ရသော အတွေ့အကြုံများမှာလည်းစုံလင်လှလေပြီ။ ဘဝအတွက်ခါးသီးဖွယ်များ ဧရာ၊ ကြေနပ်ဖွယ်ရာအဖြစ်များပါကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အထက်ပြုဆရာမတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရသည့် မေသက်ပန်အဖို့ ... အထိုက်အလျောက် လည်းရင့်ကျက်ခဲ့လေပြီ၊ တည်ငြိမ်ခဲ့လေပြီ။

သက်သက် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမကြာမီမှာပင် ဖေဖေ သည် ရာထူးတစ်ဆင့်တိုးကာ ညောင်လေးပင်မြို့သို့ပြောင်းခဲ့ရ လေသည်။ သရက်မှပြောင်းလာပြီးကတည်းက သက်သက်သည် သရက်မြို့သို့တစ်ခေါက်မှပြန်မရောက်တော့ချေ။

ညောင်လေးပင်မှာပင်ကျောင်းဆရာမအလုပ်ဝင်လုပ်ဖြစ် ပြီးယခုတိုင်နေထိုင်ခဲ့ရာ... အထက်တန်းပြဆရာဒေါ်မေသက်ပန် သည် ညောင်လေးပင်မြို့သူတစ်ပိုင်းဖြစ်၍နေလေပြီ။

ပင်စင်ယူပြီး ၂နှစ်အကြာတွင် ဖေဖေကွယ်လွန်ခဲ့၏။ နောက်တစ်နှစ်တွင် မေမေလည်းကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။ ဖေဖေ ရှိစဉ်ကပင် ညောင်လေးပင်မှာပင်အခြေချနေထိုင်ရန်ရည်ရွယ်ပြီး ဈေးအရှေ့လမ်း၌အိမ်တစ်လုံးဝယ်ယူခဲ့သည်။ ဖေဖေဧရာ မေ မေပါရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် မေသက်ပန်တစ် ကိုယ်တည်း ညောင်လေးပင်၌နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

မေခက်မာတို့မိသားစုက ယခုထိ မိတ္တီလာမှာပင်နေထိုင်ဆဲ။ သားသားကို၁၉၇၆ခုနှစ်တွင်မွေးဖွားခဲ့သည်။ သားသားအသက်ဆယ်နှစ်ပြည့်မှပင် ကိုစိုးလတ်လည်းရန်ကုန်ရုံးချုပ်သို့ ပြောင်းခွင့်ရလေသည်။

ဆွေမျိုးသားချင်းနည်းသော မေသက်ပန်တို့သည် ဝန်ထမ်းများဖြစ်နေ၍ တစ်မြို့စီခွဲကာ နေထိုင်နေရသည်။ ညောင်လေးပင်၌ အိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့်မေသက်ပန်တစ်ကိုယ်တည်း။

မေသက်ပန်သည် အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ချေ။ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်လည်းမရှိပေ။ တပည့်များကိုစာသင်ပြနေရသည်။ ကျောင်းဆရာမဘဝမှာပင် မေသက်ပန်ပျော်မွေ့နေခဲ့ပြီ။

မေသက်ပန်၏မေတ္တာကို ကမ်းလှမ်းလာသူ များစွာရှိသော်လည်း... မေသက်ပန်ကငြင်းပယ်ခဲ့သည်သာဖြစ်၏။

မေသက်ပန်၏အချစ်များသည် မောင်နှင့်အတူပါသွားခဲ့ပြီ။ မောင်နေရာမှာ မေသက်ပန် မည်သူ့ကိုမှအစားထိုးလို့မရခဲ့ပါ။ မေသက်ပန်၏ချစ်တတ်သောနှလုံးသားသည်လည်း မောင်နှင့်အတူပါသွားခဲ့လေပြီ။ ချစ်တတ်သောစိတ်များသည်လည်းမေသက်ပန်ရင်၌ဟင်းလင်းဖြစ်၍နေပေပြီ။

မေသက်ပန်သည်တစ်ကိုယ်တည်း။

သက်သက်သည် အဖော်မဲ့စွာတစ်ကိုယ်တည်းရပ်တည်နေသောမိန်းမသားတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်အတွက်သံယောဇဉ်တွယ်စရာဆိုလို့ တပည့်
များနှင့် တစ်ဦးတည်းသောအစ်မမေခက်မာ၊ ပြီးတော့... သား
သားရောအောင်တို့သာရှိပါသည်။

သည်နှစ်နေ့ရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင်... မေသက်ပန်
သည် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအဖြေလွှာများစစ်ဆေးရန် ရန်ကုန်သို့
လာခဲ့ရလေသည်။

ကိုစိုးလတ်သည်ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ်ရာထူးတိုးခံရကာ
ရန်ကုန်၌ ဝန်ထမ်းတိုက်ခန်းရလေသည်။ မေသက်ပန်အတွက်
တည်းခိုနေထိုင်ရန်အဆင်ပြေသွားပေ၏။ သားသားရောအောင်
နှင့်လည်းအချိန်ပြည့်နေခွင့်ရသွားလေသည်။

မေခက်မာက သက်သက်ကိုရန်ကုန်ပြောင်းလာစေချင်
သည်။

“ ငါတော့ ရန်ကုန်မှာအခြေချဖို့ စိတ်ကူးတယ်မိသက်၊
ကိုစိုးကလဲ ပင်စင်ယူတဲ့အထိရန်ကုန်မှာပဲ နေသွားရတော့မှာ
သေချာတယ်၊ သူ့ရာထူးမျိုးကိုနယ်မှာမထားဘူးလေ၊ နင်ကော၊
ငါတို့နဲ့ပဲအတူလာနေပါလားဟင်၊ ညောင်လေးပင်ကအိမ်ကြီးကို
ရောင်းလိုက်ပေါ့ ”

တကယ်တော့ ညောင်လေးပင်အိမ်သည်ဖေဖေ့အမွေမို့
မေခက်မာနှင့်လည်းဆိုင်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ နင် အိမ်ထောင်ရောမပြုတော့ဘူးလားမိသက် ”
မေခက်မာက သက်သက်အနီးသို့တိုးကပ်ကာမေးလိုက်
သည်။

“ ဟင်းအင်း၊ ဒီတစ်သက်တော့ ငါအိမ်ထောင်မပြု
တော့ပါဘူးမမရယ် ”

“ ပြီးခဲ့တာတွေလဲပြီးပြီပေါ့ဟာ၊ ကိုယ်ဘဝရှေ့ရေးက
လဲရှိသေးတယ်လေ၊ နင်အသက်ကသုံးဆယ်တောင်မပြည့်သေး
ပါဘူး၊ တစ်သက်လုံးတစ်ယောက်ထဲပဲနေသွားတော့မှာလား ”

“ အိမ်ထောင်ပြုတာနဲ့မပြုတာ ဘာများထူးလို့လဲဟယ်၊
အိမ်ထောင်ပြုမိရင် ကိုယ်ကမိန်းမဆိုတော့ ယောကျ်ားကိုပြုစုနေ
ရဦးမယ်၊ အေးအေးနေပါရစေဟာ ”

“ ကိုစိုးက သူ့ရုံးကအရာရှိလေးတစ်ယောက်တွေ့ထား
တယ်၊ ရိုးလဲရိုးတယ်၊ နိုင်ငံခြားပြန်၊ အဲဒါနင်နဲ့သဘောတူနေ
တယ်၊ နင်သဘောကိုမေးခိုင်းနေလို့ ”

“ တော်ပါဟယ်၊ မြင်တောင်မမြင်ဖူးတဲ့လူကိုငါစိတ်မ
ဝင်စားပါဘူး ”

“ ဪ-မိသက်ရယ်၊ ဘဝမှာတစ်ယောက်ထဲနေသွား
လို့ကမဖြစ်သေးဘူးလေ၊ နင်ကိုမိသားစုနဲ့သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေ
စေချင်လို့ပါဟယ် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဒီအရွယ်ထိနေလာပြီးမှတော့ အိမ်ထောင်ရေးစိတ်မကူးတော့ဘူး၊ ငါအထီးမကျန်ပါဘူး၊ နင်တို့မိသားစုရှိသားပဲ၊ သားသားရှိသားပဲ ”

မေခက်မာက သက်သက်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းကိုချလိုက်လေသည်။ မိသက်ကို ဘယ်လိုမှ တရားချလိုရတော့မှာမဟုတ်။

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကတည်းက တမလွန်သို့ရောက်ရှိသွားသောမောင်သည် သက်သက်ဘဝထဲတွင် ပြန်လည်ရှင်သန်လာစရာအကြောင်းမရှိတော့ဟု သက်သက်ကထင်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်သို့ ဆယ်တန်းအဖြေလွှာများစစ်ဆေးရန်ရောက်လာရခြင်းသည် မောင်တယောက် သက်သက်ရင်ထဲမှာ နောက်တစ်ဖန်ပြန်လည်ရှင်သန်လာဖို့ အကြောင်းဖန်လာသလိုဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

သက်သက်တို့သည် အဖြေလွှာများကို ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်ထဲ၌ စစ်ဆေးရပါသည်။ သက်သက်အတွက် ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆယ်တန်းအမှတ်ခြစ်ရသောအတွေ့အကြုံပင်ဖြစ်သည်။

သက်သက်သည် ကျောင်းမှာပြသောဓာတုဗေဒဘာသာရပ်၏အဖြေလွှာများကိုစစ်ဆေးခဲ့ရပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်တို့စစ်ရမည်အဖြေလွှာများကို နေ့စဉ်ထုတ်ပေးသည့်ဆရာမကြီးသည် ဝဗိုင်းသောခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် သဘောကောင်းပုံရပေသည်။ ဆရာမကြီးကိုတွေ့စက သက်သက်သည် အမှတ်မထင်သာရှိခဲ့သေး၏။ ဆရာမကြီး၏ရင်ပတ်တွင်ထိုးထားသောဝန်ထမ်းကဒ်ပြားပေါ်မှအမည်ကိုအတွေ့တွင် သက်သက်စိတ်ထဲ၌ဇဝေဇဝါဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဒေါ်တင်မေရီခိုင်

သည်နာမည်ကိုကြားဖူးသည်ဟု သက်သက်ထင်သည်။ ဤနာမည်မျိုးသည် သက်သက်အတွက်ရင်းနှီးမှုရှိပြီးသားသဖွယ်သိနေသောနာမည်မျိုးဖြစ်သည်။ သည်နာမည်ကိုဘယ်မှာကြုံခဲ့ဖူးပါလိမ့်။ တပည့်ထဲတွင်ကြုံဖူးသောနာမည်မျိုးမဟုတ်တာတော့သေချာသည်။

သုံးရက်မြောက်နေ့ကျမှ... သက်သက်အသိစိတ်ထဲတွင်ထိုနာမည်နှင့်ပတ်သက်သောအရင်းအမြစ်သည် အလိုလိုပေါ်လာလေတော့၏။

တင်မေရီခိုင်-ဆိုသည်မှာ မောင်အစ်မနာမည်ပေပဲ။

အောင်မျိုးခိုင်၏နာရေးထဲတွင်ပါသော မောင်၏တစ်ဦးထဲသောအစ်မနာမည်မှာ တင်မေရီခိုင်ဟူ၍ဖြစ်သည်။ နာရေးကိုအကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်ဖတ်ခဲ့ကာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့၍ ဤနာမည်ကိုမသိစိတ်ကရင်းနှီးနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

မောင်ပြန်လည်ရှင်သန်လာရသည် အကြောင်းများထဲ တွင်ဤအချက်သည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပါ၏။

သက်သက်သည် အဖြေလွှာများစစ်ဆေးပြီး၍ ရုံးချိန် ကုန်လျှင် တည်းခိုရာ မေခက်မာတို့အိမ်သို့ လှည်းတန်းထိပ်မှ ဘတ်စ်ကားစီး၍ပြန်ရပါသည်။ ထိုအခါ တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှ ထွက်လာ- ပြည်လမ်းအတိုင်းခြေလျင်လျှောက်၍- လှည်းတန်း ထိပ်အရောက်တွင်- အင်းစိန်လမ်းမဖက်သို့ကူးကာ- မြို့ထဲဖက် သို့သွားသော အမှတ်တော်တစ်ကားကိုစောင့်စီးရမဲ့ဖြစ်သည်။

သက်သက်သည် ပြည်လမ်းအတိုင်း လှည်းတန်းထိပ် သို့ခြေလျင်လျှောက်လာတိုင်း တက္ကသိုလ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သော လမ်း၏ညာဖက်ခြမ်းမှလျှောက်နေကျဖြစ်သည်။

ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်၏ စေ့စပ်သေချာစွာကြည့် ရှုမှတ်သားတတ်သောဉာဏ်အတိုင်း... သက်သက်သည်လမ်းဘေး မှအိမ်များ၊ခြံများကိုကြည့်ရှုမှတ်သား၍ထားမိသည်။

ယုဒသန်ခန်းမအလွန်တွင်ရှိသောခြံတစ်ခု၏ ခြံအမှတ် ကိုဂရုထားမိသည်အခါတွင်ကား သက်သက်ရင်ထဲတွင်နှစ်ပေါင်း များစွာနေရာယူနေသောအချက်တစ်ခုကို လက်ကနဲမှတ်မိသတိရ သွားလေ၏။

ဤအိမ်၊ ဤခြံသည် မောင်တို့အိမ်၊ မောင်တို့ခြံပါက လား။ သက်သက်သည် ခြံဝင်းထဲမှတစ်ထပ်တိုက်ကလေးဆီသို့

ဆောင်းလုလင်

မျှော်ကြည့်မိလေသည်။ အောင်မျိုးခိုင်ဆိုသော သက်၏မောင်
နေထိုင်ခဲ့ရာအိမ်။

အောင်မျိုးခိုင်၏နာရေးထဲတွင်ဖော်ပြထားသော အမှတ်
---၊ ပြည်လမ်း၊ ကမာရွတ်-ဆိုသည်မှာ ဤအိမ်ပါကလား။
သက်သက်သည် ဤအိမ်လိပ်စာဖြင့် မောင်မိဘများထံ လွန်ခဲ့
သောဆယ်နှစ်ကစာရေးမေးမြန်းခဲ့ဖူးသည်။ ကွယ်လွန်သူအောင်
မျိုးခိုင်သည် သက်ရဲ့မောင်-ဟုတ်မဟုတ်စာရေးပို့ခဲ့သည်မှာ ဤ
လိပ်စာသို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။ မောင်မိခင်၏ပြန်စာတွင်လည်း ဤ
လိပ်စာကိုပင်ဖော်ပြထားခဲ့သည်။

သက်သက်သည် မောင်အသက်ရှင်စဉ်ကနေထိုင်သွား
သောအိမ်ကလေးကိုကြည့်ကာ မောင်ကိုသတိရမိသည်။ အလွမ်း
ဖြေမိသည်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်ရောက်မိတ်ဆက်ရန်တော့ မဝံ့ရဲ့ပါပေ။
လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်က စာတစ်စောင်ရေးသားပေးပို့ဖူးသောမိန်း
ကလေးကို အိမ်ကြီးရှင်များကလည်းသတိရတော့မည်မဟုတ်ပါ။

မောင်မိဘများသည် ဤအိမ်၌လဲ နေချင်မှနေတော့မှာ
လေ။ မကြာခင်က လွမ်းဆွတ်သတိရခြင်းဆိုသည်စာတမ်းပါလာ
သည်သတင်းစာထဲ၌ လိပ်စာဖော်ပြထားချေ။

သက်သည် မောင်နေခဲ့ရာအိမ်ကလေးကိုအလွမ်းပြေ
ကြည့်ရင်း မောင်ကိုမြင်ယောင်ရုံ၊ တမ်းတရုံ၊ လွမ်းရုံသာရှိခဲ့၏။

ဆောင်းလုလင်

တစ်နေ့တော့ သက်သက်အဖြေလွှာစစ်ပြီး၍ပြန်အလာ
တွင် ဒေါ်တင်မေရီခိုင်ဆိုသည်ဆရာမကြီးကို သက်သက်ရှေ့မှ
လျှောက်သွားနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ဆရာမကြီးသည် သက်သက်နည်းတူ လှည်းတန်းထိပ်
ဆီသို့ဦးတည်သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယုဒဿန်ခန်းမလွန်လာ၍ မောင်နေထိုင်ခဲ့ရာအိမ်ရှေ့
အရောက်တွင်... ဆရာမဒေါ်တင်မေရီခိုင်သည် ၎င်းခြံထဲသို့ချိုး
ကွေ့ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

အလို...

သက်သက်သည်

ဤမျှလောက်တိုက်ဆိုင်မှုနှင့်ကြုံရမည် ဟုမမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။

ဒေါ်တင်မေရီခိုင်သည် မောင်အစ်မနှင့်နာမည်ချင်းတူ
သော်လည်း မောင်အစ်မအမှန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သက်သက်က
မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်တင်မေရီခိုင်၏ရုပ်ရည်နှင့် မောင်၏ရုပ်
သွင်တို့မှာ တခြားစီလည်းဖြစ်လေသည်။

မောင်အစ်မနှင့်နာမည်ချင်းတူသော ဒေါ်တင်မေရီခိုင်
သည် မောင်နေထိုင်ခဲ့သောအိမ်ထဲသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ဝင်
သွားသည်ဆိုတော့...

အို-ဘုရားရေ

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လှချေလား။

တစ်မျိုးထဲတိုက်ဆိုင်တူညီယုံနှင့်တော့ အထင်အတိုင်း
ယိုးစွပ်ဖို့ခဲယဉ်းကောင်း ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ ထူးထူးခြားခြား
တိုက်ဆိုင်မှုနှစ်ခုသည် ဒေါ်တင်မေရီခိုင်အားမောင်အစ်မအရင်း
ပါလို့ယုံကြည်လောက်စရာဖြစ်လာသည်။

သက်သက်၏ စိတ်အထင်မှန်မမှန်သိချင်စိတ်များသည်
လည်း... ပြင်းပြ၍လာလေသည်။

သက်သက်သည်သိလိုစိတ်ကို ကြာရှည်ထိန်ဝှက်မြို့သိပ်
မထားနိုင်တော့ပါ။

နောက်တစ်နေ့၌ ထမင်းစားနားချိန်တွင် ဆရာမကြီး
အနီးသို့သွားရောက်ကာ မိတ်ဆက်ရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့မိလေသည်။

“ ဆရာမကြီးက ကျောင်းနားတင်နေတာလားရှင်၊ မ
နေ့က ပြည်လမ်းက ခြံအမှတ်---ထဲဝင်သွားတာတွေ့လိုက်မိလို့
ပါ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မတို့ခြံပါပဲဆရာမ ”

“ အဲဒီမှာနေတာကြာပြီလားရှင် ”

“ မိဘများလက်ထက်ကတည်းက အိမ်နဲ့ခြံပါဆရာမ၊
မွေးကတည်းကနေလာတာပဲရှင်၊ ဘာများဖြစ်လို့လဲ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

မေသက်ပန်၏မေးမြန်းပုံမှာဆန်းနေပါ၍ ဒေါ်တင်မေရီ ခိုင်ကိုယ်တိုင်က အံ့ဩစွာမေးလာလေသည်။

“ ကျွန်မ... ကျွန်မ သိချင်လွန်းလို့ပါဆရာမကြီးရယ်၊ ကျွန်မမေးတာမှားသွားရင်ခွင့်လွှတ်ပါရှင် ”

“ မေးပါ၊ မေးပါဆရာမမေသက်ပန်၊ သိချင်လို့မေးတာ ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလဲ၊ ဒေါ်မေသက်ပန်ကခုလိုနိဒါန်းပျိုးလိုက်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် ဆရာမမေးမယ်မေးခွန်းကို စိတ်ဝင်စားလှပြီ ”

သက်သက်က တစ်ချက်ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

“ ဒီလိုပါ၊ ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ နာမည်က ကိုအောင်မျိုးခိုင်တဲ့ ”

“ ဟင် ”

မေးခွန်းမဆုံးမီမှာပင် ဆရာမကြီး၏နှုတ်ခမ်းများပွင့်ဟ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ ကိုအောင်မျိုးခိုင်နေခဲ့တဲ့အိမ်လိပ်စာက ဆရာမကြီး ဝင်သွားတဲ့အိမ်လိပ်စာနဲ့တူနေပါတယ်၊ ဆရာမကြီးဟာ ကိုအောင်မျိုးခိုင်ရဲ့ ... ”

“ မေသက်ပန်မေးချင်တာကိုတို့သိပါပြီကွယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့ဟာ မောင်အောင်မျိုးခိုင်ရဲ့အစ်မပါ၊ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ တို့မောင်လေးအောင်မျိုးခိုင်ရဲ့အစ်မအရင်းပါကွယ် ”

“ အို ”

ဆောင်းလုလင်

မေသက်ပန်ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့၊

မိန်းမသားနှစ်ယောက်သည် ခေတ္တမျှတယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

“ တို့ကလဲသိလိုက်ပါပြီကွယ်၊ မေသက်ပန်ဟာ တို့
မောင်လေးဆုံးစဉ်က အိမ်ကိုစာရေးခဲ့ဖူးတဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်
လား၊ ဟင်- ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ”

“ ဪ... မှတ်မိနေသားပဲ၊ ဆရာမကြီးတို့မှတ်မိနေ
သားပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ သရက်မြို့ကမေသက်ပန်ပါ၊
သူဆုံးသွားတော့ သူဟာကျွန်မသိတဲ့ ကိုအောင်မျိုးခိုင်ဟုတ်
မဟုတ် စာရေးမေးခဲ့တာပါဆရာမ ”

“ ကမ္ဘာကြီးဟာကျဉ်းလှချေလားကွယ်၊ မောင်လေး
ဟာ တို့မောင်နှမသုံးယောက်ထဲမှာတစ်ဦးထဲသောယောက်ျားလေး
ပဲ၊ မောင်လေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေဟာ တို့မိသားစုအ
တွက် မေ့မရနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေပါမေသက်ပန်၊ မောင်လေး
ဆုံးစဉ်က ထူးထူးဆန်းဆန်းရောက်လာခဲ့တဲ့ မေသက်ပန်ရဲ့စာ
လေးဟာလည်း တို့မိသားစုအတွက် ပဟေဠိလိုဖြစ်ခဲ့ရပါသေး
တယ် ”

“ အို ”

မေသက်ပန်သည် ရှက်ရွံ့စွာ မျက်လွှာကိုချလိုက်သည်။
သူမ၏စာသည် ယောက်ျားလေးရှင်များအတွက် အထင်အမြင်
သေးစရာများဖြစ်ခဲ့လေသလား။

ဆောင်းလုလင်

“ မေသက်ပန်စာအတွက် တို့တစ်မိသားစုလုံးကြည်နူး ခဲ့ရပါတယ်၊ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်ညီမလေးရယ် ”

တစ်ဦးထဲသောမောင်ငယ်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသူဆိုသော အသိကြောင့်လားမသိ၊ ဒေါ်တင်မေရီခိုင်သည် အခေါ်အဝေါ် များပင်ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ မေသက်ပန်ကိုလည်း ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သောအကြည်များဖြင့်ကြည်လာသည်။

“ မာမိသာသိရင်ဝမ်းသာရှာမှာပဲ၊ မာမိ့ကိုပြောပြရဦး မယ် ”

“ ရှင် ”

“ ဒက်ဒီကတော့ဆုံးသွားပါပြီ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုအောင်မျိုးခိုင်အတွက် ဆယ်နှစ်ပြည့် လွှမ်းဆွတ်သတိရခြင်းစာတမ်းထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ် ”

“ ဪ-လွှမ်းဆွတ်သတိရခြင်းထည့်လိုက်တာကို မေ သက်ပန်တွေ့သကိုး ”

မောင်၏နာရေးကြော်ငြာနှင့် လွှမ်းဆွတ်သတိရခြင်းစာ လွှာများကို သတင်းစာများမှကိုက်ယူသိမ်းဆည်းထားကြောင်းကို တော့ပြောမပြုမိတော့ပါ။

“ မောင်လေးနဲ့ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ခင်ခဲ့တယ်ဆိုတာလေး ပြောပြနိုင်မလားဟင် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဘာမှမဆန်းကြယ်ပါဘူးဆရာမ၊ ကိုအောင်မျိုးခိုင်တို့ ဆင်ပြောင်သင်္ဘော ကျွန်မတို့ဆိပ်ကမ်းမှာလာလာကပ်လို့ ရင်း နှီးသွားတာပါ ”

စကားပြောကောင်းနေစဉ်မှာပင် ထမင်းစားနားချိန်စေ့ သွားလေသည်။ သတ်မှတ်ထားသောအပြေလွှာအရေအတွက်ကို အချိန်အတိအကျနှင့် စစ်ဆေးပေးရသည်မို့... ဆက်လက်စကား ပြောခွင့်မသာတော့ပါ။

“ မေသက်ပန်၊ တို့အိမ်ကိုလိုက်လည်ပါဦးကွယ်၊ မာမီ ကလဲတွေ့ချင်မှာပဲ၊ နော်- မပြန်ခင်တစ်ရက်လောက်တော့ အိမ် လိုက်လည်ပြီး မာမီနဲ့တွေ့လိုက်ပါဦး ”

“ မာမီကမေသက်ပန်ကိုသိပ်တွေ့ချင်နေတယ်၊ ခဏ လေးဖြစ်ဖြစ် လိုက်တွေ့ပေးပါမေသက်ပန် ”

နောက်တစ်ရက်တွင် ဒေါ်တင်မေရီခိုင်ကတောင်းဆိုလာ လေ၏။

“ မမ မာမီကိုပြောပြလိုက်တော့ မာမီက မေသက်ပန် ကိုမှတ်မိနေတုန်းပဲမေသက်ပန်၊ မေသက်ပန်ပေးခဲ့တဲ့စာလေးကို ပြန်ထုတ်ကြည့်ပြီးဖတ်နေသေးတယ် ”

“ ရှင်၊ ကျွန်မစာဟာ ခုထိရှိနေသေးတယ် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ရှိတာပေါ့မေသက်ပန်၊ မောင်လေးနဲ့ပတ်သက်သမျှ တွေကို မမတို့သိမ်းထားခဲ့တာပဲဟာ၊ အိမ်မှာမောင်လေးနေခဲ့တဲ့ အခန်းဟာ ခုထိမောင်လေးရှိစဉ်ကအတိုင်းပါပဲကွယ်၊ သူ့ရှိသေး သယောင် မပြတ်လဲ့ကျင်းပြင်ဆင်ထားခဲ့တယ်၊ မေသက်ပန်ရဲ့စာ ဟာလည်း မောင်လေးအခန်းထဲက စာကြည့်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ အမြဲရှိနေခဲ့တာပါ ”

“ အို ”

“ မာမီနဲ့လိုက်တွေ့ပေးပါမေသက်ပန် ”

မောင်မေမေနှင့်လိုက်တွေ့ဖို့သင့်မသင့်ကို မေသက်ပန် စဉ်းစားရလေပြီ။ အဓိပ္ပာယ်ရော့ရှိပါရဲ့လား။ လွန်ခဲ့သောဆယ် နှစ်က စာတစ်စောင်သာအဆက်အသွယ်ရှိဖူးသောမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မောင်မိခင်သည်ဘာကြောင့်တွေ့ချင်ရသနည်း။

မောင်ကွယ်လွန်သည်မှာ ဆယ်နှစ်ပင်ကျော်ပြီပဲ။ မေ သက်ပန်သွားရောက်တွေ့ဆုံခြင်းသည် သားအားလွမ်းဆွတ်နေ သောမိခင်တစ်ယောက်ကို ဝေဒနာပိုတိုးအောင်လုပ်သလိုဖြစ်မှာ လဲစိုးရိမ်မိသည်။

“ လိုက်မယ်မဟုတ်လားကွယ်၊ မာမီကအပြင်သိပ်မ ထွက်နိုင်တော့ ဧည့်သည်ပဲမျှော်နေရှာရတဲ့သူပါ၊ အိမ်မှာလဲ မမ နဲ့မာမီနဲ့နှစ်ယောက်ထဲလေ၊ မောင်လေးသူငယ်ချင်းဆိုတော့ မာ မီစိတ်ဝင်စားရှာတယ်၊ သိပ်တွေ့ချင်နေရှာတယ်လေ ”

ဆောင်းလုလင်

ဒေါ်တင်မေရီခိုင်ကို မေသက်ပန်ကစ၍မိတ်ဆက်နိဒါန်း ပျိုးကာ မောင်အကြောင်းကိုအစဖော်ပေးခဲ့သည်မို့ ငြင်းပယ်ရ မှာလဲအားနာမိသည်။

“ ကျွန်မနဲ့တွေ့ရလို့ အန်တီဒေါ်ခင်မိမိခိုင်အတွက်အ ကျိုးထူးစရာမရှိပါဘူးဆရာမရယ် ”

“ ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မာမိက မေသက်ပန်နဲ့စကား ပြောချင်နေတယ်၊ မေသက်ပန်ဆီက မောင်လေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စကားတချို့ကြားရရင် မာမိအလွမ်းပြေတာပေါ့ကွယ် ”

“ ပိုလွမ်းအောင်လုပ်သလိုဖြစ်နေရင်ကောဆရာမရယ်”

“ ကဲပါလေ၊ မေသက်ပန်လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါ၊ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်သဘောမျိုးပဲမှတ်ပေါ့ ”

မောင်အိမ်သို့ရောက်ရှိခဲ့ရခြင်းသည် သက်သက်အတွက် မောင်တစ်ဖန်ပြန်လည်ရှင်သန်လာခြင်းဖြစ်သလို၊ မောင်အပေါ် မှာထားရှိခဲ့သည် သဘောထားများသည်လည်း ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ် အောင်ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သော အလည်အပတ်ခရီးစဉ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေတော့၏။

မောင်မိခင်ဒေါ်ခင်မမခိုင်သည် ဧရင်းဘက်ပေါ်၌လှဲလျှက်ထိုင်နေပေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာပင်...

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

တင်မေရီခိုင်နှင့်အတူဝင်လာသော မေသက်ပန်ကိုမြင်
သည်နှင့် သူမက မေသက်ပန်ဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ပုံရကာ...ထိုင်
နေရာမှလက်ထောက်၍ထလိုက်၏။

“ လွဲနေပါမာမီ၊ ဟောဒီမှာမေသက်ပန်ပါလာပါပြီ ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လိုသည်ထက်ပို၍ဝဖြိုး
နေကာ ဒရင်းဘက်ပေါ်၌လေးလံထိုင်းမှိုင်းစွာပုံကျလျှက်ရှိလေ
၏။ သူမက လွဲနေရက်မှပင် လက်တစ်ဖက်ကိုကမ်းလိုက်ကာ...

“ သမီးလေး၊ မေသက်ပန်၊ လှလိုက်တာကွယ်၊ ချစ်စ
ရာလေးပါလား ”

တွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် အဘွားကြီး၏ချီးမွန်းခံလိုက်ရ၍
မေသက်ပန်မနေတတ်သလိုဖြစ်သွားလေသည်။ ဒေါ်ခင်မမခိုင်
က မေသက်ပန်ကိုနှစ်လိုစွာကြည့်ရင်း ထိုစကားရပ်ကိုလိုက်လှဲ
စွာ ပြောကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မေသက်ပန်က အဘွားကြီးကမ်းပေးသည်လက်ကိုဖမ်း
ယူဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ ထိုင်၊ မေသက်ပန် ”

တင်မေရီခိုင်က ပလတ်စတစ်ခွေးချေတစ်လုံးကိုယူလာ
ကာ... ဒေါ်ခင်မမခိုင်၏ဒရင်းဘက်ဘေးတွင် မေသက်ပန်ထိုင်
ရန်ချပေး၏။

မေသက်ပန်သည် ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်
ရာ အဘွားကြီးနှင့်နီးကပ်စွာရှိနေပေတော့သည်။ ဒေါ်ခင်မမခိုင်

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

ထံမှ သနပ်ခါးနံ့နှင့်အတူ လိမ်းထားသောဆေးအနံ့များပါသင်း ပျံ့ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က ဝဖိုင်လွန်းသောခန္ဓာကိုယ်နှင့်မို့ ဝလွန်းသူများဖြစ်လေ့ရှိသည်အတိုင်း အဆစ်အမြစ်များညောင်းညာကိုက်ခဲ့သည်ဝေဒနာရှိသူဖြစ်ပေသည်။

မေသက်ပန်သည် ဒေါ်ခင်မမခိုင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်မိ၏။ မောင်နှင့်တူညီသောအချက်ကိုရှာမတွေ့ပါ။ မောင်မေမေသည် မောင်အစ်မတင်မေရီခိုင်နှင့်သာတူလှပေ၏။ မောင်သည်အဖေတူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရသည်။

“ သမီး၊ မာမီ့ကိုစကားပြောပါဦး၊ အခု သမီးသရက်မြို့မှာနေသေးသလားကဲ့ ”

“ မနေတော့ပါဘူးရှင်၊ ကိုအောင်မျိုးခိုင်ဆုံးတဲ့နှစ်မှာပဲ သက်သက်တို့ညောင်လေးပင်ပြောင်းရပါတယ်၊ ဖေဖေကဝန်ထမ်း ပါ၊ သရက်ကလဲသက်သက်ဇာတိမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေတာဝန်အရ ပြောင်းရွှေ့ရင်း ရောက်ရတဲ့ မြို့တစ်မြို့ပါ အန်တီ ”

“ ဝန်ထမ်းဆိုတာတော့ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ အခုသမီးက ညောင်လေးပင်ကျောင်းမှာ အက်စ်အေတီပေါ့၊ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ အထက်တန်းပြုဖြစ်နေပါပြီ ”
အဘွားကြီးသည် ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ကာ မေသက်ပန်ကို မေးလိုက်ပြန်၏။

ဆောင်းလုလင်

“ သမီးအိမ်ထောင်ကျနေပြီလားဟင် ”

“ မကျသေးပါဘူးအန်တီ ”

မေသက်ပန်နှင့် ဒေါ်ခင်မမခိုင်စကားပြောနေစဉ်၌ အနီးတွင် တင်မေရီခိုင်ရှိမနေပေ။ အဝတ်အစားလဲနေပုံရသည်။

“ သမီးကိုမေးရဦးမယ် ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က တိုးညှင်းစွာပြောရင်း မေသက်ပန် ဖက်သို့ကိုယ်ကိုကိုင်လိုက်သည်။

“ သမီး၊ မေသက်ပန်၊ မာမိတစ်ခုမေးပါရစေ၊ မာမိကိုမှန်မှန်ဖြေမလားဟင် ”

“ ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့ ”

“ သမီးဟာ၊ သမီးဟာ...သားသားရဲ့ချစ်သူလားဟင် ”

“ အို ”

မေသက်ပန်ရှက်ရွံ့စွာခေါင်းကိုငုံထားလိုက်သည်။

“ ဖြေပါဦးကွယ်၊ သမီးဟာ သားသားနဲ့ချစ်သူတွေ မဟုတ်လားဟင် ”

ဘာများထူးမည်နည်း၊ လူ့ဘဝမှာမရှိတော့တာဆယ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ရဲ့ချစ်သူဖြစ်ကြောင်းကိုဝန်ခံလိုက်တော့ရော ဘာများထူးခြားသွားစရာရှိသလဲ။

“ ဖြေပါကွယ်၊ ဟုတ်တယ်မှတ်လားဟင်၊ သမီးဟာ သားသားရဲ့ချစ်သူမဟုတ်လား ”

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်သည် ခေါင်းကိုညင်သာစွာညိတ်ပြလိုက်၏။

“ အို... သမီးရယ် ”

အဘွားကြီးကသူမ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သက်သက်လက်
မောင်းများကိုဖြစ်ညှစ်လိုက်လေသည်။

သက်သက်ကိုသေချာစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များကျ
လာသည်။

“ သမီးလေး၊ မေသက်ပန်၊ မာမိစိတ်မကောင်းလိုက်
တာကွယ်၊ သားသားရှိရင်ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော်၊
သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့သမီးလေး၊ သိပ်ချောတဲ့သမီးလေးကို မာ
မိချွေးမတော်ချင်လိုက်တာကွယ် ”

မေသက်ပန်လည်း ဒေါ်ခင်မမခိုင်နှင့်ရော၍မျက်ရည်
ကျရလေပြီ။

“ မာမိသိတယ်၊ မာမိရိပ်မိခဲ့ပါတယ်၊ သားသားဆုံး
တော့ သမီးရေးလိုက်တဲ့စာရကတည်းက သမီးဟာသားသားနဲ့
သာမန်ထက် ပိုပြီးပတ်သက်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးဆိုတာကို သိခဲ့ပါ
တယ်ကွယ်၊ ဒီအကြောင်းကိုလဲ မာမိတို့မိသားစုထဲမှာဆွေးနွေး
ဖြစ်ခဲ့တယ် ”

“ ရှင် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ သားသားဟာမာမိတို့ရဲ့တစ်ဦးထဲသော
သားပါ၊ သားသားကိုရွှေလိုဥပြီးမာမိတို့မွေးခဲ့ရတာပါ၊ အလို
လိုက်ခဲ့ရတာပါ၊ သူကနိုင်ငံခြားကိုရောက်ဖူးချင်တယ်၊ သဘော

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

သားဖြစ်ချင်တယ်၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင်မာမိတို့ကြိုးစားပေး
ခဲ့တယ်။ သူ့ဒက်ဒီကအတွေ့အကြုံရအောင်ပြည်တွင်းသင်္ဘော
ပေါ်မှာခဏတင်ပေးထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်ကွယ်... ရောဂါအခံ
ရှိတဲ့သားသားဟာ သက်ဆိုးမရှည်ခဲ့ရှာပါဘူး ”

ပြောရင်းမှ... အဘွားကြီး၏အသံများတုန်ယင်လာကာ
ရှိုက်ကြီးတင်ငိုတော့သည်။

“ အို... မာမိ၊ မငိုပါနဲ့၊ မငိုပါနဲ့တော့ရှင်၊ ဒါတွေဟာ
ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပါပြီမာမိရယ် ”

မငိုရန်နှစ်သိမ်နေသည်မေသက်ပန်ကိုယ်တိုင်ပင် မျက်
ရည်များနှင့်ပါတကား။

“ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ပြုပြင်လို့လဲမရ
တော့ပါဘူး၊ ကံကြမ္မာဟာ တို့မိသားစုအပေါ်မှာမျက်နှာသာမပေး
ခဲ့ဘူး၊ အင်း... သားသားသာရှိခဲ့ရင် သမီးလေးမေသက်ပန်တို့
မိသားစုထဲရောက်လာမယ်၊ ဘယ်လောက်များပျော်စရာကောင်း
လိုက်မလဲနော် ”

“ ဒါနဲ့မာမိ၊ မာမိတို့မှာသမီးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်
မဟုတ်လားဟင်၊ ကိုအောင်မျိုးခိုင်ရဲ့အောက်ကလေး ”

မေသက်ပန်သည် ဒေါ်ခင်မမခိုင်အာရုံပြောင်းစေရန်
အခြားစကားရပ်ဖက်သို့လွှဲပေးလိုက်သည်။ မောင်နှင့်ပတ်သက်
သောအလွမ်းစကားများကို မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ကြားနာနိုင်စွမ်း
မရှိတော့လို့ပါ။

ဆောင်းလုလင်

“ သမီးငယ်ကအိမ်ထောင်ကျသွားပြီ၊ သူ့ခင်ပွန်းကတပ်ကဆိုတော့ တာဝန်ကျတဲ့နယ်မှာရောက်နေပါတယ်ကွယ် ”

“ ဪ... ”

“ သမီးကြီးမေရီကတော့ တွေ့တဲ့အတိုင်းအပျိုကြီးပဲကွဲ့၊ မာမီမလဲ သမီးကြီးကိုပဲအဖော်ပြုပြီးနေနေရတယ်၊ အနီးအနားမှာ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းရယ်လို့လဲမရှိပါဘူးကွယ်၊ သားသားသာရှိခဲ့ရင် မြေးတွေနဲ့သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းကြီးပေါ့နော် ”

စကားက အောင်မျိုးခိုင်ဖက်သို့ရောက်သွားပြန်သည်။

“ ဒါနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း တော်မီသန်းနိုင်တစ်ယောက်ကောမာမီ ”

စကားကိုလွဲရပြန်သည်။

“ တော်မီလား၊ ကောင်လေးကကံကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သားသားဆုံးပါးခဲ့ပေမဲ့ တော်မီသဘောတက်နိုင်တဲ့အထိ သမီးဒက်ဒီကဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ခုဆိုတော်မီချမ်းသာနေပြီ၊ မာမီကိုဗမာပြည်ပြန်လာတိုင်းလဲလာကန်တော့ရှာပါတယ်၊ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့သူငယ်လေးပါ၊ အိမ်ထောင်ကျလို့ ကလေးတစ်ယောက်တောင်ရနေပြီလေ ”

“ ကိုတော်မီကခင်စရာကောင်းတဲ့လူတယောက်ပါမာမီ၊ အရမ်းရယ်စရာပြောတတ်တာနော် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ပျော်တတ်တဲ့ကလေး ”

ဆောင်းလုလင်

ဒေါ်ခင်မမခိုင်ပုံမှန်အတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားလေပြီ။

“ ဘာတွေပြောနေကြသလဲမာမိတို့နှစ်ယောက် ”

အဝတ်အစားလဲပြီးပြန်ထွက်လာသော တင်မေရီခိုင်က
မေးလိုက်သည်။

“ သားသားအကြောင်းပဲပေါ့သမီးကြီးရယ်၊ မာမိထင်
တဲ့အတိုင်းပဲမေရီရေ၊ သမီးလေးဟာသားသားရဲ့ချစ်သူတဲ့ကွယ်”

“ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့လေ၊ မမကတော့ အားနာလို့
မမေးခဲ့တာပဲမေသက်ပန်ရေ ”

မေသက်ပန်ရှက်ရွံ့စွာခေါင်းငုံ့ထားမိပြန်သည်။

“ ခဏနေဦးနော်၊ ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ် ”

“ အေး-မာမိလဲ သမီးကို သားသားအခန်းထဲလိုက်ပြ
လိုက်ဦးမယ်ကွဲ့ ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က လှဲနေရာမှလက်ထောက်၍မနိုင်မနင်း
ထထိုင်လေသည်။

“ အမလေး၊ မာမိကိုထူပါဦးကွယ် ”

မေသက်ပန်က ဒေါ်ခင်မမခိုင်၏ဝဖိုင်သောခန္ဓာကိုယ်
ကြီးကို ဖေးမ၍ထူပေးလိုက်သည်။

အဘွားကြီးက ဒရင်းဘက်ပေါ်မှဆင်းရင်းခက်ခဲပင်ပန်း
စွာထရပ်လိုက်၏။

ဆောင်းလုလင်

“ လာသမီး၊ သားသားအခန်းကိုပြမယ်၊ သားသား အခန်းကို သားသားရှိစဉ်တုန်းကအတိုင်း ပုံမပျက်မာမီတို့က ထားထားတာကွဲ့၊ လာ-လာ ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က ရှေ့မှတရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းရင်း အိမ်အတွင်းဖက်ဆီသို့ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွားလေသည်။

ညွှန်ခန်းမှလာလျှင် အခန်းတစ်ခန်းကိုကျော်လွန်ပြီး... နောက်ထပ်အခန်းတစ်ခုသည် မောင်အခန်းဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က အခန်းတခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်၏။ အခန်းကိုသော့ခတ်မထားချေ။

“ လာ- သမီး ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က အခန်းထဲသို့ရှေ့မှဦးဆောင်ဝင်သွားကာ မေသက်ပန်ကိုခေါ်လိုက်သည်။

မေသက်ပန်သည် အဘွားကြီးနောက်မှလိုက်ဝင်ရင်း အခန်းထဲသို့မျက်လုံးဝေကြည်လိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ လူနေသည်သဖွယ်ပြင်ဆင်ထားသည်။ ကုတင်တစ်လုံး။ ကုတင်ပေါ်တွင် သစ်လွင်သည်အိပ်ရာခင်းကိုခင်းထားလျှက်ရှိသည်။ ကွယ်လွန်သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခွဲပြီဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို လက်ရှိရှိနေသေးသည်သဖွယ် အလွမ်းဖြေဖျောက်နေကြသူများပါလား။

ဆောင်းလုလင်

“ ဝင်ခဲ့သမီး၊ အခန်းဟာသားသားရှိစဉ်ကအတိုင်းပါပဲ ကွယ် ”

မေသက်ပန်သည် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ အခန်းထဲဝင် လိုက်သည်။ အခန်းမြင်ကွင်းကိုပို၍ထင်ရှားကျယ်ပြန့်စွာမြင်လိုက် ရလေ၏။ ကုတင်ဘေးအခန်းဒေါင်တွင် စားပွဲတစ်လုံး။ အခန်း အလည်နံရံ၌ကပ်လျက်အဝတ်အစားဘီရို။

မေသက်ပန်၏အကြည့်များက ခေါင်းရင်းဖက်နံရံရှိ သုံး ပေနှစ်ပေအရွယ်ဓာတ်ပုံကြီးဆီရောက်သွားလေ၏။

“ ဟင် ”

မေသက်ပန်တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်သွားသည်။

အောင်မျိုးခိုင်၏ဓာတ်ပုံ၊ အောင်မျိုးခိုင်သည် ဓာတ်ပုံထဲ မှအစွမ်းကုန်ပြုံးရယ်ပြနေသည်။ ကင်မရာကိုကြည့်ကာရိုက်ထား သောပုံမို့ ဓာတ်ပုံကြည့်သည်သူကို ကြည့်နေပြုံးပြနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှအောင်မျိုးခိုင်ကိုအမြင်တွင် မေသက်ပန်၏ မျက်လုံးများဝေဝါးသွားကာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်၍လာလေသည်။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ဆီသို့ဒလဟောစီးကျလာခဲ့၏။

“ သားသားက ဂီတကိုလည်း ဝါသနာပါတယ်လေ၊ ဒါက သားသားတီးနေကျဂစ်တာပေါ့၊ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်က သူ ဒက်ဒီဝယ်ပေးထားတာ ”

ဆောင်းလုလင်

စာကြည့်စားပွဲနံရံ၌ မဟော်ဂနီရောင်ဂစ်တာတစ်လုံး ချိတ်လျှက်ရှိနေပါ၏။

“ မာမီတစ်လှည်း၊ မေရီတစ်လှည်း အားတဲသုက ဒီ အခန်းကိုရှင်းရှင်းနေတော့ အခန်းမှာသားသားရှိနေစဉ်ကအတိုင်း ဖြစ်နေတာပေါ့ကွယ် ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က စကားတွေအလျဉ်မပြတ်ပြောကြား နေရာမှ... မေသက်ပန်ဖက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ အို-သမီးလေးငိုနေတယ်၊ ဖြစ်ရလေကွယ်၊ မာမီ သမီးကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်သလိုဖြစ်နေပါပြီ ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က မေသက်ပန်၏ပခုံးကိုကိုင်ကာနှစ်သိမ် ပြောပြောလိုက်သည်။

“ မဟုတ်ဖူး၊ မဟုတ်ဖူး ”

“ နေဦးသမီး၊ သမီးကိုပြုစရာရှိသေးတယ်၊ ဒါလေးယူ ပြီးရင်တို့ဒီအခန်းထဲကထွက်ကြတာပေါ့လေ၊ အင်း... ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်သည် ဘီရိုရိုရာသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက် သွားကာ ဘီရိုကိုဖွင့်လိုက်၏။

မေသက်ပန်သည်အခန်းထဲမှာမနေချင်တော့ပါ။ စိတ်မှာ ကျဉ်းကျပ်ချောက်ချားလာသည်။ နံရံပေါ်မှအောင်မျိုးခိုင်၏ဓာတ် ပုံသည် မေသက်ပန်ရင်ကိုလျှိုက်ဖို့ကြေကွဲလာအောင်ဖန်တီးလျှက် ရှိ၏။ အောင်မျိုးခိုင်ကဓာတ်ပုံထဲမှနေ၍ မေသက်ပန်ကိုပြုံးရယ် ကြည်စယ်လျှက်သာ...

ဆောင်းလှလင်

မေသက်ပန်သည် အခန်းထဲမှထွက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

“ ဒီမှာကြည့်စမ်းသမီး ”

ဘီရိုထဲမှတစ်စုံတစ်ခုကိုဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် ဒေါ်ခင်မမခိုင်သည် နောက်ပြန်လှည့်ကာပြောလိုက်သည်။ မေသက်ပန်၏အခန်းအပြင်သို့ထွက်ရန်ခြေလှမ်းများတုံ့သွားရလေ၏။

“ ကြည့်စမ်းပါဦးသမီးရဲ့ ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က မေသက်ပန်ရှိရာသို့လှမ်းလာကာ... သူမလက်ထဲမှအရာကို မေသက်ပန်သို့ကမ်းပေးနေ၏။

“ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သမီး ”

“ ရှင် ”

“ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သမီး၊ တကယ်တော့ ဒါလေးဟာ သမီးအတွက်ပါပဲ၊ သမီးဖို့ပါပဲလေ ”

ယောင်ရမ်းကာ မေသက်ပန်ကလက်ဝါးဖြန့်ပေးလိုက်သည်တွင် အဘွားကြီးသည်မေသက်ပန်လက်ထဲသို့ ထိုအရာကို ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းပါကလား။

“ ဒါဟာ သားသားနဲ့လက်ထပ်မယ်သတို့သမီးအတွက် လုပ်ထားတဲ့လက်ထပ်လက်စွပ်ပါသမီး၊ တကယ်တော့ သမီးရဖို့၊ သမီးနဲ့ထိုက်တန်တဲ့လက်စွပ်ကလေးပဲမဟုတ်လားကွယ် ”

“ ဟင်အင်း၊ ဟင်အင်း၊ မဟုတ်ဖူး ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဪ... သမီးရယ်၊ သူမရှိတော့ပေမယ့် သမီးလေး ဟာလဲအိမ်ထောင်မပြုသေးဘူး၊ သည်တော့ ဒီလက်ထပ်လက် စွပ်ကလေးကိုသမီးပဲယူသွားပေတော့ ”

“ မယူဘူး၊ ကျွန်မမယူပါဘူး ”

“ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ ပိုင်ရှင်အစစ်လက်ထဲကိုအပ် ခွင့်ကြိုရတာပဲလေ၊ ကဲ-မာမိကိုယ်တိုင်စွပ်ပေးမယ် ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က မေသက်ပန်လက်ထဲမှ လက်စွပ်ကို ပြန်ကောက်ယူကာ... မေသက်ပန်၏ဘယ်ဖက်လက်သူကြွယ်ဆိုသို့ လက်စွပ်ကိုစွပ်ပေးလိုက်လေသည်။ အံ့ဩစရာပင်၊ လက်စွပ် သည်မေသက်ပန်၏လက်သူကြွယ်နှင့်အံ့ကိုက်ရှိ၍နေလေ၏။

မေသက်ပန်သည် တစ်ကိုယ်လုံးနတ်ကျသလိုတုန်လှုပ် လာကာ ရှိုက်ငိုလိုက်မိသည်။

“ မငိုပါနဲ့သမီးရယ်၊ သမီးသူ့ကိုသတိရသွားပြီပေါ့၊ မာ မီဟာလဲ သူ့ကိုလွှမ်းဆွတ်နေရတဲ့မိခင်တစ်ယောက်ပါကွယ်၊ သ မီးမေသက်ပန်ဟာ ဒီအချိန်ထိအိမ်ထောင်မပြုပဲသားအပေါ်မှာ သစ္စာရှိနေတုန်းဆိုတာများ သားသားသိရင်ဘယ်လောက်ဝမ်းသာ လိုက်မလဲ ”

အဘွားကြီး၏စကားများကို သက်သက်နားမခံသာတော့ ပါ။

“ ကျွန်မတို့သွားကြပါစို့၊ ဒီအခန်းထဲကထွက်ကြပါစို့ ”

ဆောင်းလုလင်

ပြောရင်းမှပင် မေသက်ပန်သည် ဒေါ်ခင်မမခိုင်ကိုမ
စောင့်တော့ပဲ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့လေသည်။

တစ်အိမ်လုံးသည် မေသက်ပန်ကိုယ်ပေါ်သို့ပိကျလာခဲ့
သည်။ မေသက်ပန်သည် အသက်ပင်ရှူလို့မရတော့အောင်
ချောက်ချားထိတ်လန့်လျှက်ရှိသည်။ မေသက်ပန်အော်ဟစ်ငိုယို
ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သည်အိမ်ကိုလိုက်လာမိတာမှားလေပြီ။

ညှို့ခန်းထဲအရောက်တွင် ဆိုဖာနောက်မီကိုကိုင်တွယ်
အမှီပြုကာ မေသက်ပန်က သူ့ကိုယ်သူတည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစား
လိုက်သည်။

မေသက်ပန်ရင်ဝယ်ရှုပ်ထွေးကာ တင်းကျပ်နေ၏။

လူသည် သတိထားနေသည်ကြားမှပင်မူးဝေထိုင်းမှိုင်း
လာသည်။ အရာအားလုံးသည် သက်သက်အမြင်၌တွန့်ခေါက်
ရွေ့လျား၍နေသည်။ အမြင်များသည်ဝေဝါး၍လာသည်။

မိုက်ကနဲဖြစ်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မူးဝေလဲကျ
သွားလေသည်။

“ ဟဲ့-သမီး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ”

အလန့်တကြားလှမ်းအော်လိုက်သည် ဒေါ်ခင်မမခိုင်၏
အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဆောင်းလှလင်

၁၉၉၅ခုနှစ်

ရန်ကင်းမြို့

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

သူ့အသွင်အပြင်က ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည်ပုံစံ အရမ်းပေါ်နေ၍ ချစ်ခွန်းချိုကပင်ပြန်၍နှစ်သိမ်းနေရသေးသည်။

“ ဘဲနဲ့လဲ၊ ပြောတော့ဖြင့် အချစ်သူရဲကောင်းကြီးဆို ဒက်ဒီရှေ့တောင်မရောက်သေးဘူး အသံတွေတုန်နေပါရောလား အောင်ရဲ့ ”

“ အချစ်သူရဲကောင်းဆိုတာ ခွန်းတယောက်ထဲအတွက် ပါခွန်း၊ တလောကလုံးရှိသမျှလူတွေရှေ့မှာတော့ သူရဲကောင်း ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲကွာ ”

ချစ်ခွန်းချိုကအသံလေးများထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ ကြည့်ပါဦးခွန်း၊ အောင်ဝတ်စားလာပုံကို ခွန်းဒက်ဒီ သဘောကျပါ့မလား ”

စတစ်ကော်လာ ရှပ်လက်ရှည်ပေါ်တွင် တိုက်ပုံအကျီ ထပ်ဝတ်လျက်၊ ရခိုင်ပုဆိုးအကွက်စိတ်စိတ်နှင့် ကြည့်ကောင်းနေသည်တိုင်... ဝတ်နေကျပုံစံနှင့်ခြားနားနေသော အောင်ကို ကြည့်၍ချစ်ခွန်းချိုက ရယ်မိပြန်သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်မှဒက်ဒီကသဘောကျမယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဝတ်အစားသပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ခဲ့ဖို့သာ အောင် ကိုပြောတာပါ။ အဟင်း...ဟင်း... ခုတော့ အောင်ပုံစံကအလုပ်ရ ဖို့အင်တာဗျူးဝင်ဖြေတော့မယ်အတိုင်းပဲ ”

“ ဟာကွာ၊ မလှောင်ပါနဲ့ခွန်းရယ်၊ ယောက္ခမကြီးက ဘယ်လိုပုံစံသဘောကျမှန်းမသိတော့ ဒီလိုပဲဆင်လာရတာပေါ့။ ”

“ အောင်မယ်၊ ဘာယောက္ခမကြီးလဲ၊ ဒါပဲနော်၊ ဒက်ဒီ သဘောတူမှအောင်ကိုခွန်းကလက်ခံနိုင်မှာ၊ ဒက်ဒီသဘောကျ အောင်သာအောင်ဆုတောင်းပေတော့ ”

“ ခွန်းဒက်ဒီကဘာတွေသဘောကျတတ်လဲဟင် ”

“ ဘီယာကို ရေခဲမစိမ်ပဲ သောက်ရတာကိုသဘောကျ တယ် ”

“ နောက်ပြန်ပြီကွာ၊ ဒီကကောင်ကဖြင့်ရင်တုန်လွန်း လို့ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မယ် ”

“ ဒါလောက်လဲစိုးရိမ်မနေပါနဲ့အောင်ရယ်၊ ဒက်ဒီရှေ့ ရောက်ရင် စကားကိုရိုးရိုးသားသားနဲ့တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်သာပြော ပါ၊ ဒက်ဒီကရိုးသားတာ၊ ပွင့်လင်းတာကိုသဘောကျတယ်လေ၊ နောက်ပြီး စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ခွန်းကိုလဲတစ်သက်လုံး စည်း ကမ်းတကျကိုင်တွယ်လာတာ၊ ဒက်ဒီကအလာကားနေရင်း ရစ် တတ်တဲ့အဖိုးကြီးတော့မဟုတ်ပါဘူး ”

ဆောင်းလုလင်

ခွန်းကဘယ်လိုပဲနှစ်သိမ်းနေနေ အောင်ရင်ထဲမှာတော့
စိုးရိမ်ကြောင်ကြလို့နေသည်။

အလုပ်အင်တာဗျူးဝင်ဖြေရမည်သူထက်ပင် ရင်တွေ့ခုန်
နေလေ၏။ အလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးဝင်မယ်သူကမှ အလုပ်
ရှင်စိတ်ကြိုက်မတွေ့လျှင် အလုပ်မရရုံသာရှိမည်။ သူကတော့
ခွန်းဖေဖေစိတ်ကြိုက်မတွေ့လို့မဖြစ်။ ခွန်းဒက်ဒီကသာ သူ့ကို
စိတ်ကြိုက်မတွေ့ခဲ့ရင် ခွန်းနဲ့အောင် သည်တစ်သက်လွဲရချေရဲ့။

“ ဟော-ဒက်ဒီလာပြီ ”

ချစ်ခွန်းချိုသတင်းပေးလိုက်သောအသံက ချိုသာသော်
ငြား သူ့နှလုံးသားထဲကိုတော့ အလုံးကြီးတလုံးဝင်ဆောင်လိုက်
သလိုပင်။

ခွန်း၏ဖခင်က သမီးရဲ့ချစ်သူကိုတွေ့မြင်အကဲခတ်ချင်ပါ
သည်ဟုဆိုကာ ချိန်းဆိုထားသည်နေရာမှာ သူပိုင်ကုမ္ပဏီ၏ရုံး
ခန်းတွင်ဖြစ်ပေသည်။ ခွန်းဖခင်လာသည်ထိထိုင်စောင့်နေသော
သူ့ကို ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများအားလုံးကမြင်တွေ့နေရလေသည်။
အိမ်ကိုခေါ်မတွေ့ပဲ ရုံးခန်းထဲခေါ်တွေ့တာ ဘာသဘောလဲ
သူမသိ။

ခွန်းဖခင်ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်နှင့် ဝန်ထမ်းလူငယ်
တစ်ဦးကပြေးကြိုသည်။

ဆောင်းလုလင်

ဦးတော်မီသန်းနိုင်ကတော့ ဣန္ဒြေကြီးစွာပင်ကုမ္ပဏီရုံး
ခန်းထဲလှမ်းဝင်လာခဲ့၏။ ဝန်ထမ်းများကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေ
ကြည့်ပြီး သူ့အခန်းထဲသို့တန်းဝင်သွားလေသည်။

ချစ်ခွန်းချိုက ဖခင်အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် နောက်မှ
လိုက်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် အခန်းဝဋ်ထွက်ရပ်ကာ ခွန်းက သူ့ကို
လက်ယပ်၍ခေါ်လိုက်လေသည်။

တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားရင်း အောင်သည် ခွန်းဖခင်
ဦးတော်မီသန်းနိုင်၏ရုံးခန်းထဲသို့ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။

“ သမီးသူငယ်ချင်း **ရောအောင်**ပါ ဒက်ဒီ ”

ဦးတော်မီသန်းနိုင်သည် အခန်းထဲဝင်လာသော ရော
အောင်ကိုတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ရာ... ရှိတိုးရှန်းတန်းဖြစ်နေ
သောလူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ အနေရခက်ပုံကိုအမြင်တွင် အ
လိုက်သိစွာခေါင်းကိုငုံ့ပစ်လိုက်၏။

သမီးကမိတ်ဆက်ပေးမှပင် ခေါင်းကိုပြန်မော့ကာ အ
သိအမှတ်ပြုသောအပြုံးကိုပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ ထိုင်လေကွယ် ”

ဦးတော်မီသန်းနိုင်က သူ့စားပွဲရှေ့မှကုလားထိုင်ကိုလက်
ညှိုးညွှန်ပြု၍ပြောလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

ဧရာအောင်က ကုလားထိုင်ကိုအသံမမြည်အောင်နေရာ ပြင်ရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူနှင့်ခွန်းဖခင်တို့သည် စားပွဲကြီး တစ်လုံးခြားကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှက်ရှိနေကြလေပြီ။

“ မောင်ဧရာအတွက် အအေးလေးဘာလေးဖျော်ခိုင်း ဦးလေသမီး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဒက်ဒီ ”

ချစ်ခွန်းချိုက အခန်းအပြင်ဖက်သို့ထွက်သွားလေသည်။ အခန်းထဲမှာ သူနှင့်ဦးတော်မီသန်းနိုင်တို့နှစ်ယောက်ထဲ သာကျန်ရစ်သည်တွင်... ဧရာအောင်သည်မနေတတ်သလို စိတ် မလုံသလိုဖြစ်၍နေလေ၏။

“ သမီးနဲ့အတူတူကျောင်းပြီးကြတာဆိုတော့ မောင်ဧရာ အခုဘာတွေလုပ်နေလဲကွဲ့ ”

“ ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဂိုက်သင်တန်းတက်နေပါတယ်။ ဟိုတယ်ခရီးကဖွင့်တဲ့ ခရီးသွားလမ်းညွှန်သင်တန်းပါ အန်ကယ် ”

“ ဩ-ဗစ်ဇစ်မြန်မာယီးယားအတွက် အံကိုက်ပဲပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ခေတ်နဲ့အညီပဲ ”

ဦးတော်မီသန်းနိုင်က ရှေ့နှစ်၁၉၉၆ခုနှစ်ကို မြန်မာ့ခရီး သွားနှစ်သတ်မှတ်ထားခြင်းအား ရည်ရွယ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ အင်္ဂလိပ်ဘာသာအပြင် တခြားလဲန်းဂွေ့တွေဧရာ လေ့လာထားသေးလား ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ဂျာမန်တိုးအဖွဲ့ တစ်ခုနဲ့ဆက်သွယ်မှုရပြီပါပြီ။ ဂျာမန်ဧည့်သည်တော်တော်များ များလက်ခံရဖို့ရှိပါတယ်။ ဂျာမန်ဘာသာကိုလည်းကျွန်တော်သင် နေပါတယ်အန်ကယ် ”

“ ကောင်းတယ်ကွယ်၊ အလုပ်ကရနှင့်နေပြီသားကိုး ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ခရီးသွားအေဂျင်စီတစ်ခုမှာဧည့်လမ်းညွှန် အနေနဲ့အရွေးခံထားရတာပါ။ ကုမ္ပဏီကပဲသင်တန်းကိုပို့ပေးတာ ပါအန်ကယ် ”

“ မောင်ဧရာလုပ်မယ်အလုပ်က အင်တာနေရှင်နယ် ဖြစ်တဲ့အလုပ်ပဲ၊ လူမျိုးစုံနဲ့ဆက်ဆံရတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်တိုင်လဲ နိုင်ငံတကာအတွေ့အကြုံရှိအောင် ကြိုးစားဦးပေါ့၊ ခေတ်က အန်ကယ်တို့ငယ်ငယ်ကထက် ကမ္ဘာနဲ့ပိုဆက်သွယ်မှုရှိ လာပြီ၊ အန်ကယ်တို့တုန်းကတော့ နိုင်ငံခြားသွားစရာလမ်း ကြောင်းရယ်လို့ မရှိလှပါဘူးကွယ်၊ အန်ကယ်ဆို နိုင်ငံခြားတိုင်း ပြည်ရောက်ဖူးချင်တော့ သင်္ဘောသားအနေနဲ့အဆင်းရဲအပင်ပန်း ခံပြီးသွားခဲ့ရတာကလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ချစ်ခွန်းချိုအခန်းထဲဝင်လာကာ အအေးဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ကို စားပွဲပေါ်သို့ချပေးလိုက်သည်။

“ သမီးရေ၊ မောင်ဧရာက တိုးဂိုက်လုပ်ဖို့ထရိမ်နှင့် တောင်ဆင်းနေပြီဆိုပဲ၊ ငါ့သမီးကဧရာ ဝါသနာမပါဘူးလား ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ နေရာတကာလျှောက်လိုက်နေရတဲ့အလုပ်ကြီး ဝါသနာမပါပါဘူးဒက်ဒီရယ် ”

“ ဒါပေမယ့် အင်တာနေရှင်နယ်ဖြစ်တယ်၊ မျက်စိပွင့်တယ်သမီးရဲ့ ”

“ သမီးအခုတက်နေတဲ့ကွန်ပျူတာသင်တန်းကလဲ အင်တာနေရှင်နယ်ဖြစ်တာပဲ၊ အိုင်တီခေတ်မှာ ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်ထားတာလဲအင်တာနေရှင်နယ်ပါပဲဒက်ဒီရဲ့ ”

ဦးတော်မီသန်းနိုင်က သမီးစကားကိုသဘောကျကာ တဟားဟားအော်ရယ်လေသည်။

“ ဒါနဲ့... အန်ကယ်နဲ့လာတွေ့နေရလို့များ မောင်ဧရာ သင်တန်းချိန်ထိခိုက်သွားသလားကွယ် ”

“ ဒီနေ့ ပြင်သစ်ဧည့်သည်အဖွဲ့ကိုကြိုဆိုပြီး သင်တန်းသားတွေကိုယ်တိုင် ရွှေတိဂုံဘုရားလိုက်ပြုပါမယ်အန်ကယ်၊ ထရိုမ်နင်ဆင်းတဲ့သဘောပေါ့၊ သင်တန်းသားတွေကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ရှင်းပြပြောပြရမှာပါ၊ နေ့လည်၁၂နာရီမှာချိန်းထားပါတယ် ”

“ တော်သေးတာပေါ့၊ အန်ကယ်က သမီးပြောပြလို့ မောင်ဧရာကိုမြင်ဖူးထားချင်လို့ပါ၊ မောင်ဧရာလဲသိပြီးဖြစ်မှာပါပဲ၊ သမီးအမေက သမီးလေးအသက်ဆယ်နှစ်ကတည်းကကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတော့ အန်ကယ်ပဲအဖေ၊ အန်ကယ်ပဲအမေဖြစ်နေတာလေ၊ အန်ကယ်ကလဲအလုပ်များတယ်ကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ အန်ကယ်တို့အိမ်ကို မောင်ဇရာဝင်ပါထွက်ပါ။ အန်ကယ်ခွင့်ပေးပါတယ်။ သမီးနဲ့စကားပြောဆိုတွေ့ဆုံရင်လဲအိမ်မှာ လာတွေ့နိုင်ပါတယ်။ အိမ်မှာတော့ သူ့အဘွားလဲရှိပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ် ”

“ ကဲ-ကဲ-အအေးသောက်၊ ပြီးရင် မောင်ဇရာ့ကိုသူ သွားရမယ်နေရာထိလိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါသမီးရယ်။ အလုပ်ချိန်မမီ ပဲနေဦးမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဒက်ဒီ ”

“ မတွေ့ခင်တုန်းက ရင်ထိတ်လိုက်ရတာ ခွန်းရယ်။ တွေ့တော့လဲ ခွန်းဒက်ဒီကြီးက ဘာစကားမှမပြောပါလား ”

အောင်က ဝတ်ထားသောတိုက်ပုံအင်္ကျီကိုချွတ်ပစ်လိုက်ကာ သက်ပြင်းချရင်းပြောသည်။

ချစ်ခွန်းချိုသည် ကားမောင်းနေရင်းမှ ရယ်လိုက်၏။

“ အခုအောင်ကိုပြောလိုက်တာတွေကစကားတွေမဟုတ်လို့လားအောင်ရဲ့ ”

“ ဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဖူးလေ၊ အောင်က ယောက္ခမလောင်းကြီးကခေါ်တွေ့တာဆိုတော့... ”

“ လာပြန်ပြီ၊ ယောက္ခမလောင်း၊ ဘယ်သူကခေါ်ခွင့်ပေးသေးလို့လဲ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဟောကွမလောင်းကြီးက အောင်ကိုသဘောကျပုံရပါတယ်ကွာ ”

“ ထင်မနေနဲ့ကိုယ်လူ၊ အိမ်ရောက်မှဒက်ဒီသဘောကိုမေးကြည့်ရဦးမှာ ”

အောင်ကမျက်ခုံးကိုပင့်ကာ ခွန်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဟေး-ခွန်း၊ ခွန်းဒက်ဒီက အောင်ကိုဘာစကားမှမပြောလိုက်တာ သဘောမတူတဲ့သဘောမျိုးလားကွာ ”

“ လာပြန်ပြီ၊ ဘာစကားမှမပြောဘူးဆိုတာက၊ ဘာစကားပြောရဦးမှာလဲအောင်ရဲ့ ”

“ ဟုတ်ဖူးလေ၊ အောင်ထင်တာက၊ အောင်ကိုခေါ်တွေ့တယ်ဆိုတော့ အဖေအမေကဘာလုပ်သလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ငါ့သမီးကိုဘယ်လောက်တင်တောင်းမှာတုန်း... အဲဒါမျိုးတွေမေးမယ်လို့ထင်တာပေါ့ခွန်းရဲ့ ”

“ ဟား-ဟား-ဟား... ”

ခွန်းကပခုံးလေးများလှုပ်ခါသည်ထိရယ်မောလိုက်သည်။

“ ဒက်ဒီက အဲလိုရှေးရိုးအဘိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူးအောင်ရဲ့၊ အောင်ကိုစကားပြောကြည့်ပြီး အောင်ပါစင်နယ်လတီကိုခန့်မှန်းရုံနဲ့ဒက်ဒီသိတယ်၊ အောင်မိဘတွေ၊ အောင်တို့ချမ်းသာတာဆင်းရဲတာတွေကို ဒက်ဒီကထည့်စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဖူး၊ ဒက်ဒီစဉ်းစားမှာက တစ်ချက်ထဲ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ ဟင် ”

“ အောင်ဟာဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းထဲကလား၊ လူကြီးသူမကို ရိုသေရကောင်းမှန်းသိတဲ့လူဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒါကိုပဲဒက်ဒီက အကဲခတ်ချင်တာ၊ ဒက်ဒီပြောလိုက်တဲ့စကားတစ်ခွန်းကိုအောင် သတိထားမိရဲ့လား ”

“ ဘာလဲခွန်း ”

“ အောင်ကို ခွန်းတို့အိမ် ဝင်ပါထွက်ပါဆိုတာလေ၊ ပြောစရာဆိုစရာရှိတာ အိမ်မှာလွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောနိုင်တယ် ဆိုတာလေ ”

“ အင်း-အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ”

“ ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ခွန်းကိုအောင်က ဆိတ်ကွယ်ရာ နေရာတွေခေါ်သွားမှာစိုးလို့ပေါ့ ”

“ ဟာကွာ ”

“ ဒက်ဒီပြောလိုက်တယ်လေ၊ သူပဲခွန်းရဲ့အဖေ၊ သူပဲ ခွန်းရဲ့အမေဆိုတာ၊ တကယ်တော့ ဒက်ဒီဟာသနားစရာကောင်း ပါတယ်အောင်ရယ် ”

“ ခွန်း ”

“ ဒက်ဒီက ခွန်းဘဝကိုမနစ်မွန်းစေချင်ဘူးလေ၊ ဒက် ဒီဟာခွန်းအတွက် အမြဲပဲစိုးရိမ်ပူပန်နေရသူပါအောင်၊ မာမိဆုံး တာဆယ်နှစ်ကြာတဲ့အထိတောင် နောက်အိမ်ထောင်မပြုတာ ကြည့်လေ၊ ခွန်းကခွင့်ပြုပါတယ်၊ ဒက်ဒီနောက်မိန်းမယူချင်ယူပါ

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

လို့၊ ဒက်ဒီက သမီးအိမ်ထောင်မကျမချင်း သမီးကိုသူ့ကိုယ်တိုင် အုပ်ထိမ်းမယ်တဲ့၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုချင်းပြုရင် ခွန်းအိမ် ထောင်ကျပြီးမှ သူကနောက်မိန်းမယူမှာတဲ့အောင်ရယ် ”

“ ဟာ-ဒါဆို အန်ကယ်ကြိုက်တဲ့မိန်းမမြန်မြန်တွေ့ပါ စေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဒါမှ သူ့မိန်းမမြန်မြန်လိုချင်တာနဲ့ ခွန်းကိုအောင်နဲ့ အမြန်ပေးစားအောင်လို့လေ ”

“ သွား၊ စကားကိုအကောင်းမပြောဘူး၊ ဒါဖြင့်လဲ အောင်အဒေါ် ကျောင်းဆရာမအပျိုကြီးဆိုတာနဲ့ ပေးစားလိုက် လေ”

“ ကောင်းသားပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ဒေါ်လေးသက်သက်လာ ရင်ပြောကြည့်ရဦးမယ် ”

နှစ်ယောက်သားသဘောကျစွာရယ်လိုက်ကြသည်။

ရယ်မောရင်း စကားပြောရင်းမှပင် ချစ်ခွန်းချို့မောင်း လာသောကားလေးသည် ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်အနီးသို့ရောက် လာ၏။

“ ရှေ့နားမှာပဲရပ်လိုက်တော့ခွန်း ”

ဧရာအောင်တက်နေသောသင်တန်းသည် ကန်တော်ကြီး ဟိုတယ်၌ဖွင့်လှစ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းလုလင်

ဟိုတယ်အဝမှာပင် ရောအောင်ကကားပေါ်မှဆင်းလိုက်
၏။

“ ဒက်ဒီနဲ့စကားပြောပြီးမှ ဒက်ဒီဘာပြောတယ်ဆိုတာ
ကိုညကျဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်အောင် ”

“ ကောင်းပြီ ”

သျှစ်သူကို လက်ပြုရင်း ခွန်းမောင်းသွားသောကားလေး
မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်ထိ ငေးမောကြည့်နေမိလေ
သည်။

“ ယောက္ခမလောင်းကြီးကတော့ အိုကေမှာစိုပြေတယ်
မေမေရေ ”

“ ဖဲ-တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကဲ-ပြောပြစမ်းပါဦးမေမေ
ကို၊ ငါ့သားကိုဘာတွေများဗျူးလွတ်လိုက်သလဲ ”

ဒေါ်မေခက်မာက သားကိုပြုံးကြည့်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ ဘာမှမဗျူးဘူးမေမေရ၊ သားလဲဗျူးတော့မယ်ထင်
တာ၊ သားကိုအခုလောလောဆယ်ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာပဲမေး
တယ်၊ မေမေတို့အကြောင်းတွေ၊ ဘာတွေ တစ်ခုမှမမေးဘူး ”

“ ဟင် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ခွန်းကပြောတယ်၊ သူ့အဖေက ဒါတွေစိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့၊ သားကိုသာ ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိမရှိခေါ်တွေ့ကြည့်တာတဲ့ ”

“ ဒါဆိုလဲတော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ သူ့သမီးကိုဘယ်လောက် ဘယ်လောက် တင်တောင်းပါဆိုပြီးဈေးကိုင်နေရင်အခက်၊ မေမေမှာဒါပဲစိတ်ပူနေရတာ၊ သားဖေဖေကညွှန်ကြားရေးမှူးဆိုတာတော့ သူတို့သိတယ်မဟုတ်လား ”

“ သိချင်လဲသိမယ်၊ မသိချင်လဲမသိဘူးမေမေ၊ မမေးပဲနဲ့သားလဲဘယ်ပြောလို့ဖြစ်မလဲ ”

“ ဒါပေါ့လေ၊ မေမေကတော့ သားအဖေရဲ့လက်ရှိအခြေအနေကိုသိစေချင်တယ်၊ ဖေဖေပင်စင်မယူခင်မှာပဲ သားကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်ကွယ်၊ ဝန်ထမ်းဆိုတာချမ်းသာကြွယ်ဝတာမဟုတ်ဖူး၊ မေမေတို့မှာ ပြုစုရာဘွဲ့ထူးဂုဏ်သိမ်ဆိုလို့ သားအဖေရာထူးတစ်ခုပဲရှိတာမဟုတ်လား၊ ဖေဖေပင်စင်ယူပြီးရင် ဒီအိမ်ခန်းပြန်အပ်ရမယ်၊ စီးနေတဲ့ရုံးကားပြန်အပ်ရမယ်၊ မြို့သစ်မှာဆောက်ထားတဲ့အိမ်လေးကို ပြောင်းနေရတော့မှာမှုတ်လား သား၊ အဲဒီတော့ သားအဖေရာထူးလက်ကိုင်ရှိတုန်းလေးမှာ အဆင်ပြေသွားစေချင်တယ်လေ ”

“ ဒါလောက်ထိတော့လည်း စဉ်းစားမနေပါနဲ့မေမေရာ၊ သားမှာလဲတက်လမ်းတွေရှိပါသေးတယ် ”

“ ဪ-မင်းကောင်မလေးက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးသမီးဆိုတော့ ငါ့သားလေးမျက်နှာငယ်မှာစိုးလို့ပါကွယ် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ကဲ-တစ်ဖက်သတ်ကြီးလဲသေချာမနေနဲ့ဦးမေမေ၊ သားကမေမေဝမ်းသာအောင် သားဖြစ်စေချင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ၊ ခွန်းက သူ့အဖေသဘောထားကို ညကျမှဖုန်းဆက်ပြောမှာတဲ့ ”

“ ဟင်-သားကိုသဘောမကျစရာများ ဖြစ်သွားနိုင်လို့လား ”

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးမေမေ၊ အဘိုးကြီးကြည့်ရတာ သားကိုလိုလားပုံရပါတယ်၊ အိမ်ကိုတောင်ဝင်ပါထွက်ပါလို့ပြောလိုက်သေးတာပဲ ”

ဒေါ်မေခက်မာက သားကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကိုခိုး၍ ချလိုက်သည်။

သားပင် ဘွဲ့ရပြီးလေပြီ။ ချစ်သူရည်းစားရလို့ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ်ကိုရောက်လာလေပြီ။ မိခင်ပီသစွာပင် ဒေါ်မေခက်မာသည် သားကိုနှုမောမိပါသည်။ သားချစ်သူက မိမိတို့ထက်အစစအရာရာသာလွန်နေသည်ဆိုပြန်တော့လဲ သားကိုနှုမောသည်စိတ်ထက် သားမျက်နှာငယ်ရမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်နေရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ အင်း... သားဒေါ်လေးများဒီအကြောင်းသိရင် ဘာများပြောဦးမလဲမသိ၊ သူက သားကိုကလေးလေးလို့ထင်နေတာ၊ ရည်းစားထားတာတောင် အမေ့ကိုအအုပ်အထိမ်းညံ့လို့ဆိုပြီးဆူပြောနေတာ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဒေါ်လေးလား၊ မေမေ့ကိုဘာမှမပြောစေရဘူးမေမေ၊ သားတာဝန်ထား၊ ဒေါ်လေးသက်သက်က သားခေါင်းတစ်ခါခွေပြီးချော့လိုက်ရုံနဲ့ပြီးတယ် ”

“ မထင်ပါနဲ့ကွယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့အထိစီစဉ်နေတယ်ဆိုတာသိရင် မိုးမီးလောင်ဦးမှာပါ၊ ဘာလို့လို့နဲ့ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင်ပဲ သားဒေါ်လေးသက်သက်ရောက်လာတော့မယ် ”

“ ဟာ-ဟုတ်သားပဲ၊ ဒေါ်လေး ဆယ်တန်းအဖြေလွှာတွေလာစစ်ဦးမှာနော်၊ မေမေ- ဒေါ်လေးကိုခွန်းအဖေနဲ့ပေးစားရရင်မကောင်းဘူးလားဟင် ”

“ ဟဲ့-ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ”

“ ခွန်းအဖေကမုဆိုးဖို့ကြီးမေမေရ၊ အရမ်းချမ်းသာတာ၊ သူကခွန်းကိုအိမ်ထောင်ချပေးပြီးမှ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာတဲ့၊ သားနဲ့ခွန်းတောင်ပြောပြီးရယ်နေကြသေးတယ်၊ ဒေါ်လေးနဲ့ပေးစားလိုက်ရင် သားတို့လဲမြန်မြန်မင်္ဂလာဆောင်ရရော၊ ဒေါ်လေးအဆူအပြောကလဲလွတ်ရော၊ မကောင်းဘူးလားမေမေ ”

“ မဦးမချွတ်ဟယ်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဒီကောင်လေးဟာလေ၊ မိန်းမပဲယူတော့မယ်၊ တကယ်ပဲ ”

ဆောင်းလုလင်

ဒေါ်မေသက်ပန်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

ရောအောင်သည် ဒေါ်လေးမမေးခင်မှာပင် အကြောင်းစုံကို ဒေါ်လေးအားပြောပြလိုက်သည်။

သူပြောပြသမျှကို ဒေါ်လေးကမျက်ရည်အဝိုင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်ရှင်းနားထောင်နေလေသည်။ ဒီလိုပါပဲ... ဒေါ်လေးဟာ အမေအရင်းထက်တောင်အဖြစ်သည်းနေကျ။ ဒါဟာလည်း အဒေါ်အပျိုကြီးတွေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့သဘောထင်ပါရဲ့။

“ ဘဲနဲ့လဲဒေါ်လေး၊ သားချစ်သူကို ဒေါ်လေးတွေ့ဖူးအောင်ခေါ်ပြုရဦးမယ်၊ ဒေါ်လေးဘယ်နေ့အားမလဲဟင် ”

“ သား ကောင်မလေးနာမည်ကဘယ်သူ ”

“ ချစ်ခွန်းချို-တဲ့ ဒေါ်လေး၊ နာမည်လေးကကိုလှတာ နော် ”

“ လှပါတယ်၊ လှပါတယ်၊ လူကလဲလှမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သား... အပြင်ပန်းလှဖို့ထက် စိတ်ထားလှဖို့လိုတယ်ကွဲ့ ”

“ ဟာ-ဒါတော့ ဒေါ်လေးစိတ်ချ၊ ခွန်းကိုမြင်ရင် ဒေါ်လေးချစ်သွားစေရမယ် ”

“ သားချစ်သူက ခေတ်ဆန်ဆန်နဲ့ကလက်တက်တက် များလားကွယ်၊ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေ ဒေါ်လေးဖြင့်သိပ်

ဆောင်းလုလင်

ကြည့်မရပါဘူး၊ အေးလေ... ခေတ်ဆန်ချင်လဲဆန်ပေါ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ မိန်းမပီသဖို့တော့လိုတယ်၊ ပြီးတော့ မျိုးရိုး ”

ဒေါ်လေးကကျောင်းဆရာမအပျိုကြီးပီပီ ဆုံးမစကားတွေချွေနေလေပြီ။ ခွန်းကိုခေါ်ပြလိုက်တာနဲ့ ဒေါ်လေးစိုးရိမ်စိတ်တွေ အားလုံးပျောက်သွားမယ်ဆိုတာ အောင်ကယုံသည်။ ဒေါ်လေးပြောသမျှ ဆုံးမစကားတွေကိုသည်းခံကာနားထောင်နေလိုက်တော့၏။

“မျိုးရိုးကလဲကောင်းပါတယ်ဒေါ်လေးရဲ့၊ သူတို့ကသိပ်ချမ်းသာတာ ”

“ ချမ်းသာတာနဲ့ မျိုးရိုးကောင်းတာနဲ့မဆိုင်ပါဘူးသားရယ် ”

“ သူ့အဖေကသိပ်စည်းကမ်းကြီးတယ်ဒေါ်လေး၊ နဂိုကချမ်းသာကြတာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ခွန်းကပြောပြတယ်၊ သူ့အဖေဟာငယ်ငယ်ကသိပ်ဆင်းရဲတာတဲ့၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်မှ စုမိဆောင်းမိပြီး ဒီဖက်ခေတ်ကျတော့ ကုမ္ပဏီထထောင်တာပဲဒေါ်လေး၊ အဘိုးကြီးက အလုပ်သိပ်ကြိုးစားတာ၊ သူတို့ကဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေ တစ်နိုင်ငံလုံးကိုဖြန့်တဲ့ကုမ္ပဏီထောင်ထားတာလေ ”

“ ဪ ”

ဒေါ်လေးကိုသူသိသမျှ ခွန်းတို့အကြောင်းတွေပြောပြလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ခွန်းမှာ အမေမရှိတော့ပါဘူးဒေါ်လေး၊ ခွန်းအသက် ဆယ်နှစ်ကတည်းကဆုံးသွားတာ ”

“ ဪ-သနားစရာကွယ် ”

“ ခွန်းဒက်ဒီက သားကိုခေါ်တွေ့တုံးကပြောတယ်၊ သူကပဲ ခွန်းအဖေ၊ သူပဲခွန်းအမေပါတဲ့၊ ခွန်းကိုတွေ့ချင်စကားပြောချင်ရင် အိမ်ကိုပဲလာတွေ့ပြီးပြောလှည့်ပါတဲ့၊ အိမ်မှာက ခွန်းအဘွားတော့ရှိသေးတယ်ဒေါ်လေး ”

“ အဲဒီအဘွားက အဖေဖက်ကလား၊ အမေဖက်ကလား ”

“ ဦးတော်မီသန်းနိုင်ရဲ့အမေပါဒေါ်လေး ”

“ ဘယ်သူ၊ နာမည်ကဘယ်သူ ”

ဧရာအောင်ပြောသမျှကို သက်သာပေါ့ပါးစွာနားထောင်နေခဲ့သောဒေါ်မေသက်ပန်သည်... ကြားလိုက်ရသောနာမည်ကြောင့် အသက်ရှူပင်မှားသွားမိ၏။

“ ဦးတော်မီသန်းနိုင်- တဲ့ ”

“ တော်မီသန်းနိုင်၊ တော်မီသန်းနိုင် ”

မေသက်ပန်၏စိတ်ထဲ၌ အတိတ်မှပုံရိပ်များသည် ရုတ်ချည်းထင်ဟပ်သွားလေ၏။

... “ညိုချောလေးရယ်ယဉ်ပါတယ် ဘာကြောင့်များကွဲဖြူချင်တယ် ညိုချောကိုနံသာဖြူသတော့ မယ်ပပမှိုင်လိမ့်မယ် အောင်ကိုယ်တိုင် လူးပေးမှာပေါ့ကွယ် ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

... “ကျွန်တော်နာမည်က အောင်မျိုးခိုင်ပါ။ သူ့နာမည်က တော်မီသန်းနိုင် ”

... “နောက်တစ်ခေါက် မောင်ပြန်လာရင် သက်ကို ပြောစရာစကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ မောင်စကားကိုကြားရင် သက် စိတ်မဆိုးရဘူးနော် ”

... “မောင်ပြောမယ့်စကားက မောင်တို့ချစ်ချင်းကိုအနှောက်အယှက်ဖြစ်မယ့်စကားမျိုးမဟုတ်ပါဘူးသက်ရယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ ”

... “ဟုတ်ပါတယ်။ သားသားဟာမာမိတို့ရဲ့တစ်ဦးထဲသော သားပါ။ သားသားကိုရွှေလှိုဉ်ပြီးမာမိတို့မွေးခဲ့ရတာပါ။ အလိုလိုက်ခဲ့ရတာပါ။ သူကနိုင်ငံခြားကိုရောက်ဖူးချင်တယ်။ သဘော သားဖြစ်ချင်တယ်။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင်မာမိတို့ကြိုးစားပေး ခဲ့တယ်။ သူ့ဒက်ဒီကအတွေ့အကြုံရအောင် ပြည်တွင်းသဘော ပေါ်မှာ ခဏတင်ပေးထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်ကွယ်... ရောဂါ အခံရှိတဲ့သားသားဟာ သက်ဆိုးမရှည်ခဲ့ရှာပါဘူး ”

... “ ဒါနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတော်မီသန်းနိုင်တစ်ယောက် ကောမာမိ ”

... “ တော်မီလား၊ ကောင်လေးကကံကောင်းပါတယ် ကွယ်။ သားသားဆုံးပါးခဲ့ပေမဲ့ တော်မီသဘောတက်နိုင်တဲ့အထိ သမီးဒက်ဒီကဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ခုဆို တော်မီချမ်းသာ နေပြီ။ မာမိ့ကိုဗမာပြည်ပြန်လာတိုင်းလဲလာကန်တော့ရှာပါတယ်။

ဆောင်းလုလင်

ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့သူငယ်လေးပါ။ အိမ်ထောင်ကျလို့ ကလေး တစ်ယောက်တောင်ရနေပြီလေ ”

... “ လာသမီး၊ သားသားအခန်းကိုပြမယ်၊ သားသား အခန်းကို သားသားရှိစဉ်တုန်းကအတိုင်း ပုံမပျက်မာမီတို့က ထားထားတာကွဲ့၊ လာ-လာ ”

... “ သားသားက ဂီတကိုလည်းဝါသနာပါတယ်လေ၊ ဒါက သားသားတီးနေကျဂစ်တာပေါ့၊ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်က သူ ဒက်ဒီဝယ်ပေးထားတာ ”

... “ နေဦးသမီး၊ သမီးကိုပြစရာရှိသေးတယ်၊ ဒါလေး ယူပြီးရင်တို့ဒီအခန်းထဲကထွက်ကြတာပေါ့လေ၊ အင်း... ”

... “ လက်ဝါးဖြန့်လှိုက်သမီး၊ တကယ်တော့ ဒါလေး ဟာသမီးအတွက်ပါပဲ၊ သမီးဖို့ပါပဲလေ ”

... “ ဒါဟာ သားသားနဲ့လက်ထပ်မယ့်သတို့သမီး အတွက် လုပ်ထားတဲ့လက်ထပ်လက်စွပ်ပါသမီး၊ တကယ်တော့ သမီးရဖို့၊ သမီးနဲ့ထိုက်တန်တဲ့လက်စွပ်ကလေးပဲ မဟုတ်လား ကွယ် ”

... “ မငိုပါနဲ့သမီးရယ်၊ သမီးသူ့ကိုသတိရသွားပြီပေါ့၊ မာမီဟာလဲ သူ့ကိုလွမ်းဆွတ်နေရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ပါကွယ်၊ သမီးမေသက်ပန်ဟာ ဒီအချိန်ထိအိမ်ထောင်မပြုပဲသားအပေါ်မှာ သစ္စာရှိနေတုန်းဆိုတာများ သားသားသိရင်ဘယ်လောက်ဝမ်းသာ လှိုက်မလဲ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဦးတော်မီသန်းနိုင်ကိုဒေါ်လေးသိလို့လား ”

ငိုငိုတွေငေးမောသွားသော မေသက်ပန်ကို ရောအောင်ကကိုင်လှုပ်ရင်းမေးလိုက်၏။

“ မသိပါဘူး၊ ဒေါ်လေးမသိပါဘူးကွယ်၊ ဒါနဲ့ သူက အရင်တုန်းက သဘောသားတစ်ယောက်၊ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ဒေါ်လေး၊ နိုင်ငံခြားသဘောမှာ ၁၅နှစ်လောက်လိုက်ခဲ့တယ်လို့ပြောပါတယ် ”

“ အေးလေ- သူတို့ဖက်က သားကိုသဘောကျတယ်လို့ရောပြောသလား ”

“ ခွန်းကိုတော့ သူ့ဒက်ဒီက ကောင်လေးကမဆိုးပါဘူးလို့ပြောတယ်တဲ့ဒေါ်လေး ”

“ သားအဖေအမေကိုရော သူနဲ့လာတွေ့ဖို့ ဦးတော်မီသန်းနိုင်ကမပြောဘူးလား၊ လာပြီးမတောင်းရမ်းခိုင်းဘူးလား ”

“ အဲလိုတော့ မပြောသေးပါဘူးဒေါ်လေး ”

“ ဒါဖြင့် သားနဲ့သဘောတူပါတယ်လို့ သူ့နှုတ်ကယတိပြတ်မပြောဘူးသေးဘူးပေါ့ ”

“ သားကိုတော့ ဒဲဒိုးမပြောဘူးပေါ့ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် သဘောတူတဲ့ပုံစံမျိုးပါ၊ ဒေါ်လေးက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ဟင် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဪ-ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ တစ်ထစ်ချယံမှတ်နေလို့ရတာမဟုတ်ဖူးလေ၊ သား- တကယ်လို့ ချစ်ခွန်းချို့နဲ့လွဲခဲ့မယ်ဆိုရင် သားခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလားဟင် ”

“ ဒေါ်လေးက ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲဟင်၊ သားမှာလဲတခြားချစ်သူမရှိဘူး၊ ခွန်းမှာလဲမရှိဘူး၊ သားတို့ဘာလို့လွဲရမှာလဲဗျ ”

ချစ်တိုင်းလဲညားချင်မှညားကြတဲ့နိယာမတရားကို ရောအောင် သဘောမပေါက်သေးပါကလား။ ချစ်သူတို့ကြားမှာ အဖျက်အမှောင်မရှိတာတောင် ကံကြမ္မာကစီရင်လာရင် လွဲတတ်ကြသေးတယ်သားရေ...

ချစ်ခွန်းချို့ဟာ တော်မီသန်းနိုင်ရဲ့သမီးဖြစ်နေခြင်းဟာ သားအတွက်အချစ်ကံခေဖို့ဖန်လာတဲ့အကြောင်းပဲသားရေ။

ဒေါ်လေးကတော့ သားနဲ့ချစ်ခွန်းချို့တို့ရဲ့ အချစ်ကိစ္စကိုမပျက်ပျက်အောင်ဖျက်ရတော့မှာပဲ။ ဒေါ်လေးကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့သားရယ် ...

ဆောင်းလုလင်

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မေသက်ပန်ကိုယ်ပေါ်သို့ ပိကျလာခဲ့သည်။ မေသက်ပန်သည် အသက်ပင်ရှုလို့မရတော့ အောင် ချောက်ချားထိတ်လန့်လျှက်ရှိသည်။ မေသက်ပန်အော် ဖာစ်ငိုယိုပစ်လိုက်ချင်သည်။

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်က ခံစားချက်များသည် မေသက် ပန်အတွက်အသစ်ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာကြီးဟာကျဉ်းလှချေ လားကွယ်။

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်က အောင်မျိုးခိုင်၏ဓာတ်ပုံကိုမြင် လိုက်သည်တွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရသောတုန်လှုပ်မှု...

... မေသက်ပန်၏အကြည့်များက ခေါင်းရင်းဖက်နံရံရှိ သုံးပေနှစ်ပေအရွယ်ဓာတ်ပုံကြီးဆီရောက်သွားလေ၏။

“ ဟင် ”

မေသက်ပန်တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်သွားသည်။

အောင်မျိုးခိုင်၏ဓာတ်ပုံ၊ အောင်မျိုးခိုင်သည် ဓာတ်ပုံထဲ မှအစွမ်းကုန်ပြုံးရယ်ပြနေသည်။ ကင်မရာကိုကြည့်ကာရိုက်ထား သောပုံမှ ဓာတ်ပုံကြည့်သည်သူကို ကြည့်နေပြုံးပြနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှအောင်မျိုးခိုင်ကိုအမြင်တွင် မေသက်ပန်၏ မျက်လုံးများဝေဝါးသွားကာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်၍လာလေသည်။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ဆီသို့ဒလဟောစီးကျလာခဲ့၏။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

ထိုခံစားမှုများသည် ယခုလည်းအသစ်တစ်ဖန်ပြန်၍ဖြစ်လာရပြန်လေပြီ။

မေသက်ပန်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ရင်း ကုတင်ပေါ်ပစ်လွဲချလိုက်သည်။ သားထံမှကြားလိုက်ရသောအကြောင်းများက မေသက်ပန်ကို နုံးခွေချိနဲ့ပြီး ရပ်တည်ဖို့မစွမ်းသာအောင်ပင်ထိုးနှက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မေသက်ပန်အခန်းထဲဝင်သွားသည်နှင့် ဒေါ်မေခက်မာသည်နောက်မှလိုက်လာခဲ့လေ၏။

“ မိသက် ”

ဒေါ်မေခက်မာခေါ်လိုက်မှပင် မေသက်ပန်သည်သတိဝင်လာကာ အစ်မဖြစ်သူကိုမော်ကြည့်လိုက်သည်။

မေသက်ပန်မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်များကိုအမြင်တွင် ဒေါ်မေခက်မာသည် ကုတင်ပေါ်တွင် တင်ပလွဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး... မေသက်ပန်၏ပခုံးကိုဖေးမထူပေးရင်းမှ မေးလိုက်သည်။

“ မိသက်၊ နင်ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ သားသားနဲ့စကားပြောတာကိုငါကြည့်နေတယ်၊ နင်ဣန္ဒြေပျက်လှချည်လားမိသက် ”

“ ဟုတ်တယ်မမ၊ ကမ္ဘာပျက်နေပြီ၊ ငါ့အတွက်တော့ ကမ္ဘာပျက်နေပါပြီမမရယ် ”

“ နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲမိသက်ရယ် ”

ဆောင်းလှလင်

“ မမ၊ တော်မီသန်းနိုင်ဆိုတာလေ၊ သားသားချစ်သူ
ချစ်ခွန်းချိုရဲ့အဖေ တော်မီသန်းနိုင်ဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ဖူး
”

“ ဘာ ”

“ တော်မီသန်းနိုင်ဆိုတာ -----

----- ”

“ အမလေး၊ မိသက် နင်တကယ်ပြောနေတာလား ”

“ မမရယ်၊ ဒါနောက်စရာလားဟာ ”

“ ဒါဖြင့်- ဒါဖြင့်- ဘဲနဲ့လုပ်ကြမတုန်း ”

“ ဖျက်ရုံရှိတာပေါ့မမရယ်၊ သားသားတို့ကိစ္စကိုဖျက်
လိုက်ရုံပဲပေါ့၊ ငါ့ကိုသာ တော်မီသန်းနိုင်ရဲ့လိပ်စာနဲ့ဖုန်းနံပါတ်
ရအောင်ရှာပေးပါတော့မမ ”

ဆောင်းလုလင်

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ မေသက်ပန်သည် ဦးတော်မီ
သန်းနိုင်၏ကုပ္ပဏီသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်လိုက်လေ
သည်။

ဦးတော်မီသန်းနိုင်ကုပ္ပဏီရုံးခန်းထဲသို့ရောက်ရောက်ချင်း
ပင်တယ်လီဖုန်းကပြောလာလေ၏။

ဦးတော်မီသန်းနိုင်သည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင်ဝင်
ထိုင်လိုက်ပြီး... စားပွဲပေါ်မှဖုန်းကိုကောက်ယူနားထောင်လိုက်
သည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား၊ ဧရာဝတီကုပ္ပဏီကပါ၊ တော်မီသန်း
နိုင်စကားပြောနေပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးတော်မီသန်းနိုင်နဲ့တန်းပြီးတွေ့ရတဲ့အ
တွက်ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကလေးတွေကိစ္စအတွက် ကျွန်မ ဦး
တော်မီသန်းနိုင်နဲ့လာပြီးတွေ့ဆုံပါရစေရှင် ”

“ ကလေးတွေကိစ္စ၊ ဘာကိုဆိုလိုပါသလဲခင်ဗျား၊ အခု
ပြောတာဘယ်သူပါလဲ ”

ဆောင်းလုလင်

တော်မီ့ရင်ထဲတွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကိုခံစားလိုက်ရ၏။

ဒီအသံကိုလည်းကြားဖူးသလိုလို၊ ရင်ခုန်နှေးထွေးမှုတစ်မျိုး သူ့ရင်ထဲတွင်ဖြတ်ပြေးသွားခဲ့သည်။

“ ဦးတော်မီသန်းနိုင်ရဲ့သမီး ချစ်ခွန်းချိုနဲ့ မောင်ဇရာအောင်တို့ကိစ္စပါ။ ကျွန်မကမောင်ဇရာအောင်ရဲ့အုပ်ထိမ်းသူတစ်ယောက်ပါ ”

“ အုပ်ထိမ်းသူ၊ မောင်ဇရာမိခင်လား ”

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ သားသားရဲ့အဒေါ်ပါ။ ကျွန်မနာမည်ကိုပြောရမလားရှင် ”

“ ခင်ဗျာ ”

တစ်ဖက်မှစကားပြောသူသည် လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုခုကိုကိုင် ဆုပ်ထားပုံရလေ၏။

“ ကျွန်တော်တို့တွေ့ဖူးကြသလားဟင်၊ ဒီက-အခုပြောတဲ့မောင်ဇရာအဒေါ်ဟာ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လား၊ ဒီကအသံကို ကျွန်တော်ကြားဖူးသလိုလိုရှိလို့ပါ ”

“ အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ”

တစ်ဖက်မှအသံရှင်က တိုးညှင်းစွာရယ်သွမ်းသွေးလျှက်ရှိလေသည်။ လှောင်ပြောင်သကဲ့သို့ရယ်မောလျှက်ရှိလေသည်။ သူ-သူ ဘယ်သူလဲ။ သူမ၏ရယ်သံက တော်မီ့နှလုံးသားကိုဖြတ်ကာ ဦးနှောက်ထဲထိရိုက်ခတ်သွားလေသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ကျွန်မနာမည်ကိုပြောလိုက်ပါတော့မယ်လေ၊ ဒါဆို ရင်တော့ ရှင်သတိရလောက်ဦးမယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်မနာမည်က မေသက်ပန်လို့ခေါ်ပါတယ်ရှင် ”

“ ဟင် ”

“ ကျွန်မနာမည်မေသက်ပန်ပါ၊ သက်သက်လို့ခေါ်တဲ့ မေသက်ပန်ပါ၊ သရက်မြို့ကမေသက်ပန်ပါရှင် ”

“ သက်... သက် ”

“ ဘဲနဲ့လဲဦးတော်မီသန်းနိုင်၊ ကလေးတွေကိစ္စအတွက် ကျွန်မရှင်ကိုလာတွေ့ပါရစေ၊ ဒီကိစ္စဟာရှောင်လွှဲလို့မရဘူး၊တွေ့မှကိုပြစ်မှာပါ၊ ကျွန်မဘယ်ကိုလာရမလဲ၊ ဘယ်အချိန်လာရမလဲ ဆိုတာသာပြောပါ ”

“ သက် ”

“ ကဲပါလေ၊ ဘယ်ကိုလာရမလဲ၊ ကျွန်မကရှင်ဆီလာ ရမလား၊ ရှင်ကကျွန်မချိန်းတဲ့နေရာလာမလား၊ ပြောပါ ”

“ လာခဲ့ပါသက်၊ မောင့်-ကျွန်တော်ရဲ့ရုံးခန်းကိုသာလာ ခဲ့ပါ၊ အေးအေးဆေးဆေးသီးသန့်ဆွေးနွေးလို့ရပါတယ်၊ သက် လာချင်တဲ့အချိန်လာခဲ့ပါ ”

“ ရှင်ဝန်ထမ်းတွေဘယ်အချိန်ရုံးဆင်းသလဲ ”

“ ငါးနာရီပါသက် ”

“ ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မငါးနာရီအတိမှာပဲလာခဲ့မယ်၊ ရှင် နဲ့နှစ်ယောက်ထဲပဲစကားပြောချင်တယ်၊ ကျွန်မအခုဖုန်းဆက်တာ

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

ဧရာအောင်မသိပါဘူး၊ သိလဲမသိစေချင်ဘူး၊ ချစ်ခွန်းချို့ကိုလဲအ
သိမပေးပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ချင်းညှိနှိုင်းပြီးမှသာ ကလေးတွေသိပါ
စေကိုတော်မီသန်းနိုင် ”

“ သက်၊ သက်ရယ် ”

“ ကိုတော်မီသန်းနိုင်၊ ကျွန်မမှာရှင်ကိုပြောစရာစကား
တွေအများကြီးရှိနေပါတယ်၊ ရှင်ဖက်ကပြောရှင်းဖို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့
သာအသင့်ပြင်ထားပါတော့၊ ကျွန်မငါးနာရီအတိမှာအရောက်လာ
ခဲ့မယ် ”

တစ်ဖက်မှတယ်လီဖုန်းကိုချသွားခဲ့ပြီ။

ဦးတော်မီသန်းနိုင်သည် ဖုန်းကိုကိုင်ရင်းငိုငင်ငေး၍ကျန်ခဲ့
သည်။ ပြီးခဲ့ပြီထင်ခဲ့သောဇာတ်လမ်းသည်ပြန်လည်ဆန်းသစ်
လာပါပကော။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကအကြောင်းများ၊
အမှတ်မထင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သော်လဲ အသည်းမှာ စွဲစွဲထင်
ထင်သတိရနေဆဲအဖြစ်များ။

လူငယ်ဘဝကမိုက်ရူးရဲဆန်စွာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်စွာ စွန့်
စားခန်းသဖွယ်ဖန်တီးဟန်ဆောင်ခဲ့သောလုပ်ရပ်သည် ပြန်လည်
အသက်ဝင်လျှပ်ရှားလာချေပြီ။

သက်-။ သက်သက် ခေါ် မေသက်ပန်။

တစ်ချိန်က ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဘေးမှမြို့ကလေးတစ်
မြို့တွင်ကြုံဆုံခဲ့ရသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်...

သူ့နှလုံးသားထဲမှာ နေရာယူစိုးမိုးခဲ့ဖူးသောမိန်းကလေး၊

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလှလင်

ထိုမိန်းကလေးမေသက်ပန်ကို သူ၏လက်ရှိရုပ်ရည်နှင့်
တော်မီသန်းနိုင်ဆိုသောနာမည်ပိုင်ရှင်အဖြစ် မည်သို့တွေ့ဆုံရပါ
မည်လဲ။

တော်မီသန်းနိုင်၏အတွေးစများသည် လွန်ခဲ့သောအနှစ်
နှစ်ဆယ်က ရော့တီမြစ်ရိုးသွားသင်္ဘောသားဘဝအတွေ့အကြုံ
များဆီသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေသည်။

တော်မီ၏ဘဝတွင် ကျေးဇူးရှင်ပေါင်းများစွာရှိခဲ့ဖူးလေ
သည်။ ဆင်းရဲချို့တဲ့သောဘဝတွင် ကိုယ်တိုင်တတ်စွမ်းနိုင်ခွင့်မ
ရှိသည့်ကိစ္စများအတွက် အားကိုးအားထားပြုရာများ၏အားပေး
ထောက်ပံ့မှုကိုခံယူရင်း... ကျေးဇူးရှိသူများ တစ်စည်းတစ်ဖွဲ့
ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မုဆိုးမမိခင်ကြီး၏ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာရုန်းကန်နေရသော
အဖြစ်ကို တော်မီက အကြီးဆုံးသားအဖြစ်နှင့်ကူညီပံ့ပိုးရဖို့
တာဝန်ရှိလာခဲ့သည်။ တော်မီအောက်တွင် ညီနှစ်ယောက်နှင့်ညီ
မတစ်ယောက်တို့ရှိပါသေးသည်။

တော်မီဘွဲ့ရပြီးသည်အချိန်တွင် ဝင်ငွေရသောအလုပ်
အကိုင်တစ်ခုကိုမဖြစ်မနေလုပ်ရပေတော့မည်။ ခေတ်ကာလအ
ရ အစိုးရအလုပ်တစ်ခုကိုဝင်လုပ်ဖို့သာ ထွက်လမ်းရှိလေသည်။

ဆောင်းလုလင်

အစိုးရအလုပ်လုပ်လျှင်လဲ ခက်ခဲစွာရှာဖွေကြိုးစားနိုင်မှ အောက်
တန်းစာရေးတစ်နေရာရနိုင်လေ၏။

သည်လိုအခြေအနေမျိုးတွင် တော်မီသည်လည်း ထို
ခေတ်၏လူငယ်များနည်းတူ ကြီးပွားရာလမ်းကြောင်းတစ်ခုကို
မျှော်လင့်စိတ်ကူးယဉ်မိလေသည်။

နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားဘဝသည် ထိုခေတ်လူငယ်များ၏
ကြီးပွားရာထွက်ရပ်လမ်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေ၏။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့
တရားဝင်ထွက်ခွင့်ရှိရုံမက ဝင်ငွေကိုလည်း ဒေါ်လာဖြင့်ရနိုင်
သည်။ တန်ဖိုးရှိသောဒေါ်လာငွေသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော
ဘဝကိုပို့ဆောင်ပေးနိုင်ပေ၏။

သို့ရာတွင် သင်္ဘောပေါ်တက်ခွင့်ရဖို့တော့ ငွေပေါင်း
များစွာရင်းနှီးရပေသေး၏။

သည်လိုအခြေအနေမျိုးတွင် အောင်မျိုးခိုင်တို့မိသားစု
သည်လည်း တော်မီအတွက် ကျေးဇူးရှင်စာရင်းဝင်များဖြစ်လာ
ရလေသည်။

အောင်မျိုးခိုင်သည် တော်မီနှင့်မူလတန်းဘဝမှပင်သူ
ငယ်ချင်းများဖြစ်ကြကာ... မိဘများကလည်း တစ်ရုံးထဲအတူ
လုပ်ကြသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြစ်ကြလေ၏။

ငယ်ဘဝမှာတော့ တော်မီနှင့်အောင်မျိုးခိုင်တို့ဘဝများ
မှာ မခြားနားလှပါချေ။

ဆောင်းလုလင်

တော်မီဖခင်ကြီးအသက်လေးဆယ်စွန်းစ ငယ်ရွယ်စဉ်
မှာပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရခြင်းက... တော်မီနှင့်အောင်မျိုးခိုင်တို့
ဘဝများကို ခြားနားသွားစေရန်ခွဲခြားပစ်လိုက်သည်ဖြစ်ရပ်ဆိုး
တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေ၏။

အောင်မျိုးခိုင်၏ဖခင်ကြီးဦးကျော်ခိုင်က ရာထူးအဆင့်
ဆင့်တက်ကာ တော်မီနှင့်အောင်မျိုးခိုင်တို့ ဘွဲ့ရပြီးချိန်တွင်...
ညွှန်ကြားရေးမှူး တစ်ယောက်အဖြစ် အာဏာရော၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်
ပါ တိုးမြှင့်နေပြီဖြစ်လေသည်။

အန်ကယ်ဦးကျော်ခိုင်ကပင် တော်မီနှင့်အောင်မျိုးခိုင်
တို့ နိုင်ငံခြားသင်တန်းတက်နိုင်ရန် ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့လေသည်။
အောင်မျိုးခိုင်၏မိဘများက သား၏သူငယ်ချင်းတော်မီကို သား
နှင့်မခြား ချစ်ခင်ခဲ့ပေသည်။

ဦးကျော်ခိုင်၏စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် တော်မီရော၊ အောင်မျိုး
ခိုင်ပါ ပြည်တွင်းသင်တန်းတစ်စင်း၌အလုပ်ရရှိခဲ့လေသည်။ ရော
ဝတီမြစ်ရိုးသွားဆင်ပြောင်ဆွဲသင်တန်း၌ဖြစ်ပါ၏။

ဆင်ပြောင်သင်တန်းတွင် ပြည်တွင်းသင်တန်းအတွေ့အ
ကြုံကိုယူကာ... သင်တန်းတက်ရောက်ပြီးလျှင် နိုင်ငံခြားသင်တန်း
လိုက်နိုင်သည်ထိ အန်ကယ်ဦးကျော်ခိုင်က စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်ပါ
၏။ တော်မီအတွက် အရင်းအနှီးကိုလည်း အောင်မျိုးခိုင်တို့မိ
သားစုက စိုက်ပေးထားမည်ဖြစ်လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

ထိုသို့ဖြင့် သူငယ်ချင်း အောင်မျိုးခိုင်တို့မိသားစုသည်
တော်မီအတွက် ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဧရာဝတီသင်္ဘောသားဘဝမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်
ပျော်ခဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောသားအတွေ့အကြုံကို ပြည်တွင်းသ
င်္ဘောမှရယူနိုင်ခဲ့သည်။

ဆင်ပြောင်သည် ဆွဲသင်္ဘောတစ်စင်းဖြစ်ပါ၏။ အခြား
သောကုန်တင်သဗ္ဗန်ကြီးများကို တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ဆွဲယူ
ပို့ဆောင်ပေးရသည်။

သူတို့သည် သရက်မြို့ကိုဖဟိုထား၍ အထက်အောက်
စုန်ဆန်ကာတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရလေသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှဝန်
ထမ်းဘဝမှာ သူတို့အတွက်လွယ်ကူချောမောခြင်းရှိသည်ဟုဆိုနိုင်
လေသည်။ အရာရှိကြီးတစ်ဦး၏အဆက်အနွယ်များအဖြစ် သူတို့
ကို အခြားဝန်ထမ်းများက ဦးစားပေးခဲ့ကြပါသည်။

ဘွဲ့ရပြီးစလူငယ်လေးများမို့ တာဝန်ထက် ပျော်ရွှင်မှု
ကိုပိုမိုဦးစားပေးရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ အလုပ်ကလည်း လူကြီးမိဘ
အုပ်ထိမ်းမှုနှင့်ကင်းကွာကာ လွတ်လပ်စွာသွားလာလှုပ်ရှားခွင့်
ရသောအလုပ်မျိုးမို့ တော်မီနှင့်အောင်မျိုးခိုင်သည် လွတ်လပ်
စွာအပျော်ကြီးပျော်ခဲ့ကြသည်။

ဆောင်းလုလင်

ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုရောက်တိုင်း မြို့ပေါ်တက်၍ လည်ကြပတ်ကြ၊ စားကြသောက်ကြနှင့်။ သည်တွင် သူတို့၏အရွယ်၊ သူတို့၏ရုပ်ရည်၊ သူတို့၏အလုပ်အကိုင်အရ သူတို့အပေါ်စိတ်ဝင်စားလက်ခံသော မိန်းကလေးများစွာနှင့်လည်း တွေ့ဆုံရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ပြောရလျှင် တော်မီမှာရော၊ အောင်မျိုးခိုင်မှာပါ... တစ်ရွာတစ်ကျိဆောက်ထားခဲ့သော ချစ်သူရည်းစားများစွာသည် သဘောဆိုင်ကပ်ရာဆိပ်ကမ်းမြို့တိုင်း၌ရှိခဲ့ပါသည်။

တော်မီသန်းနိုင်ကတော့ ပိုမိုချောမောလှပကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသောကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ယောက်ျားပီသခန့်ညားသူမို့ အောင်မျိုးခိုင်ထက်ပို၍ မိန်းကလေးတို့၏စိတ်ဝင်စားမှုကိုခံယူခဲ့ရလေသည်။

အောင်မျိုးခိုင်ကတော့ ဝပိုင်သောခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ပါးစုံဖောင်းဖောင်း ဗိုက်ပူပူနှင့် အစားပုတ်သောလူဝကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သူတို့အတွက်အမှတ်တရဖြစ်စေခဲ့သောဖြစ်ရပ်မှာ တစ်ခါတွင် သရက်မြို့ဆိပ်ကမ်း၌ကြုံဆုံခဲ့ရလေသည်။ ထိုအခေါက်သည် သရက်မြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ ပထမဆုံးသူတို့ရောက်ဖူးသောအခေါက်လည်းဖြစ်လေ၏။

သရက်မြို့ဆိပ်ကမ်းသို့မဆိုက်ကပ်မီတစ်ညက... သူတို့သဘောသည် ပြည်မြို့မှထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

ဆောင်းလုလင်

အလာခရီးတွင် မည်သည်တဝန်မှမပါခဲ့ချေ။ သရက် ဆိပ်ကမ်းရောက်မှ ဘိလပ်မြေများတင်ဆောင်သည့်သဗ္ဗန်ကို ဆွဲယူ၍ အထက်ဖက်သို့ပို့ဆောင်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

တော်မီနှင့်အောင်မျိုးခိုင်သည် ထိုညက သူတို့အခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်ထဲအရက်ဝိုင်းဖွဲ့ကာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် အရက်မူးမူး ရီရီဝေဝေ ဖြင့်ပင်... ပျော်စရာကစားနည်းလေးတစ်ခုကိုကစားရန် သဘောတူညီခဲ့ကြလေသည်။

ရှေ့ရောက်မည့်ဆိပ်ကမ်းတွင် ကမ်းပေါ်တက်သည့်အခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်နာမည်ချင်းလဲလှယ်၍ မိတ်ဆက်ကြရန်သဘောတူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကစားနည်းလေးတစ်ခုသာပါ။ ပျော်ရုံသက်သက်လေးအတွက်ပါ။

သူတို့၏ ထိုကစားနည်းလေးသည် နောင်တစ်ချိန်၌ သူတို့အတွက် ဘဝနှင့်ချီသောမှားယွင်းမှုကြီးတစ်ခုဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုမမျှော်လင့်ခဲ့ကြချေ။ သဘောပေါ်မှ အခြားသူများသည်လည်း သူတို့၏ကစားပွဲကိုမသိခဲ့ကြချေ။

ထိုစဉ်ကတော့... တော်မီသန်းနိုင်နှင့်အောင်မျိုးခိုင်တို့သည် အရက်မူးမူးဖြင့် သူတို့၏ကစားနည်းအစီအစဉ်ကို ပျော်စရာ၊ရင်ခုန်စရာပွဲလေးတစ်ခုအဖြစ်မျှော်လင့်ကာ စီစဉ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဆောင်းလုလင်

“ ကဲ-ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့နာမည်ဟာအောင်မျိုးခိုင်ဖြစ်
သွားပြီ ”

တော်မီသန်းနိုင်က အရက်ခွက်ကိုမြှောက်ရင်းပြောလိုက်
သည်။

“ ဟဲလိုမိုင်ဖဲရဲင်း၊ ဝှပ်စ်ယူဝါနိမ်း ”

တော်မီသန်းနိုင်ကမေးလိုက်ရာ အောင်မျိုးခိုင်ဆိုသော
လူဝဲကြီးက အရက်ဖန်ခွက်ချင်းခွက်ထိကပ်စေကာ ပြန်ပြော
လိုက်လေသည်။

“ မိုင်နိမ်းအစ်စ် တော်မီသန်းနိုင် ”

“ ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ”

အရက်ကိုပြိုင်တူသောက်လိုက်ကြကာ နှစ်ယောက်သား
ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

ဆောင်းလုလင်

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ... ဆင်ပြောင်သဘောသည် သရက်မြို့ဆိပ်ကမ်း၌ဆိုက်ကပ်ခဲ့လေသည်။

သရက်ဆိပ်ကမ်း၌ တော်မီသည် မေသက်ပန်ဆိုသော မိန်းကလေးကို တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူတို့ရဲ့ကစားနည်းအစီအစဉ်အရ မေသက်ပန်ကတော့ တော်မီကို အောင်မျိုးခိုင်အဖြစ်နှင့်သာသိခဲ့လေသည်။

အစပိုင်းမှာ လူချင်းလွဲ၍သိရှိနေခြင်းအပေါ် ပျော်စရာ တစ်ခုသဖွယ်ထင်မြင်ခဲ့သည်။ သက်သက်နှင့်ကြူကြူတို့ကတော့ ရိုးသားစွာပင် သူတို့မိတ်ဆက်ထားသည်အတိုင်း နာမည်ချင်းလွဲ၍မှတ်ယူနေကြပေသည်။

သရက်မြို့၌ သူတို့သည် တော်မီကအောင်မျိုးခိုင်အဖြစ် ၎င်း၊ အောင်မျိုးခိုင်ကတော်မီအဖြစ်၎င်းလှုပ်ရှားခဲ့ကြလေသည်။

တော်မီသည် မေသက်ပန်အပေါ်တွင် များစွာသောမိန်းကလေးများအပေါ်ထားခဲ့သည့်သဘောထားအတိုင်း အစပိုင်း၌ ရှိခဲ့လေသည်။

သို့သော်... မေသက်ပန်၏ရိုးသားပုံ၊ မေသက်ပန်သူ့အပေါ်မှာတကယ်ချစ်မြတ်နိုးပုံများကိုတွေ့လာရသည့်အခါ တော်မီ၏အချစ်စိတ်များသည် မေသက်ပန်အပေါ်တွင်ရောင်ပြန်ဟပ်လာခဲ့လေ၏။

“ ငါတော့ သက်ကိုတကယ်ချစ်မိသွားပြီပိုးအောင် ”

ဆောင်းလုလင်

တော်မီက သူ့ခံစားချက်ကို အောင်မျိုးခိုင်ကိုရင်ဖွင့်ပြ
တော့ အောင်မျိုးခိုင်ဆိုသောလူဝကြီးက ရယ်မောနေလေသည်။

“ တို့ သူ့ကိုညာထားတွေကို ငါဖွင့်ပြောလိုက်တော့
မယ်ကွာ ”

“ မင်းဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့အခါကျမှ သက်သက်ကမင်းကို
မုန်းသွားမှာမကြောက်ဖူးလားတော်မီ ”

“ ဟင်- ဘာလို့မုန်းရမှာတုန်း ”

“ သူ့ကိုညာထားတာသိသွားလို့လေ ”

“ အဲဒါကြောင့် ဆက်မညာပဲ စောစောစီးစီးဝန်ခံထား
မလို့ပါဖိုးအောင်ရာ ”

“ မင်းတကယ်ပဲ ဒီကောင်မလေးကိုအတည်ပေါက်စွဲနေ
ပြီလားတော်မီ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ကိုလက်ထပ်ယူဖို့ထိရည်ရွယ်
တယ် ”

“ တို့ရည်ရွယ်ချက်က အစတောင်မစရသေးဘူးလေ
တော်မီ၊ မင်းဘဝကို ဒီအညာမြို့လေးမှာမျှပ်နှံလိုက်တော့မလို့
လား ”

“ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်တက်
ဖြစ်မှ ငါ့ဘဝလူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်မယ်ဆိုတာငါမမေ့ပါဘူး၊
ငါဆိုလိုတာက အိမ်ထောင်ပြုမယ်တစ်ချိန်ကျရင် သက်ကိုပဲ
လက်ထပ်မယ်လို့ဆိုလိုတာပါ။ အဲဒီတော့ ချစ်သူချင်းသံသယ

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

ကင်းအောင် တို့နောက်ထားတာကို ခုကတည်းကဖွင့်ပြောထား လိုက်တော့မယ်ဖိုးအောင်ရာ ”

“ အင်းလေ... မင်းသဘောပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကြာ လေသက်သက်ကတို့လှည့်စားထားတာကိုယုံလေဖြစ်လာမှာ၊ အဲဒီ တော့မှရှင်းပြရင် ပြသနာကရှင်းမရတွေဖြစ်ကုန်ပြီး သူတကယ်စိတ်ဆိုးသွားနိုင်တာပဲ၊ တို့လိမ်ထားတာလဲ ဘာအ ကြောင်းမှ မယ်မယ်ရရမရှိဘူး၊ ဂိမ်းတစ်ခုလိုကစားထားတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲတော်မီ ”

သို့သော် သူသည်တော်တော်နှင့်ဖွင့်မပြောခဲ့မိပေ။

သက် သူ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားမှာကိုစိုးရွံ့ကာ ပြောဖို့အားယူ ရင်းနှင့်ပင် အချိန်ကကုန်ခဲ့လေသည်။

... “ မောင် သက်ကိုပြောပြစရာတစ်ခုရှိသေးတယ် ”

... “ နောက်တစ်ခေါက်မှမောင်ပြောပါတော့မယ်လေ ”

... “ ရင်ထိတ်စရာအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးသက်ရယ်၊ မောင်ပြောရင်သာ သက်စိတ်မဆိုးရဘူးနော် ”

... “ မောင်ပြောမယ်ဝန်ခံစကားကိုကြားရရင် သက် မောင်ကိုစိတ်မဆိုးရဘူးနော် ”

... “ မောင် ပြောဖို့အားမရှိသေးလို့ပါသက်ရယ် ”

... “ မောင်ကိုယုံပါ၊ စိတ်ချပါသက်ရယ်၊ မောင် ပြောမယ်စကားဟာ သက်နဲ့မောင်တို့အချစ်ရေးမှာ ဘာမှ အခု အခဲဖြစ်သွားစရာအကြောင်းမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

... စသည်စကားများဖြင့်သာ စကားပလ္လင်ခံထားခဲ့မိသည်။

ဖွင့်ပြောတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသောအခေါက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြည်ဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရလေသည်။ အောင်မျိုးခိုင်၏ဖခင်ကြီးက ကြေးနန်းဖြင့် အကြောင်းကြားကာ ခေါ်ယူလိုက်သည်အတွက် ဆင်ပြောင်သင်္ဘောမှအလုပ်ထွက်ကာ ရန်ကုန်သို့အမြန်ပြန်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထိုအဖြစ်လောက်နှင့်လဲ သက်နှင့်ဝေးကွာပြတ်တောက်သွားလိမ့်မည်ဟု တော်မီကမထင်ခဲ့ချေ။

သက်ကိုအကျိုးအကြောင်းစာလှမ်းရေးမည်။ သက်လဲ မကြာခင်ရန်ကုန်မှာပညာရေးတက္ကသိုလ်လာတက်တော့မှာမို့ သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ဆုံခွင့်ရလိမ့်မည်ဟုယုံကြည်နေခဲ့သေးသည်။

သို့သော်- ကံကြမ္မာကဖန်တီးလိုက်သောအဖြစ်များက မယုံကြည်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင်မြန်ဆန်လှလေ၏။ အလှည့်အပြောင်းများလှလေ၏။

ဆင်မလိုက်မှာ သူတို့သင်တန်းတက်ဖို့ပြင်ဆင်နေဆဲမှာပင် အောင်မျိုးခိုင်၏အစာအိမ်ရောဂါသည်ဆိုးဝါးလာကာ ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ အောင်မျိုးခိုင်သင်တန်းမတက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ တော်မီတစ်ယောက်သာ သင်တန်းတက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆေးရုံတင်ပြီး ၂လအကြာ၌ အောင်မျိုးခိုင်ဆုံးလေသည်

အောင်မြင်မှုလမ်းညွှန်

အောင်မြင်မှုခံစားရခြင်းသည် သူ့မိသားစုအတွက် ရ တနာတစ်ပါးဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်သလို... တော်မီအတွက်လဲ အား ကိုးပြုရာမဏ္ဍိုင်ကြီးတစ်ခုပိုလဲရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သည်အချိန်ထိ သူသည် သက်ကိုစာရေး၍အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရန်စိတ်ကူးမိဆဲဖြစ်သည်။ သက်သည်လည်းသူ့ရင်ထဲမှာ အချိန်ပြည့်စိုးမိုးနေဆဲဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

သင်တန်းပြီးဆုံးပြီ။

နိုင်ငံခြားသင်တန်းပေါ်တက်ရန် ပို့ပေးမည်ပွဲစားအား ငွေချေပေးရုံနှင့် ထွက်ခွင့်ရတော့မည်။

ယခင်အစီအစဉ်မှာ အောင်မြင်မှုခံစားရခြင်းနှင့်တော်မီအတွက် ပေးစရာရှိသည်ငွေကို အောင်မြင်မှုခံစားရခြင်းကဏ္ဍခွဲကဏ္ဍပေး မည်ဖြစ်သည်။ နောင်မှ တော်မီကပြန်ဆပ်ရန်စီစဉ်ထားလေ၏။

အောင်မြင်မှုခံစားရခြင်းတရားဆုံးပါးသွားတော့ ပေးစရာရှိ သည်ငွေကို အောင်မြင်မှုခံစားရခြင်းဆီကတောင်းခံဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ် နေရသည်။ ပေးရမည်ငွေမှာတစ်သိန်းတိတိဖြစ်ပါ၏။

ထိုခေတ်ကတစ်သိန်းဆိုသောငွေသည် ရွှေတစ်ကျပ် သားကို ခုနစ်ထောင်ရှစ်ထောင်လောက်သာ ပေါက်ဈေးရှိသော ခေတ်မီ အဘိုးတန်လှပေသည်။

ဆောင်းလုလင်

ပွဲစားကိုထိုငွေမပေးပဲနှင့်လဲ သဘောပေါ် မတက်နိုင်။
တကယ်တန်း သဘောလိုက်ဖြစ်လျှင်လည်း မကြာခင်အချိန်မှာ
ထိုငွေကြေနိုင်ပါသည်။

အခက်အခဲကြားမှာ တော်မီချွေးပြန်နေဆဲ သူ့ဘဝထဲ
သို့ မြတ်ရည် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ မြတ်ရည်ကလဲ အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခုပဲ၊ သိပ်
ချမ်းသာကြတယ်သား၊ သားသဘောပေါ် တက်ဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်
နေပြီဆိုတာသိရတော့ မြတ်ရည်အမေက သားကိုသူ့သမီးနဲ့
ပေးစားချင်တယ်တဲ့ ”

“ ဗျာ ”

အဖြစ်အပျက်ကဆန်းတော့မဆန်းပေ။ သဘောသား
တွေ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာထက်ခေတ်ကောင်းနေသောကာလ
ဝယ်သမက်ဖမ်းသူတွေလည်း ပေါ်လှသည်။ ငွေထုတ်ပေးရုံနှင့်
သဘောပေါ်တက်ခွင့်ရဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော သူ့ကို
မက်မည်ဆိုက သမီးရှင်တွေမက်မောလောက်သောအနေအထား
ဖြစ်ပေသည်။

“ လိုတဲ့ငွေကိုသူတို့ကထုတ်ပေးမယ်တဲ့ ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ပထမဆုံးသတိရလိုက်သူက မေသက်ပန်
ဖြစ်သည်။ သက်ကို ဝန်ခံစရာရှိတာပင် ဝန်ခံရသေးပါလား။
သက်နှင့်ဝေးရမည်အရေးကိုတွေးရုံနှင့် သူ့ရင်မှာလေးလာသည်။

ဆောင်းလုလင်

အမေကတော့ တစ်မိသားစုလုံးရှေ့ရေးအတွက် မြဝတီရည်တို့ ဖက်ကစပ်ဟပ်လာတာကို လက်ခံလိုက်စေချင်သည်။

အမေက သူ့ကိုတိုက်လည်းတိုက်တွန်း၊ မြဝတီရည်အကြောင်းကိုလည်း မကွယ်မဝှက်ပြောပြသည်။

“ ကလေးမကခေတ်တော့ဆန်တယ်၊ ရည်းစားလဲများတယ်၊ နောက်ပြီး ... ”

မြဝတီရည်အကြောင်းစုံကိုသိရသည်တွင် သူကအပြတ် ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်လေသည်။

ကြားထဲကမျက်ရည်ကျရသူက အမေ။

“ စဉ်းစားပါဦးသားရယ်၊ သားသဘောပေါ်တက်ဖို့က လက်တစ်ကမ်းလိုတော့တာပါကွယ်၊ ဒီလောက်ထိကြိုးစားလာသမျှတွေကိုရေစုန်မျှောပစ်တော့မလားသားကြီးရယ်၊ အမေတောင်းပန်ပါတယ်ငါ့သား၊ သားမှာ ညီတွေညီမတွေရှိသေးတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ကွယ်၊ အမေတောင်းပန်ပါတယ်သားကြီးရယ် ”

မိခင်ဖြစ်သူက

သားကိုမျက်ရည်လည်ရွဲပြန်လည်တောင်း ပန်ရသည်အဖြစ်ကို သူ့ကြာရှည်မခံစားနိုင်တော့ချေ။ သူ၏အ နစ်နာခံမှုသည် သူ့အတွက်လည်းမဟုတ်။ အမေ့အတွက်လည်း မဟုတ်။ တစ်မိသားစုလုံးအတွက်ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

နောက်ဆုံးတော့ အငယ်များ၏ဘဝရွှေ့ရေးကိုကိုင်ကွက်ကာ သူ့သဘောပေါ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မဖြစ်မနေတက်ရမည်လမ်းကိုရွေးချယ်လိုက်ရတော့သည်။

အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ မြဝတီရည်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ရလေ၏။ လက်ထပ်ပြီးတစ်လကြာသည်နှင့် သူ့သဘောပေါ်တက်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။

ငွေထုတ်ပေးခဲ့တဲ့မြဝတီရည်တို့သားအမိဟာ သူ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ခဲ့ရပြန်တာပေါ့။ မြဝတီရည်သည် ထိုကျေးဇူးကို အကြောင်းပြုကာ သူ့ကိုအမြဲတစေအထက်စီးမှဆက်ဆံခဲ့လေ၏။

ဒါတွေထားပါတော့။ နဂိုကတည်းက မေတ္တာကိုအရင်းခံသောအိမ်ထောင်ရေးမှမဟုတ်ပေပဲ။

သူ့အသည်းကွဲခဲ့ရခြင်းမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိရှာသောသက်အပေါ်ကို သစ်စိမ်းချိုးချိုးသကဲ့သို့ ယတိပြတ်ခွဲခွာခဲ့ရခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သက် ဘယ်လိုများခံစားရမလဲ။

နိုင်ငံခြားသို့ထွက်ခွာလုဆဲအချိန်အထိ သူ့စဉ်းစားမရဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သက်ဆီစာရေးပြောပြရလျှင်ကောင်းလေမည်လား။ သူသည် နာမည်ချင်းလဲ၍လှည့်စားထားသည့်အဖြစ်ကိုပင် သက်ကိုဝန်မခံရသေးချေ။

သူ့ဖက်က သစ္စာဖောက်ဖျက်မိတဲ့အဖြစ်ကိုရော၊ နာမည်လွဲ၍ လှည့်စားထားသည့်အဖြစ်ကိုပါ တပြိုင်ထဲဝန်ခံလိုက်ရင် သက်တစ်ယောက်ဘယ်လိုများခံစားရလေမလဲ။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလှလင်

နောက်ဆုံးတော့ တော်မီသည် မေသက်ပန်ထံသို့ မည်
သည် ဆက်သွယ်မှုမှမပြုလုပ်ဖြစ်တော့ပဲ နိုင်ငံခြားသို့ထွက်ခွာ
သွားခဲ့လေသည်။

ရှိပါစေတော့။ သက်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ သူ့ကို
အောင်မျိုးခိုင်အမှတ်နဲ့ပဲ ချစ်နေပါစေတော့။ ပေါင်းဖက်တွေ့ဆုံ
ဖို့အခွင့်အရေးမရတော့တဲ့အတူတူ သက်ခံစားရမယ့်စကားတွေ
နဲ့မနှိပ်စက်ချင်တော့ပါ။ သက်ရဲ့အမြင်မှာ သူ့ချစ်သူအောင်မျိုး
ခိုင်ဟာ ကွယ်လွန်တိမ်းပါးသွားပြီ၊ သည်လောကမှာမရှိတော့ဘူး
လို့ပဲမှတ်ယူနေပါစေတော့။

သူငယ်ချင်းအောင်မျိုးခိုင်၏နာရေးကို သတင်းစာမှာ
ဖတ်ရလျှင်... သက်တစ်ယောက် သူ(တော်မီသန်းနိုင်)ကိုပဲ သေ
သွားပြီဟုမှတ်ယူရှာပေလိမ့်မည်။

သည်လိုနှင့် တော်မီသည် မည်သည်ဖြေရှင်းချက်မှပေး
မနေတော့ပဲ မေသက်ပန်ကို ခွဲခွာခဲ့ရလေသည်။

ကြာလေပြီ။ အဖြစ်အပျက်တို့က နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ပင်
ကြာလေပြီ။

ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ သက်ဆိုသောအရိုးခံမလေးကို
တော့ တော်မီသန်းနိုင်မေ့လို့မရခဲ့ပါ။

သို့သော် သက်နှင့်ပြန်လည်ဆုံဆည်းဖို့ကိုတော့ သူမ
ကြိုးစားတော့ပါ။

ဆောင်းလုလင်

သည်လိုပဲနေလာရာက အချိန်၏ကုစားမှုဖြင့် သူသည်
လည်းရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာခဲ့ပြီ။

အရွယ်ရောက်လာသည်သမီးလေးကို စိတ်မချ၍ သ
ဘောဆက်မလိုက်တော့ပဲ မြန်မာပြည်မှာပဲ ကုပွဏီတစ်ခုထောင်
ကာအေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနေလာသောအချိန်တွင်မှ...

သက်သည် သူ့ဘဝထဲသို့ တစ်ဖန်ပြန်လည်ဝင်ရောက်
လာပြန်လေပြီ။

ကမ္ဘာကြီးဟာကျဉ်းလှချေလား။ သမီးရဲ့ချစ်သူရော
အောင်ဟာ သက်ရဲ့တူဆီပါလား။

သက် သူ့ဆီလာ၍တွေ့ဆုံမည်ဆိုသည်မှာ မည်သည့်
ရည်ရွယ်ချက်နှင့်လဲ။

သက်ကို သူ့ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ
လဲ။

တော်မီသန်းနိုင်အမှတ်နှင့်
လာရောက်တွေ့ဆုံမည်သက် သည် သူ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ပါက
ဘယ်လိုများခံစားလိုက်ရ လေမလဲ။

အချိန်ကား တစစနှင့်ချိန်းဆိုထားသော ညနေငါးနာရီ
အနားသို့ နီးကပ်၍လာလေပြီ။

ဆောင်းလုလင်

ညနေငါးနာရီတိတိတွင် ဧရာဝတီဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီသို့ ဒေါ်မေသက်ပန်ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ဆောက်တည်ရာမရအောင်လှုပ်ရှားနေသော ဦးတော်မီသန်းနိုင်သည် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာသော မေသက်ပန်ကိုအမြင်တွင် အံ့ဩသွားရလေ၏။

မေသက်ပန်က တည်ငြိမ်ဣန္ဒြေရစွာပင် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သက်က လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ဆယ်ကအတိုင်း လှတုန်းပါလား။ ယခုမြင်နေရသောအလှက နုနယ်ပျိုမြစ်သောအလှတော့မဟုတ်၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သောအလှဖြစ်လေသည်။

ဦးတော်မီသန်းနိုင်အံ့ဩသွားရခြင်းအကြောင်းမှာ... သူ့ကိုမြင်လိုက်ရ၍ သက်မျက်နှာတွင် အံ့ဩမှုတစ်စုံတရာပေါ်လွင်မလာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ သက်- ထိုင်-ထိုင်ပါသက် ”

သူကသာတုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ အသံများတုန်ယင်နေလေသည်။

“ ရှင်ရုံးခန်းဟာ ရှင်နဲ့ကျွန်မဆွေးနွေးဖို့အတွက်လုံခြုံမှုရှိပါတယ်နော် ကိုတော်မီသန်းနိုင် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ရှိပါတယ်သက်၊ ဝန်ထမ်းအားလုံးရုံးဆင်းသွားပါပြီ၊ အစောင့်ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်၊ ကိုယ်မခေါ်ပဲသူ အခန်းထဲဝင်မလာပါဘူး ”

“ ကြားဖို့မသင့်တော်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စတွေကို ဆွေး နွေးရမှာမို့ ဘယ်သူမှအနားမှာရှိမနေဖို့ လိုပါတယ်ကိုတော်မီ၊ ကျွန်မက ရှင်ကို ကိုတော်မီလို့ပဲခေါ်မယ်နော်၊ တကယ်တော့ တော်မီသန်းနိုင်ဆိုတာသာ ရှင်နာမည်အစစ်အမှန်မဟုတ်လား ”

“ သက်-သက်ရယ်၊ ဒါတွေကိုသက်သိပြီးပြီပေါ့နော်၊ ဒါအတွက် မောင်မတောင်းပန်တော့ပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါလို့သာ ”

“ ကျွန်မကို မေသက်ပန်လို့ပဲ နာမည်အရင်းအတိုင်း ခေါ်ပြီး ရှင်ကိုယ်ရှင်လဲ မောင်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို မေ့ပစ် လိုက်ပါကိုတော်မီ၊ တကယ်တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ ဘာမှမပတ် သက်တော့တဲ့သူတွေပဲရှင် ”

“ သက်ရယ် ”

“ ကျွန်မတစ်ခုမေးပါရစေ၊ ရှင်နဲ့ကိုအောင်မျိုးခိုင်ဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တစ်ယောက်နာမည်ကို တစ်ယောက်လဲလှယ် ပြီးပြောခဲ့ကြတာလေ ”

“ ဒါကို သက်ဘယ်လိုလုပ်ပြီးအမှန်အတိုင်းသိသွား သလဲဆိုတာ မောင်- ကျွန်တော်သိပါရစေ ”

“ ကျွန်မဟာ မနူးမနပ်အရွယ်တုန်းက ရှင်တို့ရန်ကုန် သားတွေလှည့်ဖျားသမျှကိုခံခဲ့ရပါတယ်ကိုတော်မီ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ သက်ရယ် ”

“ ကျွန်မသာ နောင်ဆယ်နှစ်အကြာမှာ ကိုအောင်မျိုး ခိုင်တို့အိမ်ကိုမရောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် အခုအချိန်ထိအလိမ်ခံနေရဦး မှာပါ။ ကိုယ်ကိုယ်လည်း အညာမိနေမှန်းသိမှာမဟုတ်ပါဘူး ”

“ ဟင်- သက်ကဖိုးအောင်တို့အိမ်ရောက်သွားတယ် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က ကျွန်မကိုအောင် မျိုးခိုင်တို့အိမ်ကိုရောက်သွားခဲ့တယ်။ သတင်းစာမှာပါတဲ့နာရေး လိပ်စာအတိုင်းပေါ့။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မချစ်ခဲ့တဲ့ချစ်သူဟာ တမလွန်ကိုရောက်သွားပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ ကိုယ်ချစ်သူရဲ့အရိပ်တွေ ကိုမြင်ချင်တွေ့ချင်စေရုံနဲ့အရဲစွန့်ပြီးသွားခဲ့တာလေ ”

“ ဖြစ်ရလေသက်ရယ် ”

“ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလဲ အတော်ကိုတုံးမှန်း၊ အ-မှန်း ကိုအဲဒီအချိန်ကျမှသိခဲ့ရတာပါလေ ”

... ..

“ သမီး၊ မေသက်ပန်၊ ဗာမီတစ်ခုမေးပါရစေ၊ ဗာမီ ကိုမှန်မှန်ဖြေမလားဟင် ”

“ ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့ ”

“ သမီးဟာ၊ သမီးဟာ...သားသားရဲ့ချစ်သူလားဟင် ”

“ အို ”

မေသက်ပန်ရှက်ရွံ့စွာခေါင်းကိုငုံထားလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ဖြေပါဦးကွယ်၊ သမီးဟာ သားသားနဲ့ချစ်သူတွေ မဟုတ်လားဟင် ”

ဘာများထူးမည်နည်း၊ လူ့ဘဝမှာမရှိတော့တာဆယ်နှစ် ကျော်ပြီဖြစ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ရဲ့ချစ်သူဖြစ်ကြောင်းကိုဝန်ခံလိုက် တော့ရော ဘာများထူးခြားသွားစရာရှိသလဲ။

“ ဖြေပါကွယ်၊ ဟုတ်တယ်မှတ်လားဟင်၊ သမီးဟာ သားသားရဲ့ချစ်သူမဟုတ်လား ”

သက်သက်သည် ခေါင်းကိုညင်သာစွာညိတ်ပြုလိုက်၏။

“ အို... သမီးရယ် ”

အဘွားကြီးကသူမ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သက်သက်လက် မောင်းများကိုဖြစ်ညစ်လိုက်လေသည်။

သက်သက်ကိုသေချာစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များကျ လာသည်။

“ သမီးလေး၊ မေသက်ပန်၊ မာမိစိတ်မကောင်းလိုက် တာကွယ်၊ သားသားရှိရင်ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော်၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့သမီးလေး၊ သိပ်ချောတဲ့သမီးလေးကို မာ မိချွေးမတော်ချင်လိုက်တာကွယ် ”

မေသက်ပန်လည်း ဒေါ်ခင်မမခိုင်နှင့်ရော၍မျက်ရည် ကျရလေပြီ။

••• ••• •••

ဆောင်းလုလင်

“ ကိုအောင်မျိုးခိုင်မိခင်ကြီးနဲ့အတူအလွမ်းသယ်နေတဲ့ အချိန်ထိ ကျွန်မဟာ အလိမ်မိနေမှန်းမသိခဲ့ဘူး၊ ကိုအောင်မျိုး ခိုင်ရဲ့အခန်းထဲကိုရောက်တော့မှပဲ ... ”

... ...

ညော်ခန်းမှလာလျှင် အခန်းတစ်ခန်းကိုကျော်လွန်ပြီး...
နောက်ထပ်အခန်းတစ်ခုသည် မောင့်အခန်းဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က အခန်းတစ်ခန်းကိုတွန်းဖွင့်လိုက်၏။ အ
ခန်းကိုသော့ခတ်မထားချေ။

“ လာ- သမီး ”

ဒေါ်ခင်မမခိုင်က အခန်းထဲသို့ရှေ့မှဦးဆောင်ဝင်သွား
ကာ မေသက်ပန်ကိုခေါ်လိုက်သည်။

မေသက်ပန်သည် အဘွားကြီးနောက်မှလိုက်ဝင်ရင်း အ
ခန်းထဲသို့မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ လူနေသည်သဖွယ်ပြင်ဆင်ထားသည် ကု
တင်တစ်လုံး။ ကုတင်ပေါ်တွင် သစ်လွင်သည်အိပ်ရာခင်းကိုခင်း
ထားလျှက်ရှိသည်။ ကွယ်လွန်သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်
သည်လူတစ်ယောက်ကို လက်ရှိရှိနေသေးသည်သဖွယ် အလွမ်း
ဖြေဖျောက်နေကြသူများပါလား။

“ ဝင်ခဲ့သမီး၊ အခန်းဟာသားသားရှိစဉ်ကအတိုင်းပါပဲ
ကွယ် ”

ဆောင်းလုလင်

မေသက်ပန်သည် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ အခန်းထဲဝင် လိုက်သည်။ အခန်းမြင်ကွင်းကိုပို၍ထင်ရှားကျယ်ပြန့်စွာမြင်လိုက် ဂုလေ၏။ ကုတင်ဘေးအခန်းဒေါင့်တွင် စားပွဲတစ်လုံး။ အခန်း အလည်နံရံ၌ကပ်လျက်အဝတ်အစားဘီရို။

မေသက်ပန်၏အကြည့်များက ခေါင်းရင်းဖက်နံရံရှိ သုံး ပေနှစ်ပေအရွယ်ဓာတ်ပုံကြီးဆီရောက်သွားလေ၏။

“ ဟင် ”

မေသက်ပန်တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်သွားသည်။

အောင်မျိုးခိုင်၏ဓာတ်ပုံ၊ အောင်မျိုးခိုင်သည် ဓာတ်ပုံထဲ မှအစွမ်းကုန်ပြုံးရယ်ပြနေသည်။ ကင်မရာကိုကြည့်ကာရိုက်ထား သောပုံမှ ဓာတ်ပုံကြည့်သည်သူကို ကြည့်နေပြုံးပြနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှအောင်မျိုးခိုင်ကိုအမြင်တွင် မေသက်ပန်၏ မျက်လုံးများဝေဝါးသွားကာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်၍လာလေသည်။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ဆီသို့ဒလဟောစီးကျလာခဲ့၏။

... ..

ဓာတ်ပုံထဲမှ အောင်မျိုးခိုင်မည်သောလူသားသည် သူမ သိရှိထားသော သူမ၏ချစ်သူမဟုတ်ပါကလား။

ထိုသူကား တော်မီသန်းနိုင်ဟု သူမသိထားသည်။ ဝပိုင် သောလူတစ်ယောက်သာဖြစ်လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

မေသက်ပန်သည်ကြက်သေသေကာ အသက်ရှူရန်ပင်
မေ့လျော့နေမိသည်။

ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသော ဦးခေါင်းကို တည်ငြိမ်စေ
ကာစဉ်းစားကြည့်ရသည်။ တော်မီသန်းနိုင်ဟုသိထားသောသူက
အောင်မျိုးခိုင်ဖြစ်နေသည်။ တော်မီသန်းနိုင်ဆိုသည်မှာလည်း
တကယ်ရှိသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်မမခိုင်ကိုယ်
တိုင်က တော်မီသန်းနိုင်အိမ်ထောင်ကျသွားကြောင်း၊ ကလေး
တယောက်ရပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် သဘောလိုက်နေကြောင်းကိုပြော
ကြားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

အရင်းစစ်လိုက်တော့ ... သူမ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်
ကြောင်းထင်ရှားသွားလေပြီ။

“ ကျွန်မဟာဆယ်နှစ်လုံးလုံးအလိမ်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ
သိလာရတယ်၊ တကယ်လို့များ အဲဒီအိမ်ကိုမရောက်ခဲ့ရင် သေ
သည်ထိအလိမ်အညာခံသွားရမှာပဲ။ ကျွန်မဟာအလိမ်ခံလိုက်ရ
တာကိုသိပေမယ့် မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ မဖော်ထုတ်ရက်ခဲ့ဘူး၊
ရှင်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မချစ်သူတကယ်ကွယ်
လွန်သွားတယ်အမှတ်နဲ့အလွမ်းတွေ့သယ်လို့၊ ကိုအောင်မျိုးခိုင်ရဲ့
မိခင်ကြီးကလဲ ကျွန်မကို သူ့သားရဲ့ချစ်သူအမှတ်နဲ့ခင်မင်လို့၊
သူ့သားအကြောင်းတွေ့ရင်ဖွင့်လို့၊ ဒီအခြေအနေရောက်ပြီးကာမှ
ရှင်တို့သားဟာကျွန်မချစ်သူမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဗလောင်းဗလဲစကား

ဆောင်းလုလင်

ကိုဘယ်လိုပြောထွက်တော့မှာလဲ၊ ကျွန်မဟာရင်နာနာနဲ့ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရတယ်...

“ တကယ်တော့ ကိုအောင်မျိုးခိုင်ရဲ့အမေနဲ့အစ်မဟာ လဲ ဘာမှအပြစ်မရှိကြဘူးလေ၊ ဘာမှမသိရှာကြတဲ့သူတွေ၊ သူတို့ရဲ့ခံစားချက်ကိုကျွန်မမဖျက်ဆီးခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ဟန်ဆောင်ရင်းကြိတ်ခံစားခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မဟာ သူတို့အိမ်ထဲမှာ မူးမေ့လဲသွားတဲ့အထိပါပဲ ”

“ ဖြစ်ရလေသက်ရယ် ”

“ အဘွားကြီးကတော့ ကျွန်မကြေကွဲလွန်းလို့ သတိလစ်လဲကျတဲ့အထိဖြစ်သွားတယ်လို့ထင်နေရှာတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မမေတ္တာကိုလူတစ်ယောက်ကလိမ်ညာယူသွားတယ်ဆိုတာသိလိုက်ရလို့ စိတ်ထိခိုက်ပြီးမေ့လဲသွားရတာပါ ”

“ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ လျှိုက်လျှိုက်လွဲလွဲတောင်းပန်ပါတယ်သက်ရယ်၊ သက်ကြေနှပ်စေမယ်စကားလုံးမျိုး ကိုယ်ရှာမတွေ့တော့ပါဘူး၊တောင်းပန်ပါတယ်လို့ပဲပြောပါရစေတော့ ”

“ ရှင်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ဒါလောက်ရက်ရက်စက်စက်လိမ်ညာလှည့်ဖျားခဲ့ရတာလဲ၊ ကျွန်မသိပါရစေကိုတော်မီသန်းနိုင် ”

“ သက်ရယ်၊ သက်ကိုရည်ရွယ်ပြီးလိမ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကျမ်းကျိန်ပြောရဲပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့အောင်မျိုးခိုင်တို့

ဆောင်းလုလင်

တမင်သက်သက်နောက်ပြီး ကစားနည်းတစ်ခုလိုကစားခဲ့ကြတာ ပါ ”

“ ဘာ- ကစားနည်းဟုတ်လား၊ ရှင်တို့ရဲ့ကစားပွဲက မိန်းမသားတယောက်ရဲ့ ဘဝနဲ့မာနကိုထိပါးစေခဲ့တယ်ကိုတော်မီ ရဲ့၊ ကောင်းပါလေ့ရှင် ”

မေသက်ပန်က စက်ဆုပ်နာကြည်းစွာပြောလိုက်လေ သည်။

“ ပြောပါတော့လေ၊ ကိုယ်မှာသက်ကိုတောင်းပန်ဖို့ သက်ကြော့နပ်မယ်စကားလုံးမျိုးရှာမတွေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် က လေးတွေအတွက်တော့ ကိုယ်တောင်းပန်ပါရစေ၊ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါရစေသက် ”

“ ကလေးတွေအတွက် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကလဲ ကလေးတွေအတွက်လာခဲ့တာပါ၊ ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့လာတာမဟုတ်ပါ ဘူး ”

“ ကလေးတွေမှာဘာမှအပြစ်မရှိပါဘူးသက်၊ ကလေး တွေရဲ့ကိစ္စကိုသဘောတူစေချင်ပါတယ် ”

“ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသဘောမတူပါဘူးကိုတော်မီသန်း နိုင်၊ ကျွန်မမှာလုံလောက်တဲ့အကြောင်းပြချက်ရှိပါတယ် ”

“ ကိုယ်ရဲ့မိတ်မှားမှုတွေအတွက် ကလေးတွေကိုအပြစ် ပုံမချပါနဲ့သက်ရယ် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဩ- ရှင်က အဲဒီလိုထင်နေတာကိုး၊ ကျွန်မက ရှင်ကိုအညှိုးထားပြီး ရှင်သမီးနဲ့ကိစ္စကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလာ လုပ်တယ်လို့ထင်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်စ ကိုတော်မီ၊ ဝေးသေး တယ်ရှင်၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ရှင်ဆိုတဲ့သူဟာ အောင်မျိုးခိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ရော၊ တော်မီသန်းနိုင်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ရော မရှိတော့ပါ ဘူး ”

“ဟင်-ဒါဖြင့် ကလေးတွေကိုဘာလို့သဘောမတူချင်ရ တာလဲသက် ”

“ သူတို့တွေကံကြီးထိုက်မှာစိုးလို့ရှင်၊ သိရဲ့လား၊ ငရဲ ကျမှာစိုးလို့ကျွန်မလာတားနေတာ ”

“ ဘာ၊ ဘာပြောတယ်သက်၊ ကလေးတွေကံကြီးထိုက် မှာစိုးလို့၊ ဟုတ်လား၊ သက်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင် ”

“ တည့်တည့်ပြောမှနားလည်မယ်ဆိုရင်လဲ ပြောရမှာ ပေါ့ရှင်၊ မောင်နှမချင်းညားမှာစိုးလို့ရှင်၊ မောင်နှမချင်းညားနေ မှာစိုးလို့၊ သိပြီလား ”

“ ဘာ၊ ဘာပြောလိုက်တယ် ”

“ ဧရာအောင်ဟာ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ရတဲ့သား၊ ရှင်သား ”

ဆောင်းလုလင်

မောင်ရေ... ဟောဒီရောဝတီမြစ်ကြီးကိုသက်သေထား
ပြီးတိုင်တည်ပါတယ်မောင်ရေ၊ ရောဝတီမြစ်ကြီးတည်ရှိနေသမျှ
ကာလပတ်လုံး သက်အချစ်တွေဟာ မောင်အပေါ်မှာမပြောင်းမ
လဲတာဝရတည်မြဲနေမှာပါဆိုတာ... တမလွန်ကမောင် ယုံကြည်
ပါတော့ကွယ် ...

မောင်ကိုတမ်းတတိုင်တည်နေမိသောသက်သည် ငေး
ငိုငံတွေဝေရင်းရပ်နေမိသည်မှာ အချိန်ပင်အတန်ငယ်လင်သွား
လေ၏။

နွေ၏ပူပြင်းသောနေရောင်ခြည်များက သက်သက်၏
အဝတ်မဲ့သောခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းသို့ထိုးကျနေလေသည်။

ယနေ့ ဖွတ်စရာအဝတ်များ များပြားသည်အတွက်
မြစ်ဆိပ်၌ သက်သက်အချိန်အတော်ကြာမြင့်သွားလေသည်။

မြစ်ဆိပ်မှတက်လာတော့ နေပင်အတော်မြင့်နေပြီ။

သက်သက်သည် စိတ်ကြောင့် မြစ်ကမ်းပါးအုတ်လှေ
ကားပေါ်တက်လာရင်းမောနေသည်။

အိမ်ရောက်သည်ထိ နေပူကြီးထဲမှဖြတ်လာရသည်အ
တွက် ခေါင်းထဲမှာအံ့ခဲခဲကြီးလည်းဖြစ်နေ၏။

ဆောင်းလုလင်

အိမ်ရောက်တော့... ဖွတ်ပြီးသားအဝတ်များကိုရေစင်
အောင်ခါရင်း ကြိုးတန်းပေါ်၌လှမ်းနေလိုက်သေးသည်။

အဝတ်များလှမ်းပြီးတော့
အစာမစားရသေးလို့လားမသိ ရင်ထဲမှတုန်ပြီးမောလာလေသည်။

သက်သက်ကဖြည်းညှင်းစွာလျှောက်လှမ်းလာရင်း အိမ်
၏လှေကားထစ်ပေါ်သို့လှမ်းတက်လိုက်လေ၏။

မိုက်ကနဲဖြစ်သွားကာ လှေကားထစ်မှတစ်ဆင့် မြေကြီး
ပေါ်သို့ မူးဝေလဲကျသွားလေသည်။

“ ဟဲ့-သမီး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ”

အလန့်တကြားလှမ်းအော်လိုက်သည် အမေ့အသံကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

အမေက သက်သက်လဲကျသွားသည်နေရာသို့ပြေးလာ
၏။ ဘေးအိမ်မှမိန်းမကြီးကလဲ မြင်သွားကာ သက်သက်တို့အိမ်
ဖက်သို့ပြေးလာလေသည်။

သက်သက်သည် အမေနှင့် ဘေးအိမ်မှအဒေါ်ကြီးတို့
သူ့ကိုပွေ့ယူကာ အခန်းထဲခေါ်သွားသည်ကို သိနေ၏။ နောက်
တော့ အမေကသူ့နှာခေါင်းဝတွင် ရှူဆေးဗူးကိုတေ့ပေးနေတာ
ကိုတွေ့ရသည်။

အဲသည်နောက်တော့ သက်သက်သတိလစ်သွားခဲ့ကာ
ဘာကိုမှမမှတ်မိတော့ပါချေ။

ဆောင်းလုလင်

သက်သက်ပြန်လည်သတိရလာသည်အချိန်၌ သက်
သက်၏ကမ္ဘာသည် အပြောင်းအလဲပေါင်းများစွာဖြစ်နေခဲ့ပြီးဖြစ်
လေသည်။

“ မိုက်လှချည်လားသမီးရယ် ”

“ ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါ ”

“ ဟိုသင်္ဘောသားနဲ့မဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်မှုတ်လား
ဟင်-မိသက် ”

“ အမေ၊ အမေရယ်... ”

“ ပြောစမ်း၊ ညီးသင်္ဘောသား အခုဘယ်မှာလဲ၊ ညီးကို
ရှောင်သွားပြီလား ”

“ သူ၊ သူ ရှောင်သွားတာမဟုတ်ပါဘူးအမေ၊ ဒါပေ
မယ် သူ သူ ဒီလောကထဲမှာမရှိတော့ပါဘူး ”

“ ဘာ ”

“ သူသေသွားပါပြီအမေ၊ သူဆုံးသွားတာတစ်လရှိပါပြီ ”

“ ဒီအဖြစ်ဆိုးအတွက် ကျွန်မရှင့်ကိုအပြစ်မတင်ခဲ့ပါ
ဘူး၊ အခုလဲအပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပါဝင်မိုက်မှားမိ
ခဲ့တဲ့အဖြစ်မို့ ကျွန်မခါးဆီးခံခဲ့ပါတယ် ... ”

“ ဒီအဖြစ်ကြောင့် ကျွန်မဟာ ကျွန်မဘဝအတွက်
မျှော်လင့်ချက်အလင်းရောင်တွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

အခု ကျွန်မဟာ အထက်တန်းပြဆရာမတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုဆို တော့ ရှင်သိခဲသလို ကျွန်မဟာ ပညာရေးတက္ကသိုလ်တက်ပြီး ဆရာမဖြစ်လာခဲ့တယ်လို့ရှင်ကထင်မှာပဲ...

“ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ကိုမွေးဖွားနေရလို့ တက်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ဘီအီးဒီကို မတက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်နှစ်မှာလဲ ဆက်တက်ခွင့်မရတော့ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ စာပေးစာယူသင်တန်းနဲ့ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်ယူခဲ့ရတာပါ...”

“ ကျောင်းဆရာမအဖြစ်ကို မူလတန်းပြကစပြီး အဆင့်ဆင့်တက်လာရတာပါကိုတော်မီ ”

“ဖြစ်ရလေသက်ရယ်၊ သားကိုသရက်မြို့မှာပဲမွေးခဲ့တာပေါ့နော် ”

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ သရက်မြို့မှာ ကျွန်မအရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ အများတံတွေးခွက်မှာပက်လက်မျောခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မချစ်သူက ကျွန်မကိုသစ္စာဖောက်သွားတာမဟုတ်ဖူးလို့ ထင် နေခဲ့တာကိုး၊ ရှင်ကိုတကယ်သေပြီလို့ပဲယုံနေတဲ့အချိန်ကိုး... ”

“ ကိုယ်ဝန်ကိုတော့ ကျွန်မမိတ္တီလာမှာသွားမွေးခဲ့ပါတယ်ကိုတော်မီသန်းနိုင်၊ သားကိုမွေးဖွားပြီး မမတို့ကိုအပိုင်မွေးစားဖို့ပေးလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အပျိုတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပဲ ညောင်လေးပင်ကိုလိုက်သွားရတာပေါ့ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ညောင်လေးပင် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မမိတ္တီလာမှာကလေးမွေးဖွားနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဖေဖေဟာညောင်လေးပင်ကိုပြောင်းဖို့အမိန့်ကျလာ ခဲ့တယ်။ ကျွန်မအတွက်အရှက်ရနေတဲ့မိဘတွေဟာ ညောင်လေးပင်ကိုအမြန်ပဲပြောင်းသွားခဲ့ကြတယ်လေ။ ကျွန်မလဲ ညောင်လေးပင်ကိုလိုက်သွားရတာပေါ့ ...

“ ကျွန်မကတော့ ကလေးမွေးဖို့မိတ္တီလာကိုထွက်လာကတည်းက သရက်မြို့ကခွာလာခဲ့တာဟာ သရက်မြို့ကိုပြန်မရောက်တော့ပါဘူး၊ အခုထိလဲ မရောက်တော့ပါဘူး ...

“ အဖေမပေါ်ပဲကလေးမွေးခဲ့ရလို့ ကျွန်မဝမ်းမနည်းခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မချစ်သူက ကျွန်မကိုသစ္စာဖောက်ပြီးပစ်ပြေးသွားတာမဟုတ်ဖူး၊ သေသွားလို့သာ

ဒီလိုအပြစ်ဆိုးမျိုးတိုးရတာဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကျွန်မမှာရှိနေခဲ့တယ်လေ...

“ ရှင်ကိုစိတ်နာရကောင်းမှန်း မသိခဲ့တဲ့ကျွန်မပါ။ ဒါ့ကြောင့် သားကိုနာမည်ပေးရာမှာတောင် ကျွန်မနဲ့ရှင်နဲ့တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ရေဝတီမြစ်ကြီးကိုတိုင်တည်ပြီး... ရှင်နာမည်လဲပါအောင် **ရေအောင်** လို့ပေးခဲ့တာပေါ့ရှင် ”

“ သက်ရယ် ”

“ ကျွန်မအတွက် ကြေကွဲခဲ့ရတဲ့အပြစ်တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ ဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးကတည်းက ဖေဖေဟာ ကျွန်မကိုစကားမ

ဆောင်းလုလင်

ပြောတော့ဘူး၊ သေတဲ့အချိန်ထိကိုစကားပြောမသွားခဲ့ပါဘူးရှင်၊ ဒါဟာ မိဘကွယ်ရာမှာမိုက်မဲခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတယောက်အတွက် အဆိုးဝါးဆုံးပြစ်ဒဏ်ပါပဲလေ၊ ရလဲရသင့်တဲ့ပြစ်ဒဏ်တခုပါ ”

ပြောရင်း မေသက်ပန်၏မျက်ရည်များက ပါးပြင်ပေါ် သွယ်တန်းစီးဆင်းလာခဲ့လေသည်။

တော်မီသန်းနိုင်သည် မေသက်ပန်ကိုငေးစိုက်ကြည့်နေ ခဲ့၏။ တစ်ချိန်တုန်းကချစ်ရသူပါကလား။ သည်မိန်းကလေးကို သူမေ့မရခဲ့တာကိုကျန်းကျိန်ပြောဝံ့ပါသည်။ ယခုပြောလျှင်တော့ သက်ကယုံမည်မဟုတ်သလို အပြစ်ပေါ့စေချင်လို့လေပြေသွေး တယ်လို့ထင်လိမ့်ဦးမည်။

တော်မီသန်းနိုင်သည် ရင်ဖွင့်လိုသည်စကားများအပြည့် အသိပ်ရှိသော်လည်း မြို့သိပ်၍နေလိုက်ပါသည်။

“ ကဲ-ဒီတော့ရှင်းပြီမဟုတ်လားကိုတော်မီသန်းနိုင် ”

မေသက်ပန်က မျက်ရည်များကိုသုတ်ပစ်လိုက်ကာ မာန် တင်းသောမျက်နှာဖြင့် သူ့ကိုမေးလိုက်သည်။

“ ကျွန်မဘာကြောင့် ဧရာအောင်နဲ့ချစ်ခွန်းချို့ကိုသ ဘောမတူရတာလဲဆိုတာရှင်းရောပေါ့၊ ဒီမယ်ကိုတော်မီသန်းနိုင်၊ ကျွန်မကတော့ သားတစ်သက်လျှို့ဝှက်ထားတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်တော့မှဖော်ထုတ်မှာမဟုတ်ဖူး၊ ကျွန်မအမှန်ကိုရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိမရှိလို့မဟုတ်ဖူး၊ သားရဲရင်ကိုထိခိုက်သွားမှာစိုးလို့ပါ၊ အ ညွှန်တလူလူနဲ့လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို ညှိုးနွမ်း

ဆောင်းလုလင်

သွားမှာစိုးလို့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပေးစားလို့မဖြစ်ဖူးဆိုတာ ရှင်လဲသိပြီ။ ဒီတော့ ရှင်ဖက်ကသာ သူတို့ကိစ္စပျက်အောင် တနည်းနည်းနဲ့စီစဉ်ပါတော့။ မောင်နှမချင်းပါရှင်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်ခံလို့မဖြစ်ဖူး။ ဒါတော့ ရှင်လဲလက်ခံမှာပါ ”

“ နေပါဦးသက်၊ ကိုယ်ပြောပါရစေဦး၊ ကိုယ် သက်ကို အဖြစ်အပျက်အားလုံးအတွက် ရှင်းမပြတော့ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ ကိုယ်အပေါ်မှာ စိတ်ပြေစေချင်လို့ အကြောင်းပြတယ် ထင်မှာစိုးလို့ ကိုယ်ဖက်ကအကြောင်းတွေကို မပြောတော့ပဲ နေမလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ပြောဖို့လိုလာခဲ့ပြီ။ ကိုယ်ပြောတာကိုနားထောင်ပေးပါသက်။ ပြီးရင် သက်ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ပါလေ ”

သင်တန်းပြီးဆုံးပြီ။

နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်တက်ရန် ပို့ပေးမည်ပွဲစားအား ငွေချေပေးရုံနှင့် ထွက်ခွင့်ရတော့မည်။

ယခင်အစီအစဉ်မှာ အောင်မျိုးခိုင်နှင့်တော်မီအတွက် ပေးစရာရှိသည့်ငွေကို အောင်မျိုးခိုင်ဖခင်ဦးကျော်ခိုင်ကစိုက်ပေးမည်ဖြစ်သည်။ နောင်မှ တော်မီကပြန်ဆပ်ရန်စီစဉ်ထားလေ၏။

ဆောင်းလုလင်

အောင်မျိုးခိုင်ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားတော့ ပေးစရာရှိ သည်ငွေကို အောင်မျိုးခိုင်မိဘများဆီကတောင်းခံဖို့မဝံ့မရဲဖြစ် နေရသည်။ ပေးရမည် ငွေမှာတစ်သိန်းတိတိဖြစ်ပါ၏။

ပွဲစားကိုထိုငွေမပေးပဲနှင့်လဲ သဘောပေါ်မတက်နိုင်။ တကယ်တန်းသဘောလိုက်ဖြစ်လျှင်လည်း မကြာခင်အချိန်မှာ ထိုငွေကြေနိုင်ပါသည်။

အခက်အခဲကြားမှာ တော်မီချွေးပြန်နေဆဲ သူ့ဘဝထဲ သို့မှတ်ရည်ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ မှတ်ရည်ကလဲ အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခုပဲ၊ သိပ် ချမ်းသာကြတယ်သား၊ သားသဘောပေါ်တက်ဖို့အဆင်သင့်ဖြစ် နေပြီဆိုတာသိရတော့ မှတ်ရည်အမေက သားကိုသူ့သမီးနဲ့ ပေးစားချင်တယ်တဲ့ ”

“ ဗျာ ”

“ လိုတဲ့ငွေကိုသူတို့ကထုတ်ပေးမယ်တဲ့ ”

အမေက သူ့ကိုတိုက်လည်းတိုက်တွန်း၊ မှတ်ရည်အ ကြောင်းကိုလည်း မကွယ်မဝှက်ပြောပြသည်။

“ ကလေးမကခေတ်တော့ဆန်တယ်၊ ရည်းစားလဲများ တယ်၊ နောက်ပြီး ... ”

မှတ်ရည်အကြောင်းစုံကိုသိရသည်တွင် သူ့ကအပြတ် ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်လေသည်။

ကြားထဲကမျက်ရည်ကျရသူက အမေ။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ စဉ်းစားပါဦးသားရယ်၊ သားသဘောပေါ်တက်ဖို့က လက်တစ်ကမ်းလိုတော့တာပါကွယ်၊ ဒီလောက်ထိကြိုးစားလာသ မျှတွေ့ကိုရေစုန်မျှောပစ်တော့မလားသားကြီးရယ်၊ အမေတောင်း ပန်ပါတယ်ငါ့သား၊ သားမှာ ညီတွေညီမတွေရှိသေးတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ကွယ်၊ အမေတောင်းပန်ပါတယ်သားကြီးရယ် ”

မိခင်ဖြစ်သူက သားကို မျက်ရည်လည်ရွဲ ပြန်လည် တောင်းပန်ရသည်အဖြစ်ကို သူ ကြာရှည်မခံစားနိုင်တော့ချေ။ သူ၏အနစ်နာခံမှုသည် သူ့အတွက်လည်းမဟုတ်။ အမေ့အတွက် လည်း မဟုတ်။ တစ်မိသားစုလုံးအတွက်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ အငယ်များ၏ဘဝရှေ့ရေးကိုပဲကွက် ကာ သူ့သဘောပေါ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မဖြစ်မနေတက်ရ မည်လမ်းကိုရွေးချယ်လိုက်ရတော့သည်။

“ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်တဲ့အချိန်မှာ မြဝတီရည်မှာကိုယ် ဝန်ပါလာခဲ့ပါတယ်သက် ”

“ ရှင် ”

“မြဝတီရည်ဟာ အင်မတန်မှဆိုရှယ်ကျတဲ့မိန်းကလေး ပါ၊ သူ့ကိုယ်ဝန်ဘယ်လိုရခဲ့တယ်၊ သူ့လူက သူ့ကိုဘာလို့ရှောင် သွားခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ ကိုယ်မေးမနေတော့ပါဘူး၊ အဖြစ်က အရောင်းအဝယ်သဘောဆန်ဆန်ပဲလေ၊ မြဝတီရည်ကလဲသူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ပြောပြခဲ့တယ်၊ ကိုယ်ကလဲ သဘောတက်ဖို့လိုတဲ့ငွေ သူ့ဆီကရလို့ သူ့ကိုလက်

ဆောင်းလုလင်

ထပ်ယူလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ မြဝတီရည်ဟာ သူ့အရှက်ကို ကာကွယ်ဖို့ ကိုယ်ကိုငွေနဲ့ဝယ်လိုက်တာပါ ”

“ အို... ”

“ မြဝတီရည်ကို ကိုယ်အပြစ်ပြောချင်ပါဘူး၊ သူ့လိုအပ်ချက်နဲ့ ကိုယ်လိုအပ်ချက်ညှိလို့ရသွားလို့ အပေးအယူဆန်ဆန် ဖြစ်လာခဲ့ကြတဲ့အိမ်ထောင်ရေးပါ ”

“ ရှင်ပြောတာအမှန်တွေပဲနော် ”

“ ယုံပါသက်၊ ဒီအကြောင်းတွေကိုသိတဲ့လူဆိုလို့ ကိုယ်နဲ့ကိုယ်အမေပဲရှိပါတော့တယ်။ မေမေအသက်ရှင်ရက်ရှိပါသေးတယ်သက်၊ မေးကြည့်လို့ရပါတယ် ”

“ ထားပါတော့လေ ”

“ တကယ်တော့ ကိုယ်ဝင်္ဂလည်ခဲ့တာပါ။ သက်အပေါ်မှာလှည့်ဖျားခဲ့တဲ့မကောင်းမှုအတွက် ကိုယ်တန်ပြန်ခံစားရတာပါ။ အရင်ကဒါကိုမသိခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ကိုယ်ဝင်္ဂလည်တာဆိုတာ ထင်ရှားသွားပါပြီလေ။ ကိုယ်ဟာမြဝတီရည်ရဲ့ဆိုးတဲ့ဒဏ်ကို ခါးဆီးခံခဲ့ရပါတယ်သက်ရယ် ”

မေသက်ပန်က မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ မြဝတီရည်နဲ့လက်ထပ်ပြီးတစ်လအကြာမှာပဲ ကိုယ်သဘောပေါ်တက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ သမီးလေးချစ်ခွန်းချိုကိုမွေးတဲ့အထိ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့မပေါင်းသင်းခဲ့ကြပါဘူးသက်။ သမီးလေးကို ကိုယ်သဘောပေါ်ရောက်လို့ခြောက်လအကြာမှာမွေးခဲ့တာပါ။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

သဘောနဲ့သုံးနှစ်ကြာအောင်ကိုယ်လိုက်ခဲ့ပြီး ငွေစုဆောင်းမိပြီးမှ မြန်မာပြည်ကိုကိုယ်တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီကျမှ မြဝတီ ရည်နဲ့ကိုယ်နဲ့လင်မယားအရာမြောက်ခဲ့ပါတယ်သက် ”

“ တော်ပါပြီ၊ ကျွန်မမကြားချင်တော့ဘူး ”

“ နားထောင်ပေးပါဦးသက်ရယ်၊ မြဝတီရည်အကြောင်း ကိုပြောပြချင်လို့ပါ။ တကယ်တော့ မြဝတီရည်ဟာကိုယ်ရဲ့တရား ဝင်ဇနီးမယားတစ်ယောက်ပါလေ။ ပြီးတော့ သူ့ဟာသေသွားခဲ့ပြီ။ သေပြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့မကောင်းကြောင်းကို မပြောသင့်ပါ ဘူး။ ဒါပေမယ့် သက်ကိုတော့သိစေချင်တယ်။ ပြောပြပါရစေဦး သက် ”

မေသက်ပန်ကသက်ပြင်းကိုလေးတွဲစွာချလိုက်လေသည်။ ကံကြမ္မာ၏ ဆန်းကြယ်လှသောစီရင်မှုကို သူမအံ့ဩမိသည်။ လောကကြီးတွင် လူသားတို့လိုက်မမီနိုင်သော ထူးဆန်းမှုတို့ များစွာရှိနေပါကလား။

“ မြဝတီရည်ဟာ အချစ်မှာပျော်မွေ့တတ်တဲ့မိန်းမတစ် ယောက်ပါပဲ။ သူ့အချစ်ဟာပေးဝေလို့မကုန်နိုင်အောင်များလှပါ တယ်သက်။

မြဝတီရည်ဟာယောကျ်ားတွေထည်လဲနဲ့ချစ်တင်းနှော နေချင်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ်ဟာ သူနဲ့ပေါင်းသင်း ခဲ့တဲ့၁၃နှစ်အတွင်းမှာ မြန်မာပြည်ကို လေးခေါက်ပဲပြန်လာဖြစ်

ဆောင်းလုလင်

ခဲတယ်၊ မြဝတီရည်အတွက်တော့ ထင်တိုင်းကြံဖို့အခွင့်အရေး
တွေရခဲတာပေါ့...

“ ကိုယ်နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ပြန်အလာမှာ မြဝတီရည်
ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်၊ လူတွေအမြင်မှာတော့ အညာကိုဘုရားဖူး
အထွက်မှာ ကားမှောက်ပြီးဆုံးသွားတယ်လို့သိကြတယ်၊ တကယ်
ကမဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ ကိုယ်နဲ့သမီးလေးကိုပစ်ပြီး ယောကျ်ား
တစ်ယောက်နောက်ကိုလိုက်သွားခဲ့တာပါ ”

“ အို ”

ချစ်လို့ညားခဲ့သောအိမ်ထောင်ရေးလည်းမဟုတ်၊ တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လိုအပ်ချက်ချင်းကိုက်ညီကာ အရောင်း
အဝယ်ဆန်ဆန်ဖြစ်တည်ခဲ့ရသော အိမ်ထောင်တစ်ခုဖြစ်သည်။
တော်မီသန်းနိုင်အဖို့ မြဝတီရည်ကိုဆိုဆုံးမဖို့ခက်လှလေ၏။

မြဝတီရည်သည် သူ့သဘောပေါ်တက်ဖို့အခက်အခဲဖြစ်
နေစဉ်က ငွေထုတ်ပေးခဲ့သည်ကို ကျေးဇူးတစ်ခုဟုမှတ်ယူသည်။
ထိုကျေးဇူးကို အကြောင်းပြုကာ သူ့ကိုအမြဲတစေ အထက်စီး
မှဆက်ဆံခဲ့လေ၏။

“ ကိုယ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ တခြားသူ
တွေနဲ့တွဲတာကို ရပ်တန်းကရပ်သင့်ပါပြီမြဝတီရည် ”

တော်မီသန်းနိုင်သည် ခင်ပွန်းတစ်ယောက်အနေဖြင့်
အမိန့်ပေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ တောင်းပန်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သ
မီးလေးမျက်နှာကိုထောက်ထား၍ တောင်းပန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းလုလင်

မြဝတ်ရည်မနာခံခဲ့ချေ။

တစ်နေ့တွင် မြဝတ်ရည်အိမ်ပြန်မလာခြင်းကို သူက ထုံးစံအတိုင်းလေလွင့်နေသည်ဟုပင်ထင်ခဲ့လေ၏။ မြဝတ်ရည်၏အပေါင်းအသင်းမိန်းမတစ်ယောက်က စာတစ်စောင်လာပေးမှပင် မြဝတ်ရည်တစ်ယောက် အခြားယောက်ျားတယောက်နောက်ကိုလိုက်သွားခဲ့ကြောင်းသိရလေသည်။

စာထဲတွင်... ကွာရှင်းခွင့်ပေးဖို့၊ သူ့ကိုမနှောက်ယှက်ဖို့၊ သမီးကိုအချိန်တန်လျှင်ပြန်လာခေါ်မည်-ဆိုတာတွေ ရေးထားသည်။

“ အဲဒီလိုထွက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ သူတို့လမ်းမှာကားတိုက်တဲ့သတင်းကိုကြားရတာပါပဲသက်၊ မြဝတ်ရည်ရော၊ သူ့လူပါ ပွဲချင်းပြီးသေသွားကြတယ်၊ ကိုယ် သူတို့သိက္ခာကိုထောက်ထားပြီး အညာကိုဘုရားဖူးဖို့သွားကြတာပါလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလိမ်ပြောပေးခဲ့ပါတယ်သက်၊ မြဝတ်ရည်ရေးခဲ့တဲ့စာကိုလည်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့ပါတယ် ”

မေသက်ပန်သည် မမြင်ဖူးသောမြဝတ်ရည်၏ပုံရိပ်ကို စိတ်ကူးထဲတွင် မြင်ယောင်ကြည့်နေမိ၏။ မြဝတ်ရည်ဆိုးသွမ်းခဲ့သမျှဟာ သက်သက်အပေါ်တွင် မရိုးသားခဲ့သော တော်မီသန်း နိုင်၏လုပ်ရပ်များအတွက် ကံကြမ္မာက ဒဏ်ခတ်ပေးခဲ့ခြင်းပေလား။

ဆောင်းလုလင်

သည်လိုဆိုလျှင် မြဝတီရည်အတွက်ကဏေ။ လင်သား အပေါ်ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ပြုမှုသည် မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ မလှပသောဇာတ်သိမ်းကိုလည်း ကံကြမ္မာကပေးသော ပြစ်ဒဏ် တစ်ခုဟုဆိုရတော့မည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော ကံတရား၏စီရင်ချက်များပါ တကား။

“ မြဝတီရည်ရဲ့အဖြစ်မှန်ကို ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲသိခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ဟာ မြဝတီရည်ရဲ့ဆိုးဝါးမှုတွေအားလုံးကိုပြည်ဖုံးကားချပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါလဲ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးလေးအတွက်ပါ ”

“ သမီးလေးချစ်ခွန်းချိုကို ကိုယ်သိပ်ချစ်ပါတယ်သက်ရယ်။ တကယ်တော့ သမီးလေးဟာ ကိုယ်နဲ့ဘာမှသွေးသားမတော်စပ်တဲ့သူစိမ်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် လူအများက ကိုယ်သမီးအရင်းလို့သိထားကြတဲ့ ချစ်ခွန်းချိုကို ကိုယ်ကလဲ သမီးရင်းတစ်ယောက်လိုချစ်ခဲ့ရပါတယ်...”

“ သူ့အမေရဲ့မကောင်းမှုတွေကို ပြည်ဖုံးကားချခဲ့တာလဲ သမီးလေးရဲ့စိတ်မှာအစွန်းအထင်းဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ သားဧရာအောင်အပေါ်မှာထားတဲ့ သက်ရဲ့စိတ်မျိုးနဲ့အတူတူပါပဲသက်ရယ်...”

ဆောင်းလုလင်

“ သမီးကို သူ့အမေလိုမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်သဘောပေါ်တောင်ပြန်မတက်တော့ဘူး၊ ဒီနိုင်ငံမှာပဲကုပ္ပဏီ ထောင်ပြီးအလုပ်လုပ်နေတာ သမီးအတွက်ပါ၊ သမီးကိုစိတ်မချ လို့ပါ၊ သမီးကိုအနီးကပ်စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့ ကိုယ်မြန်မာပြည်က မခွာတော့တာပါသက် ”

“ ချစ်ခွန်းချိုအတွက်တော့ ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် ရှင်တာဝန်ကျေပါတယ် ”

“ ကိုယ့်ဘဝမှာ သားရှိနေတယ်ဆိုတာမသိခဲ့ရပါဘူး သက်၊ ကိုယ်မထင်ခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ တစ်ကြိမ်တစ် ခါထဲမှားယွင်းခဲ့ဖူးတဲ့ကိုယ်တို့အဖြစ်ကြောင့် ... ”

“ တော်ပါတော့ကိုတော်မီ၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ”

“ ကိုယ်ဟာ သားဖခင်အရင်းဖြစ်ကြောင်းအသိပေးပါရ စေသက် ”

“ မဖြစ်ဖူး၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီမယ် ကိုတော်မီ၊ ရှင် တကယ်ပဲ သားအဖေအရင်းအဖြစ်ဖော်ထုတ်ချင်သလား၊ ဧရာ အောင်ကိုသားအရင်းလို့သိစေချင်ရင် ချစ်ခွန်းချိုကိုလဲ သမီး အရင်းမဟုတ်တာ ပေးသိရလိမ့်မယ် ”

“ ဟင် ”

“ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကိုပြောင်းလဲချင်ရင် ဆက်စပ်နေတဲ့ တခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခုကိုလဲ ပြောင်းလဲပစ်ဖို့လိုပါတယ်ကိုတော်မီ သန်းနိုင်၊ ရှင် ဧရာအောင်ရဲ့ဖခင်အဖြစ် တရားဝင်ရပ်တည်

ဆောင်းလုလင်

လိုက်တာနဲ့ ဧရာအောင်နဲ့ချစ်ခွန်းချိုဟာ အဖေတူအမေကွဲမောင် နှမတွေဖြစ်သွားကြမှာပေါ့ရှင် ”

ဦးတော်မီသန်းနိုင်၏မျက်နှာတွင် ချွေးစေးများပြန်၍လာ ခဲ့လေပြီ။ မေသက်ပန်တင်ပြသောအချက်သည် မှန်ကန်၍သဘာဝ ကျလှပေသည်။

“ ကျွန်မလာခဲ့တုန်းက ချစ်ခွန်းချိုကို ရှင်သမီးအမှတ် နဲ့ သူတို့အစီအစဉ်ကိုဖျက်ဖို့လာခဲ့တာပါ။ ခုတော့လဲ ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်ကြတာပေါ့ရှင် ”

“ သက်ရယ်၊ ကိုယ်အပေါ်ကိုကံကြမ္မာဒဏ်ခတ်လိုက်ပုံ က ပြင်းထန်လှချေလား၊ ကိုယ်ဟာ ကိုယ်သားကို သားလို့တစ် သက်လုံးအသိပေးခွင့်မရတော့ဘူးပေါ့ ”

“ ကျွန်မကဧရာ ဘာထူးလို့လဲ၊ ကျွန်မလိုအမေအရင်း တစ်ယောက်ကတောင် သားကို တူလိုသဘောထားပြီး ခိုးချစ်ခဲ့ရ တဲ့ဘဝပါရှင် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အားလုံးဟာ ကိုယ်လုပ်ရပ်မှား ကြောင့်ဖြစ်ရတာချည်းပါ။ တစ်ခုတော့ကိုယ်တောင်းပန်ပါရစေ သက်၊ ကလေးတွေအတွက်ပါ။ ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ကလေး တွေအတွက်ပါသက်ရယ်၊ ကိုယ်တို့ရဲ့အဖြစ်မှန်တွေကို တစ်သက် လုံးမြို့သိပ်ထားရတော့မယ်အတူတူ ကလေးတွေကိုတော့... က လေးတွေရဲ့ချစ်ချင်းကိုတော့ မခွဲလိုက်ပါနဲ့တော့လို့ကိုယ်တောင်း ဆိုပါရစေ ”

ဆောင်းလုလင်

မေသက်ပန်သည် တော်မီသန်းနိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ ဟင်- သက် ”

“ ပြီးပြီလေ၊ ကျွန်မလာတဲ့ ကိစ္စဟာ ပြီးဆုံးသွားပြီပဲ၊ ကျွန်မပြန်တော့မယ် ”

“ သားနဲ့ သမီးကိစ္စကို သဘောတူရဲ့လား၊ ပြောခဲ့ပါဦး သက် ”

“ ပြောဖို့လိုသေးလား၊ ဖြစ်ပြီးသားအဖြစ်တွေကို ဒီအ တိုင်းပဲထားလိုက်တော့ဖို့ ကျွန်မတို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီပဲ ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သက်၊ သားနဲ့ သမီးအတွက် သက်ကိုကိုယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

မေသက်ပန်က ပြန်ရန်လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

တော်မီသန်းနိုင်ရှေ့မှ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်ပြီးမှ တစ်ခုတစ်ခုကို သတိရကာ... မေသက်ပန်က တုံ့၍ရပ်လိုက်လေသည်။

“ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပေးစရာတစ်ခုရှိပါသေးတယ် ”

မေသက်ပန်က လွယ်ထားသော စလင်းဘက်ထဲမှ ဇစ် တစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်ကာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“ ဂျော့ ”

တော်မီသန်းနိုင်သည် မေသက်ပန်လှမ်းပေးလိုက်သော ပစ္စည်းကို ယောင်ရမ်းကာ လက်ဖြင့် ခံယူလိုက်သည်။

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ ဒါ-ဒါဘာလဲသက် ”

လက်ထဲရောက်လာသောရွှေလက်စွပ်ကလေးကို အံ့သြစွာကြည့်ရင်း တော်မီသန်းနိုင်ကမေးလိုက်သည်။

“အဲဒါဟာ အောင်မျိုးခိုင်မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အခါ သတိုးသမီးကိုပေးဖို့ရည်ရွယ်ပြီးလုပ်ထားတဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ် ပေါ့ရှင်၊ ဒေါ်ခင်မမခိုင်ဟာ ကျွန်မကိုသူ့သားရဲ့ချစ်သူအမှတ်နဲ့ ဒီလက်စွပ်ကိုပေးလိုက်တာလေ။ အဘွားကြီးစိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ ကျွန်မလက်ခံယူခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့၊ ဘာမှမပတ်သက်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုပါ။ ရှင်ပယောဂကြောင့် ကျွန်မလက်ထဲရောက်လာတဲ့ပစ္စည်းကို ရှင်ကိုလက်လွှဲလိုက်ပါတယ်။ ရှင်သိတတ်တယ်ဆိုရင်တော့... ရောင်းချပြီး တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် သေသူကာယကံရှင်အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပေါ့ရှင် ”

တော်မီသန်းနိုင်က ဖြန့်ထားသောလက်ဖဝါးထဲမှ လက်စွပ်ကလေးကိုတုန်လှုပ်စွာကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရင်တွေတုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသလို လက်စွပ်ကိုခံယူထားသည် လက်သည်လည်း တုန်လှုပ်လျှက်ရှိလေ၏။

“ ကျွန်မအတွက်တော့ လိပ်ပြာသန့်သွားပါပြီကိုတော်မီသန်းနိုင်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံးသယ်ပိုးထားခဲ့ရတဲ့ ရင်ထဲက တင်းကျပ်မှုတွေလဲ ပြေလျော့သွားရပါပြီ၊ ကျွန်မသွားမယ် ”

ဆောင်းလှလင်

မေသက်ပန်က အခန်းထဲမှထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းလိုက်
လေ၏။

“ ခဏနေပါဦးသက်ရယ် ”

တော်မီသန်းနိုင်က ရင်ထဲမှလာသောအသံဖြင့် မေသက်
ပန်ကိုဟန့်တားလိုက်သည်။

သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သော မေသက်ပန်၏ အ
ကြည့်များတွင် စိမ်းကားသောအရောင်များကိုခံစားလိုက်ရလေ၏။

“ ကိုယ်မှားခဲ့တာကိုအထပ်ထပ်တောင်းပန်ခဲ့ပါပြီသက်၊
သက်ကို အောင်မျိုးခိုင်နဲ့နာမည်ချင်းလွဲပြောခဲ့တာဟာ ကိုယ်တို့
ရဲ့အပျော်သက်သက်နောက်ပြောင်မှတစ်ခုသာပါ။ ဒါပေမယ့် ...
အဖြစ်မှန်ကိုကိုယ်ရှင်းပြဖို့စီစဉ်ခဲ့တာကိုသက်မှတ်မိမှာပါ။ နောက်
တစ်ခေါက်ပြန်လာရင်သက်ဆီမှာဝန်ခံစရာရှိတယ်။ သက်ကိုပြော
စရာရှိတယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ အဲဒီအကြောင်းကို ကိုယ်ပြောပြဖို့ပါ
သက် ”

“ ထားပါတော့လေ၊ ဒါတွေဟာလွန်ခဲ့ပြီ၊ ဘာပြောစ
ရာလိုတော့သလဲ ”

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

“ လိုပါတယ်သက်၊ ကိုယ်အပေါ်မှာရှိနေတဲ့အမြင်မှား မှုတွေကို သက်ရင်ထဲကချေဖျက်လိုက်ပါတော့လို့တောင်းပန်ပါရ စေ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်နဲ့သက်ဟာ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ချစ်သူ တွေပါ၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကိုသင်ပုန်းချေပစ်ဖို့ ... ”

“ ကိုတော်မီသန်းနိုင်- ”

သူ့စကားကိုဖြတ်ပစ်ကာ မေသက်ပန်ကစူးဝါးစွာအော် ဟစ်ဟန်တားလိုက်သည်။

“ ရှင်မရှက်ဖူးလား၊ မကြီးမငယ်နဲ့ဒီစကားမျိုးပြော ထွက်တာ ရှင်မရှက်ဖူးလားဟင် ”

“ မရှက်ပါဘူးသက်၊ အချစ်မှာ အသက်အရွယ်မရှိပါ ဘူး၊ အရှက်အကြောက်တရားလဲမရှိပါဘူး ”

“ တော်ပါရှင်၊ ကျွန်မဟာရှင်လှည့်ဖျားသမျှခံခဲ့တဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ခါစ မနူးမနပ်ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးရှင်၊ ဒါ ဟာလဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးရေးထားတဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မဟုတ်ဖူး၊ ကြည့် ကောင်းအောင်ရိုက်နေတဲ့ရုပ်ရှင်တစ်ကားလဲမဟုတ်ဖူး၊ စိတ်ကူး ယဉ်ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေမှာသာ ကြည့်ကောင်းဖတ်ကောင်း အောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မနေရာမျိုးက မင်းသားမင်းသမီးတွေကို ဇာတ်ဆရာက ဇာတ်ပေါင်းပေးချင်ပေးလိမ့်မယ်၊ အပြင်လောက မှာတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သိပ်စိတ်ကူးမယဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ကိုတော် မီသန်းနိုင် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ကိုယ်ဟာသက်ရဲ့ချစ်ဦးသူဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကို မမေ့သင့်ဘူးလို့ထင်ပါတယ်သက်ရယ် ”

“ ဟား-ဟား-ဟား-- ရယ်စရာကောင်းလှချည်လားရှင် ”

မေသက်ပန်က တကယ်ပင်သဘောကျစွာဟားတိုက်ရယ်မောနေလေသည်။ အတန်ကြာအောင်ပင် ရယ်မောနေပေ၏။

“ ဒီမယ်ကိုတော်မီသန်းနိုင်၊ ကျွန်မချစ်သူဟာရှင်မဟုတ်ဖူး၊ ကျွန်မချစ်သူကို ကျွန်မပုံဖော်ပြမယ်နော်၊ ကျွန်မချစ်သူနာမည်က အောင်မျိုးခိုင်တဲ့၊ သူဟာ ရည်မွန်တယ်၊ ချောတယ်၊ ယောက်ျားပီသတယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတယ်၊ ကျွန်မကိုလဲသိပ်ချစ်တတ်တဲ့သူပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာဒီလောကမှာ တကယ်ရှိတဲ့သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ သေသွားတဲ့ရှင်သူငယ်ချင်းအောင်မျိုးခိုင်အစစ်ကိုရည်ရွယ်ပြောနေတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မချစ်သူဟာရှင်လဲမဟုတ်ဘူး၊ အခု ကျွန်မရှေ့မှာရပ်နေတဲ့ရှင်ဟာ ကျွန်မချစ်သူမဟုတ်ဖူးရှင်၊ ကျွန်မ ချစ်သူဟာကျွန်မစိတ်ကူးထဲမှာ ပဲရှိပါတော့တယ်၊ ကျွန်မအတွက်သူဟာ သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်ကတည်းက သေသွားပြီလို့ကျွန်မကမှတ်ယူပါတယ်၊ သူ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်ပါဘူးရှင် ”

“ သက်ရယ်... ”

“ ကျွန်မရှေ့က ဆံပင်ပါးပါး၊ နဖူးပြောင်ပြောင်နဲ့ဗိုက်ထွက်စပြုပြီး အိုမင်းရင့်ရော်စပြုနေတဲ့ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက်

ဆောင်းလုလင်

သီးခြားလူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ချစ်သူဟာ သေဆုံး
ခဲ့ပြီးပါပြီရှင်၊ ကျွန်မကတော့ ချစ်သူကိုထာဝရလွမ်းဆွတ်နေမဲ့
သူတစ်ယောက်ပေါ့၊ ဒါပါပဲ ကိုတော်မီသန်းနိုင် ”

ဆောင်းလုလင်

လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီးစီးခြင်း

ရန်ကုန်မြို့။ ----- ဝန်ထမ်းအိမ်ယာနေ။
ဦးစိုးလတ် (ဦးစီးအရာရှိ၊ -----၄၅၄)၊ ဒေါ်မေခက်မာ တို့၏
တစ်ဦးတည်းသောသား-

ဧရာအောင် နှင့်

ရန်ကုန်မြို့။ ဧရာဝတီဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
ဦးတော်မီသန်းနိုင်။ ဒေါ်မြဝတ်ရည်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော
သမီး-

ချစ်ခွန်းချို တို့သည်

နှစ်ဖက်မိဘများ သဘောတူညီချက်အရ (၁၇-၇-
၁၉၉၆)နေ့တွင် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်နှင်းပြီးဖြစ်ပါကြောင်း။

နှစ်ဖက်မိဘများနှင့်

ဧရာအောင်-ချစ်ခွန်းချို

ဒေါ်မေသက်ပန်သည် သတင်းစာထဲမှထိမ်းမြားမင်္ဂလာ
ကြော်ငြာလေးကို ကပ်ကျေးဖြင့် တယုတယကိုက်ညှပ်ယူလိုက်၏။
ဧရာအောင်နှင့်ချစ်ခွန်းချိုတို့၏မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ဒေါ်
မေသက်ပန်မတက်ရောက်ခဲ့ပါ။ အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ဥပေက္ခာပြု

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

ခဲသည် ဒေါ်မေသက်ပန်သည် ညောင်လေးပင်၌သာရှိနေခဲ့လေသည်။

ဒေါ်မေသက်ပန်က ကိုက်ညှပ်ထားသော သတင်းစာကြော်ငြာအပိုင်းလေးအား အယ်လ်ဘန်တစ်ခုအတွင်းရှိ ဓာတ်ပုံထည့်သောပလတ်စတစ်အကြည်သားအောက်၌ ထည့်ထားရန် စီစဉ်လိုက်သည်။

အယ်လ်ဘန်ကိုဖွင့်လိုက်သည်အခါ... ညှပ်ထားပြီးဖြစ်သော သတင်းစာအပိုင်းအစနှစ်ခုကို အယ်လ်ဘန်၏ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာတစ်ခုစီ၌မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှက်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၉-၁-၇၆နေ့ထုတ် လုပ်သားသတင်းစာမှ အောင်မျိုးခိုင်၏နာရေးကြော်ငြာဖြတ်ပိုင်းနှင့်...

၁၈-၁-၇၆နေ့ထုတ်ကြေးမုံသတင်းစာမှ အောင်မျိုးခိုင်အား ဆယ်နှစ်ပြည့်လွမ်းဆွတ်သတိရခြင်းစာတမ်းပါဖြတ်ပိုင်းများဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်မေသက်ပန်သည် ထိုသတင်းစာဖြတ်ပိုင်းနှစ်ခုကို အယ်လ်ဘန်အတွင်းမှထုတ်ယူလိုက်သည်။

ကိုက်ညှပ်ထားသော... ဇရာအောင်နှင့်ချစ်ခွန်းချိုတို့၏ မင်္ဂလာသတင်းပါ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းလေးအား အစားထိုး၍ ထည့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်... သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းအဟောင်းနှစ်ခုအား အသင့်ရှိနေသည် ဓာတ်ငွေ့မီးခြစ်ကလေးဖြင့် မီးရှို့လိုက်လေ

လွမ်းရုံသက်သက်

ဆောင်းလုလင်

သည်။ ဖြတ်ပိုင်းအဟောင်းလေးနှစ်ခုသည် မီးစာကြား၌လျင်မြန်စွာလောင်ကျွမ်းပြာကျသွားလေသည်။

ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ သူမနှင့်မသက်ဆိုင်မပတ်သက်သော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများသည် အယ်လ်ဘန်အတွင်း တယုတယ ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းခံထားရာမှ ပြာအဖြစ်လွင်ပါးပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

သူမသည် ချစ်သူအမည်ကိုပင်လွဲမှားစွာဖြင့် ဆယ်နှစ်လုံးလုံးအလိမ်အညာခံခဲ့ရသည်။ နောက်ထပ်ဆယ်နှစ်လုံးလုံးလဲနာကြည်းမှုကိုရင်ဝယ်ပိုက်ကာ တမြေ့မြေ့ခံစားနာကြင်ခဲ့ရသည်။

ယနေ့တော့ သူမနှလုံးသားသည် အညစ်အကြေးမြူမှုန်ကင်းရှင်းစွာဖြင့်... အဖြူထည်အဖြစ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ။

သူမရင်၌ဖြစ်တည်လျှက်ကျန်ခဲ့သည်က အလွမ်းသက်သက်သာ...

သူမသည် သူမ၏ရင်ထဲတွင်ရှင်သန်ဆဲဖြစ်သော လွန်ခဲ့သည်နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကချစ်သူကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်ရင်းဖြင့် အလွမ်း၌ပျော်ဝင်နေသော မိန်းမသားတစ်ဦးသာဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

၁၄-၇-၀၄ - ၁၁-၈-၀၄

လွမ်းရုံသက်သက်